Οἰκογένεια

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ὡραιοτάτη Ρωσσὶς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ναταλία Πάλεϋ, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ «Γεράκι».

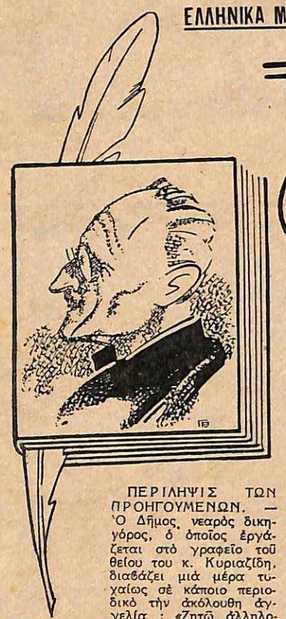
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρως

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Δήμος, νεαρὸς δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ θείου του κ. Κυριαζίδη, διαβάζει μιὰ μέρα τυχαίως σὲ κάποιο περιοδικὸ τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία: «Ζητᾶ ἀλληλογραφία μὲ ἀνεπτυγμένα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου. Εἶμαι δεκαοκτὼ ἐτῶν κι' ἔχω βγάλει τὸ Γυμνάσιο. Γράψατε: Δεσποινίδα Κάρμεν Σύλβαν, Σύρον». Μὲ τὴν νεανικὴ φαντασία του ὁ Δήμος σχηματίζει ἀμέσως μιὰ ἰδανικὴ εἰκόνα τῆς νέας σὰν κι' ἀποφασίζει νὰ τῆς γράψη. Τῆς στέλνει λοιπὸν ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο γράφει πὼς εἶνε κορίτσι καὶ ὑπογράφεται «Δανάη». Ἡ Κάρμεν Σύλβα ἀπαντάει κι' ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀλληλογραφία μεταξύ τους. Ὁ Δήμος ἐξακολουθεῖ νὰ ὁποκρίνεται τὸ κορίτσι καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του ζητάει ἀπὸ τὴν Κάρμεν νὰ τοῦ στείλη τὴ φωτογραφία της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς δώση μιὰ πρώτη ἐντύπωσι μ' ἐκείνη τὴ φωτογραφία, ποὺ βεβαιότατα τὸν ἀδικοῦσε, τὸν παραμόρφωνε. Δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζε, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε στὸ φυσικὸ καὶ δὲν θἄλεγε, μὲ τὴν πρώτη ἐντύπωσι, μὲ τὴν προκατάληψη, «νὰ ὁ ἄνοστος νέος»;...

Ἐκτὸς πειὰ — παοηγοριάταν — ἂν τὸ ἐνσταντανὲ ἐκεῖνο τὸν παραμόρφωνε σὲ τόσο βαθμό, ὥστε μόνον ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν. Ἔπειτα, ποιὸς ξέρει! πρὶν γνωρισθοῦν προσωπικὰ μὲ τὴν Κάρμεν Σύλβα, μποροῦσε νὰ γίνη ἡ ἀποκάλυψις καὶ νὰ τῆς στείλη μιὰ φωτογρασία ποὺ νὰ τὸν δείχνη ὅπως εἶνε. Καὶ σ' αὐτὴν δὲν τὸν εὕρισκε βέβαια ἄνοστο. οὔτε ἂν ἀναγνώριζε τὸν νέο τοῦ ἐνσταντανέ. Γιατὶ ὁ Δῆμος, βλέπετε, εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸ ἐξωτερικό του. Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔφταιγε. Τόσες γυναῖκες τοῦ εἶχαν πῆ πὼς ἦταν ὄμορφος, γλυκός, συμπαθητικός... Θἄταν πολὺ μεγάλη κακοτυχία ἂν ἡ Κάρμεν Σύλβα θὰ ἔκανε ἐξαίρεσι, ἂν θἄταν ἀπὸ τὶς λίγες ἐκείνες, τὶς λιγοστές, ποὺ δὲν τὸν γουστάριζαν πολύ...

Αὐτὰ συλλογιόταν μέρα-νύχτα ὁ... τηλερωτευμένος. Κι' ἀνησυχοῦσε, καὶ λυπόταν, καὶ φοβόταν, κι' ἀνυπομονοῦσε.

Ἐπὶ τέλους, ξαναφάνηκε κι' ὁ Χαρίδημος. Τὸν ζήτησ' ἕνα βράδυ, στὸ σπίτι του. Κι' ὁ Δῆμος, μόλις τὸν εἶδε, κατάλαβε ἀπ' τὸ ὕφος του πὼς εἶχε πετύχει κάτι καλό.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε.

—Θρίαμβος!

Κι' ἀπὸ τὸ πελώριο πορτοφόλι του, τὸ ἡλίθιο σὰν κι' αὐτόν, ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος ἔβγαλε μὲ προσοχὴ καὶ μ' εὐλάβεια μιὰ μεγάλη φωτογραφία καὶ τὴν παρουσίασε στὸν Δῆμο.

—Ἰδές! ἰδές!

Κι' ὁ Δῆμος εἶδε. Ἄ, μὰ ἦταν θαῦμα!

Ἕνα χοντρὸ χαρτί, κιτρινωπὸ μάτ, μὲ κοκκιδίτσες κι' ἀπάνω μιὰ ζωγραφιὰ σὰν ἀκουαρέλλα...

Ἕνα κορίτσι γυμνό, μὲ τὰ φυσικά του χρώματα — ξανθὰ μαλλιὰ γαλανὰ μάτια — ὄρθιο σὲ μιὰ βάρκα ποὺ δὲν φαινόταν ὁλάκερη, μὲ λίγο φόντο ἄσπρου πανιοῦ ἀπὸ πίσω του καὶ μὲ μιὰ ἰδέα γαλάζιας θάλασσας, ἀχνῆς, ὁλόγυρά του. Τὸ σηκωμένο του χέρι ἔσκιαζε πάντα τὸ πρόσωπό του, μὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ φαινόταν πολὺ καθαρὰ καὶ μέσ' στὴ σκιά. Κι' ἦταν πιὸ ὄμορφο καὶ ἀπὸ τῆς Φάννυ Χάρολδ! Ὅσο γιὰ τὸ μαγιὸ ποὺ φοροῦσε, ἦταν κι' αὐτὸ ἄσπρο καὶ γαλάζιο, ἀλλὰ πιὸ σκοῦρο ἀπ' τὴ θάλασσα κι' ἀπὸ τὰ μάτια.

Ἡ ὥρα κι' ἡ ἔκστασι τοῦ Δήμου ἦταν ἀπερίγραπτη. Εἶχε μπροστά του τὴν Κάρμεν Σύλβα ὁλοζώντανη καὶ μιὰ Κάρμεν Σύλβα ἀκόμα πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅσο τὴν εἶχε ἀνειρευθῆ!

—Πῶς τὸ κατάφερες αὐτό; ρώτησε, ἅμα μπόρεσε νὰ μιλήση, τὸ Χαρίδημο.

—Ἡ τέχνη μου ἔχει μυστήρια! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἐρασιτέχνης. Μεγάθυνα, ρετουσάρισα, σκέπασα τὰ περιττά, ἀδυνάτισα μερικὰ ἄλλα καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν εἶνε σὰν ἔργο ζωγράφου;

—Ποαγματικῶς, μιὰ θαυμάσια ἀκουαρέλλα... Τὸ πρόσωπο ὅμως... πῶς φάνηκε ἔτσι τὸ πρόσωπο;

—Ἡ μεγέθυνσι ἀδυνάτισε τὴ σκιὰ κι' ἔκαμε ὁρατὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ δὲν φαινόνταν πρὶν οὔτε μὲ τὸ φακό σου, γιατὶ αὐτὸς δὲν ἀδυνάτιζε τὴ σκιά.

—Ἀνεξήγητο! Καὶ τὰ χρώματα αὐτὰ ποὺ ἔβαλες, ἀρμονικώτατα βέβαια, εἶνε ἄραγε καὶ τὰ πραγματικὰ τοῦ κοριτσιοῦ;

—Ἐγγυῶμαι! Ἕνας ξεπιερος φωτογράφος, ὅταν βλέπει μιὰ φωτογραφία, μαντεύει ἀκριβῶς τὰ χρώματα τοῦ πρωτοτύπου, καὶ μάλιστα ὅταν τὴ μεγαλώνη στὸ διπλάσιο. Ἀλλοιώτικα, βλέπεις, βγαίνουν τὰ γαλανὰ μάτια, ἀλλοιώτικα τὰ μαῦρα, ἀλλοιώτικα τὰ καστανά. Ὑπάρχουν λεπτότατες νυάνς, ποὺ σὲ κάνουν νὰ ξεχωρίζῃς ἀκόμα καὶ τὸ ἀνοιχτὸ γαλανὸ ἀπὸ τὸ σταχτί. Τὸ ἴδιο γιὰ τὰ μαλλιά, γιὰ τὰ χείλη, γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰ ὅ,τι ἄλλο. Ἔκαμα μεγάλη μελέτη καὶ σοῦ ἐγγυῶμαι πὼς ἂν σημειὰ φορὰ ἰδῆς τὴν Κάρμεν σου γυμνὴ μ' ἕνα μαγιό, θὰ εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὴν βλέπεις σ' αὐτὴ τὴ χρωματιστὴ μεγέθυνσι.

—Καὶ τὸ μαγιό της ἀκόμα;

—Κι' αὐτό! Ἂν θὰ φορῇ, ἐννοεῖται, τὸ ἴδιο. Γιατὶ ἐγὼ δὲν θὰ φταίω βέβαια, ἂν βάλη ἕνα ἄλλο, ἄσπρο καὶ κόκκινο! Αὐτὸ ὅμως, μὲ τὸ ὁποῖο φωτογραφήθηκε, βάζω στοίχημα πὼς ἦταν ἄσπρο καὶ σκοῦρο γαλάζιο!

Ὁ Δῆμος τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τί ἔγινε, καλέ, ὁ ἡλίθιος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν; Αὐτὸς ποὺ εἶχε τώρα μπροστά του, ἦταν ἕνας ἐξυπνότατος ἄνθρωπος κι' ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης! Ἀλλὰ ἔτσι εἶνε πολλοὶ ἄνθρωποι: μόνο σὲ δουλειά τους δείχνουν τὴν ἐξυπνάδα τους. Κι' ἡ δουλειὰ τοῦ Χαρίδημου, ἡ πραγματική του δουλειὰ — ἐκείνη ὅπου ἔβαζε ὅλη του τὴ φυσικὴ ἱκανότητα, γιατὶ τὴν ἔκανε ἀπὸ ἀληθινὴ κλίσι — ἦταν αὐτή, ἡ φωτογραφική. Ὁπωσδήποτε, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Δῆμος ἔπαψε νὰ τὸν θεωρῇ ἡλίθιο. Ἐπὶ τέλους, τὸν εἶχε ἀνακαλύψει.

Τὸν εὐχαρίστησε τόσο θερμά, σὰν νὰ τοῦ εἶχε χαρίσει θησαυρό, ἀλλὰ τὸν ἔδιωξε μὲ τρόπο, γιατὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ μείνῃ μόνος... μὲ τὴν Κάρμεν Σύλβα.

Κι' ἀλήθεια, ἡ μεγαλωμένη καὶ χρωματιστὴ φωτογραφία τοῦ τὴν ἔδειχνε σὰν ζωντανή...

***

«Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγνώμη ποὺ μίλησα τόσο ἄσχημα γιὰ τὸν καλύτερό σας φίλο. Δὲν σημαίνει ποὺ δὲν τὸ ξέρα, ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογισθῶ. Μοῦ στείλατε μιὰ φωτογραφία μὲ τὴν παρέα σας. Κάποιος βέβαια ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους θἆς ἦταν πιὸ συμπαθητικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κι' ἀφοῦ δὲν τὸν ἤξερα, οὔτε μποροῦσα νὰ τὸν μαντέψω, δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω ἔτσι γιὰ κανένα. Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγνώμη!

»Θὰ σᾶς λύπησα χωρὶς νὰ θέλω...' Αλλὰ γιατὶ τάχα; Ὅταν βοίσκετε σεῖς ἕναν ἄντρα τοῦ γούστου σας, τί σᾶς νοιάζει ἂν δὲν τὸν βρίσκη μιὰ ἄλλη; Ἐπειδὴ εἶνε φίλη σας; Ἀκόμα καλύτεοα! Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ συμπέσετε καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ συγκοουσθῆτε.

»Μὰ τί σᾶς λέω τώρα; Ἀνοησίες! Ἀφοῦ εἴμαστε φίλες κι' ἀφοῦ τὸν συμπαθῆτε σεῖς, πρέπει νὰ τὸν συμπαθήσω κι' ἐγώ. Ὅσα μοῦ γράψατε, μ' ἔκαμαν νὰ ἐνδιαφερθῶ πολὺ γι' αὐτὸν καὶ νὰ προσέξω καλύτερα τὸν τύπο του στὴ φωτογραφία. Εἶνε ὑποβολή; Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν μοῦ φαίνεται πειὰ τόσο... ἄνοστος. Τί λέω; Μποροῦ νὰ ὁρκισθῶ πὼς μοῦ φαίνεται καὶ νόστιμος. Βεβαιότατα θὰ τὸν ἀδικῆ ἡ φωτογραφία...»

***

«Θεέ μου! πόσο μπορεῖ νὰ γελασθῇ κανεὶς καὶ ν' ἀδικήσῃ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ ἕνα ἐνσταντανέ! Εἴχατε δίκηο, ὁ φίλος σας εἶνε χαριτωμένος. Καμμιὰ σχέσι δὲν ἔχει ἡ φωτογραφία του αὐτὴ μὲ τὴν ἄλλη. Ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ σᾶς λέω ειλικρινέστατα πὼς ὁ φίλος σας μ' ἀρέσει. Μπορεῖτε νὰ τοῦ πῆτε ψέμματα πὼς τὸν βρῆκα καὶ πάλι ἄνοστο, νὰ τὸν πειράξετε, νὰ γελάσετε μὲ τὴ φούρκα του, νὰ τὸν κάμετε γοῦστο. Ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν ξέρω ἂν θὰ μποροῦσα ὥς τὸ τέλος καὶ νὰ τὸν ἐρωτευθῶ, ἀλλὰ μοῦ εἶνε συμπαθητικώτατος. Καὶ τώρα ἀπορῶ πολύ, πῶς δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἀναπλάσω κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἐνσταντανέ, ἐνῶ γιὰ σᾶς δὲν δυσκολεύθηκα καθόλου.

»Τὴν ἄλλη φορὰ μοῦ μιλήσατε γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ φίλου σας, θετικός, μετρημένος κλπ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε τί εἶνε καὶ τὶ κάνει. Μὴν εἶνε γιατρός; Τὸ ὕφος τον αὐτὸ μὲ ἔκαμε νὰ ὑποθέσω. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω...»

***

Ὁ Δῆμος ἦταν κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ λάβαινε ὁ «τηλέρως» του. Τί καλὴ ἔμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ στείλη στὴν Κάρμεν Σύλβα, τὴ φωτογραφία τῆς παρέας, καὶ τί καλοτυχία νὰ τὸν προσέξῃ ἐκείνη ἀνάμεσα στοὺς νέους καὶ νὰ τὸν βρῇ ἄνοστο. Καὶ τώρα ποὺ τὴν ἔκαμε, ἔστω καὶ μὲ ὑποβολή, νὰ τὸν βρῇ νόστιμο καὶ συμπαθητικό, δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν ἐρωτευθῇ. Δύσκολο; Καθόλου! Κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, εἶχε τώρα μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν «τηλέρωτα». Κι' ὁ Δῆμος τῆς ἔγραψε γιὰ τὸν Δῆμο:

«Χάρηκα πολὺ ποὺ σᾶς ἄρεσε. Δὲν θὰ τοῦ τὸ πῶ, βέβαια, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρη ἀτάνω του, μὰ οὔτε θὰ τὸν πειράξω λέγοντάς του τὰ ἐναντία. Ἄλλωστε δὲν θὰ μὲ ρωτήσῃ, γιατὶ δὲν τοῦ εἶπα ἀκόμα πὼς σᾶς ἔστειλα κι' ἄλλη του φωτογραφία. Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν περιττό. Ἀργότερα, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, τοῦ τὸ λέω.

Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος
(Σκίτσο τοῦ κ. Γρηγόρη)

»Ὄχι, δὲν εἶνε γιατρός. Εἶνε ἕνας νέος δικηγόρος, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ μὲ κάποια πατρικὴ περιουσία. Ἔχει δυὸ-τρία χρόνια τώρα ποὺ ἐργάζεται στὸ γραφεῖο ἑνὸς μεγάλου δικηγόρου κι' ὅλοι οἱ φίλοι του λένε πὼς τὰ καταφέρνει πολὺ καλὰ καὶ τὸ μέλλον του εἶνε ἐξασφαλισμένο. Τῆς ἴδιας γνώμης εἶνε κι' ὁ θεῖος μου, ποὺ, καθὼς ξέρετε, εἶνε δικηγόρος — ὁ κ. Κυριαζίδης — καὶ συχνὰ τὸν συναντᾶ στὰ διάφορα δικαστήρια καὶ παρακολουθεῖ τὴ δρᾶσι του καὶ τὴν ἐξέλιξί του. Νὰ σᾶς πῶ μάλιστα κι' ἕνα νόστιμο: Ὁ θεῖος μου, βλέποντας τὸ φιλικό μου ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Δῆμο — συχνὰ τὸν ρωτᾶ γι' αὐτὸν — νομίζει πὼς εἶμαι ἐρωτευμένη μαζύ του κι' ὑποθάλπει, νὰ πῶ ἔτσι, αὐτὸ τὸ αἴσθημα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καταλήξῃ σ' ἕνα γάμο, συμφεοτικό, κατὰ τὴν ἰδέα του, καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Γιατὶ κι' ἐγὼ θἄπαιρνα ἕναν καλὸ νέο, κι' ὁ θεῖος μου, ποὺ θὰ τὸν ἔπαιονε τότε στὸ γραφεῖο του, θἄβρε ἕναν καλὸ βοηθό. Οὔτε ναὶ τοῦ λέω, οὔτε ὄχι. Τὸν ἀφήνω μὲ τὴν ἰδέα του. Ὅσο γιὰ τὸν Δῆμο, γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του.

«—Φαντάσου, μοῦ λέει, νὰ μᾶς παίονη ὁ θεῖος σου γιὰ ἐρωτευιένους! Ἂν εἶνε δυνατὸ κάτι τέτοιο!

»Γιὰ νὰ ξέρετε ἀκόμη — ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ δηλαδὴ τόσο πολὺ — ὁ Δῆμος δὲν εἶνε μόνο ἕνας καλὸς νομικός. Ἔχει καὶ γενικὴ μόρφωσι, εἶνε φιλόμουσος, παρακολουθεῖ τὴν πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησι, τὴν ἀθλητικὴ ἀκόμα, καὶ πρὸ πάντων εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὄχι ὅμως καὶ γλεντζές, καταχρηστικὸς, παραλυμένος. Μετρημένος σὲ ὅλα του, καθὼς σᾶς εἶπα, καὶ σοβαρός. Γι' αὐτὸ τὸν ἔχω φίλο. Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἐλαφροί, οἱ ἐπιπόλαιοι κι' οἱ ἀμαθεῖς. Μὲ τὸν Δῆμο μπορῶ νὰ μιλῶ γιὰ ὅλα. Κι' ἂν τὸν γνωρίζατε ποτὲ καὶ σεῖς, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ βρίσκατε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ μιλᾶτε μαζύ του.

»Οὔτε, τί ἐγοήτοια ποὺ εἶμαι! Σεῖς μὲ ρωτήσατε ἁπλῶς ἂν ὁ φίλος μου εἶνε γιατρὸς ἢ δικηγόρος, κι' ἐγὼ κάθησα καὶ σᾶς ἔκαμα ὅλη του τὴ βιογραφία καὶ τὴν ψυχογραφία! Φτάνει...»

***

«Κάτι ἀπρόοπτο, ἀγαπητή μου Δανάη: Μὲ τὴ μαμὰ εἶχα ἱστορίες! Εἶδε τὴ φωτογραφία τοῦ φίλου σας στὰ χέοια μου καὶ χάλασε τὸν κόσμο.

»—Ποιὸς εἶν' αὐτός; Πές μου γοῆγορα!

»—Δὲν τὸν ξέρω... Ἕνας φίλος τῆς Δανάης ἀπὸ τὴν Ἀθήνα...

»—Καὶ γιατὶ σοῦ στέλνει τὴ φωτογραφία του; γιατί;

»—Γιὰ νὰ ἰδῶ κάτι τι;

»—Τί;

»—Ἂν ταιριάζουν τὰ γοῦστα μας.

»—Ὡραία ἰδέα! Ὁρίστε κεῖ, ποὺ θὰ σοῦ στέλνω ὥρα τὶς φωτογραφίες τῶν φίλων της, γιὰ νὰ κρίνῃς τὸ γοῦστο της! Δὲν εἶνε καλὸ κορίτσι ἡ Δανάη σου! Νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφία μαζύ της!..

»Σκασμένη ἀπ' τὰ γέλια, τῆς διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία καὶ τῆς διάβασα τὶς σχετικὲς περικοπὲς ἀπὸ τὰ γράμματά σας. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν πείσω! Ἀναγκάσθηκα νὰ φωνάξω τὸν μπαμπᾶ γιὰ νὰ μᾶς λύσῃ τὴ διαφορά. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε πιὸ λογικός, κι' ἅμα ἄκουσε τί συμβαίνει, εἶπε:

»—Αἴ τὰ κορίτσια!... Μακάρι ὅλες νὰ μιλοῦσαν γιὰ τοὺς φίλους τους σὰν τὴν Δανάη. Αὐτὴ ἡ σχέσι εἶνε ἀθῶα. Μόνο, ἡ Κάρμεν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν φωτογραφία τοῦ νέου. Δὲν κάνει νὰ τὴν ἔχῃ στὰ χέρια της».

»Τὸ ὑποσχέθηκα, ἡ μαμὰ ἡσύχασε, ἀλλὰ δὲν θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου. Ἀφοῦ σεῖς ἔχετε πολλὲς φωτογραφίες του, αὐτὴ δὲν θὰ σᾶς χρειάζεται καὶ μπορῶ, νομίζω, νὰ τὴν κρατήσω. Δὲν πειράζει, ἔ; Φτάνει νὰ μὴν τὴν ξαναζῇ ἡ μαμά. Ἀλλὰ θὰ τὴν κρύψω στὸ συρτάρι μου, ποὺ δὲν τὸ ψάχνει ποτέ...

»Ὕστερα, ποὺ τὰ φτιάσαμε πειά, τῆς τὴν ἔδειξα πάλι καὶ τὴν ρώτησα:

»—Πῶς σᾶς φαίνεται, ἀλήθεια, ὁ νέος;...

»—Ὡμορφος εἶνε, μοῦ ἀποκρίθηκε, δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Καὶ φαίνεται καλός, εὐγενικός...

—Εἶνε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μαμά...

»—Μ' αὐτὸ φωνάζει!

»Γιὰ νὰ γελάσω τότε, τῆς εἶπα:

»—Μαμά! Σᾶς διάβασα τὴ βιογραφία του καὶ τὴν ψυχογραφία του. Ἂν μ' ἄρεσε, ἂν τὸν ἐρωτευόμουν... θὰ μοῦ τὸν δίνατε;

»Θύμωσε:

»—Εἶσαι ἀνόητη!... Ἔτσι ἐρωτεύονται τὰ κορίτσια ἀπὸ μακρυά, μὲ φωτογραφίες;... Χάθηκαν οἱ νέοι ποὺ τοὺς βλέπουμε, ποὺ τοὺς γνωρίζουμε, νὰ διαλέξῃς; Κι' εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτευθῇς γιὰ νὰ παντρευθῇς;... Τώρα ποὺ μεγάλωσες, θ' ἀρχίσουν νὰ σὲ ζητοῦν. Καὶ μεῖς θὰ σοῦ ποῦμε ποιὸς ἀξίζει.

»—Σεῖς; κι' ἂν δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα;

»—Θὰ σοῦ βροῦμε ἄλλον ποὺ θὰ σ' ἀρέσῃ. Φτάνει! Νὰ στείλῃς πίσω τὴ φωτογραφία!

»Σοβάσαμε. Τὴν εἶδα ὅμως ποὺ ξμεινε σκεπτική. Καὶ σὲ λίγο τὴν ἄκουσα νὰ μὲ ρωτᾶ:

»—Πῶς τὸν λένε;

»Ἔκαμα πὼς δὲν κατάλαβα.

»—Ποιόν, καλέ;

»—Αὐτόν, τὸν φίλο τῆς φίλης σου!...

»Ἔβαλα τὰ γέλια.

»—Ἄ, τώρα σοῦ ξανακάηκε; Καὶ ποῦ ξέρω ἐγώ; Τὸ μικρό του ὄνομα μόνο... Δῆμος... Μὰ μήπως ξέρω πῶς τὸν λένε καὶ τὴ φίλη μου; Μήπως κι' ἐκείνη ξέρει πῶς μὲ λένε μένα; Ἡ εὐχαρίστησί μας, βλέπεις, εἶνε ν' ἀλληλογραφοῦμε μὲ ψευδώνυμα, ἄγνωστες ἡ μιὰ στὴν ἄλλη... Ἀλλά, γιατὶ θέλεις νὰ μάθῃς πῶς τὸν λένε;

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„ —"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 21 Δεκεμβρίου 1933.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

["Αρθρο τοῦ Σὰρλ Τευρκέν]

Σ' ἕνα ταξεῖδι μου στὴ Νότιο 'Αμερική, εἶχα μιὰ περιπέτεια ἡ ὁποία λίγο ἔλειψε νὰ στοιχίση τὴ ζωὴ σὲ μένα καὶ στὸν σύντροφό μου, τὸν φίλο μου "Ομπεντ Ράτζετ.

Σὲ μιὰ κινηγετικὴ ἐκδρομή μας, ἐπέσαμε σὲ μιὰ ἐνέδρα 'Ερυθροδέρμων. Πιαστήκαμε μαζύ τους μὲ λύσσα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πληγωθῶ καὶ στὰ δυὸ πόδια. Κατόρθωσα ὡστόσο ν' ἀνεβῶ σ' ἕνα δέντρο καὶ νὰ κρυφτῶ κι' ἔτσι σώθηκα. Μὰ στὴ συμπλοκὴ ἀπάνω εἶχα χάσει τὸν σύντροφό μου. Φεύγοντας εἴχαμε πάρει διαφορετικοὺς δρόμους. Σίγουρα αὐτὸν θὰ τὸν εἶχαν πιάσει οἱ 'Ερυθρόδερμοι καὶ θὰ τὸν σκότωσαν, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου, μπρὸς στὸ εἴδωλο κανενὸς θεοῦ των.

Μὰ καὶ ἡ δική μου ἡ θέσι δὲν ἦταν λιγώτερο ἐπικίνδυνη. "Ως πότε θὰ μποροῦσα νὰ μένω ἀνεβασμένος πάνω στὸ δέντρο; Κι' ἂν οἱ 'Ερυθρόδερμοι, ποὺ ἐγύριζαν ψύχνοντας σ' ὅλο τὸ δάσος, δὲν μὲ ἀνεκάλυπταν, πάλι θἄρχόταν κάποια στιγμὴ ποὺ νικημένος ἀπὸ τὴν κούρασι, τὴν ἀϋπνία καὶ τὴν πεῖνα, θἄπεφτα, ἀναίσθητος, ἀπὸ τὸ δέντρο, γιατὶ τὸ νὰ κατέβω μοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολο, λόγῳ τῶν πληγωμένων μου ποδιῶν. Μὴν μπορῶντας ἐπίσης νὰ τρέξω, θὰ γινόμουν βορὰ τῶν θηρίων. 'Ο ἀμεσώτερος ὅμως κίνδυνος ἦταν νὰ μὲ ἀνακαλύψουν οἱ 'Ερυθρόδερμοι, ὁπότε δὲν μοὔμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μου, ρίχνοντας ἐναντίον των ὅσες βολὲς μοῦ ἀπόμεναν.

Τὴν ὥρα ποὺ τὰ συλλογιζόμουν αὐτὰ ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο. Βήματα ἐπλησίαζαν μὲ μεγάλη προφύλαξι. Παραμέρισα σιγὰ τὰ φύλλα πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρυβόμουν κι' ἐκύτταξα. Μιὰ κραυγὴ χαρᾶς μοῦ ἐξέφυγε τότε. 'Ανάμεσα στοὺς θάμνους ἐρχότανε, σκυφτός, ὁ σύντροφός μου "Ομπεντ, ἐξετάζοντας μὲ ἀγωνία τὰ γύρω.

—"Ομπεντ! ἐφώναξα ξεχνώντας πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανα ἦταν ἐπικίνδυνο, ἐγὼ εἶμαι, σύντροφε! 'Εδῶ, πάνω στὸ δέντρο! "Ελα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ κατέβω.

—Τζών, ἐσὺ εἶσαι; Τί εὐτυχία! φώναξε κι' ὁ "Ομπεντ.

—Βοήθησέ με νὰ κατέβω! τοῦ εἶπα.

—Πῶς νὰ σὲ βοηθήσω, ἀγαπητέ μου σύντροφε; Οἱ 'Ερυθρόδερμοι μ' ἐπλήγωσαν καὶ στὰ δυὸ χέρια.

Παρατήρησα πράγματι τότε πὼς ὁ "Ομπεντ ἦταν κατάχλομος καὶ τὰ δυό του χέρια κρεμόντουσαν κάτω σὰν ξερά, δεμένα μὲ ματωμένα κουρέλλια.

Δὲν μποροῦσα ἐν τούτοις νὰ μένω πειὰ πάνω στὸ δέντρο καὶ σιγὰ-σιγά, προσέχοντας τὰ πληγωμένα μου πόδια, κατέβηκα κάτω. Χρειάστηκα σχεδὸν μισὴ ὥρα γιὰ νὰ κατέβω. Τὰ πόδια μου μ' ἐπονοῦσαν καὶ μ' ἐμπόδιζαν τώρα, περισσότερο παρὰ ὅταν ἀνέβηκα. Τότε δὲν εἶχαν ἀρχίσει ἀκόμα οἱ φρικτοὶ πόνοι ποὺ μ' ἐβασάνιζαν τώρα.

'Αγκαλιαστήκαμε κλαίγοντας μὲ τὸν σύντροφό μου ὅταν κατέβηκα κάτω κι' ἀρχίσαμε νὰ λέμε ὁ καθένας τὰ βάσανά του. 'Ο "Ομπεντ εἶχε κρυφτῆ κι' αὐτὸς μέσα σ' ἕνα θάμνο. Πολλὲς ὧρες ἔμεινε ἐκεῖ μισολιποθυμισμένος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία. "Εσχισε ὕστερα τὸ πουκάμισό του κι' ἔδεσε τὰ πληγωμένα χέρια του. "Οταν μετὰ πολλὲς ὧρες εἶδε πὼς ἦταν ἡσυχία γύρω του, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν θάμνο κι' ἐγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ μὲ βρῇ, μὴν τολμῶντας ὅμως νὰ φωνάξῃ, μήπως οἱ 'Ερυθρόδερμοι ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸν ἄκουγαν. Πιενοῦσε πολύ, μὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐβασάνιζε περισσότερο ἦταν ἡ δίψα, ποὺ τὴν ἔκαναν πιὸ βασανιστικὴ οἱ πόνοι τῶν πληγῶν. Εὐτυχῶς ἦρθε πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν κι' ἔτσι συναντηθήκαμε. Διψοῦσα κι' ἐγὼ φοβερά. Μὰ πῶς νὰ βαδίσω;

Θὰ τὸν εἶχαν πιάσει οἱ 'Ερυθρόδερμοι καὶ θὰ τὸν εἶχαν σκοτώσει μπρὸς στὸ εἴδωλο κανενὸς Θεοῦ των !...

'Εκεῖ παρακάτω ἔτρεχεν ἕνα ρυάκι. "Εστειλα τὸν "Ομπεντ νὰ πιῇ, καὶ βγάζοντας τὴν κάσκα μου τὴν ἔβαλα στὰ δόντια του, γιατὶ τὰ χέρια του ἦσαν σὲ χάλια. 'Επῆγε στὸ ρυάκι, ἔσκυψεν ὅς ποὺ νὰ γεμίσῃ ἡ κάσκα καὶ μοῦ τὴν ἔφερε γεμάτη, κρατῶντας την στὰ δόντια του πάντα, γιατὶ τὰ χέρια του δὲν μποροῦσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ σὲ τίποτε. "Επια μὲ ἀπεριγραπτη ἡδονὴ τὸ νερό, κι' ἔνοιωσα μεγάλη ἀνακούφισι.

Μὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε πειὰ γιὰ νὰ κατευνάσουμε καὶ τὴν πεῖνα μας. Στὴν τσάντα μου εἶχα ἕνα ρακοὺν, τὸ ὁποῖο σκότωσα πρὶν πέσουμε στὴν ἐνέδρα τῶν 'Ερυθροδέρμων. Τὸ ρακοὺν εἶνε ἕνα ζῶο μεταξὺ κουναβιοῦ καὶ γάτας καὶ τὸ κρέας του τὸ ἐκτιμοῦν πολὺ οἱ κυνηγοὶ τῶν ἀμερικανικῶν δασῶν. Εὐχαριστοῦσα τὸ Θεὸ ποὺ μέσα στὴν ταραχή μου, τζὼρα ξεχάσει στὴν τσάντα μου καὶ δὲν τὸ πέταξα γιὰ νὰ ξαλαφρώσω ἀπὸ τὸ βάρος του.

—Καλὸ εἶνε κι' αὐτό! Φωτιὰ δὲν ἔχουμε, μὰ τὸ τρῶμε ἔστω καὶ ὠμό! εἶπεν ὁ "Ομπεντ, μόλις τὸ εἶδε.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ φᾶμε ὠμό, ἔχω τὸν ἀνταπῆρα μου κι' ἀνάβουμε φωτιά, μὰ ἔτσι ὑπάρχει φόβος νὰ ἰδοῦν τὸν καπνὸ οἱ 'Ερυθρόδερμοι καὶ νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν.

—"Ας ἀνάψουμε φωτιὰ νὰ ξεσταθοῦμε κιόλας, εἶπεν ὁ "Ομπεντ. Κι' ἂν μᾶς ἀνακαλύψουν οἱ 'Ερυθρόδερμοι, προτιμῶ νὰ πάω σκοτωμένος παρὰ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

'Ο "Ομπεντ, μὲ τὰ πόδια του ἔτσι σπρωξε κατόπιν μερικὰ φρύγανα καὶ ξύλα, κι' ἀνάψαμε φωτιά. 'Εγὼ ἔγδαρα τὸ ρακούν, τὸ ἐσούβλισα σ' ἕνα κλαρὶ καὶ τὸ ψήσαμε. Τὸ φάγαμε σχεδὸν ὠμό. Κι' ὕστερα καθισμένος κοντὰ στὴ φωτιὰ ἐξετάσαμε τὰ τραύματά μας. Δὲν ἦσαν βαρειά, εὐτυχῶς, ἀλλὰ θἄπρεπε νὰ περάσουν μερικὲς ἑβδομάδες ὥς ποὺ νὰ μεταχειρισθῇ ὁ "Ομπεντ τὰ χέρια του κι' ἐγὼ τὰ πόδια μου. Γιὰ τὴν ὥρα κι' οἱ δυὸ μαζὺ εἴχαμε δυὸ χέρια καὶ δυὸ πόδια. 'Ο "Ομπεντ ἔπεφτε σὲ λίγο νερὸ κι' ἐγὼ ἔπλυνα καὶ τὶς δικές του καὶ τὶς δικές μου πληγὲς καὶ τὶς ἔδεσα καλύτερα μὲ λωρίδες ἀπὸ τὰ πουκάμισά μας.

Μιὰ δὲ ποὺ ὁ "Ομπεντ δὲν μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ χέρια του, εἶχα στὴ διάθεσί μου τὸ τουφέκι τὸ δικό μου, τὰ πιστόλια μου καὶ τὰ πιστόλια τοῦ "Ομπεντ. Μὰ κι' αὐτὰ δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ἄλλο τίποτε παρὰ γιὰ νὰ τινάξω τὰ μυαλὰ τὰ δικά του καὶ τὰ δικά μου, ἂν μᾶς ἀνακάλυπταν οἱ 'Ερυθρόδερμοι, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ βασανιστήρια.

'Η θέσις μας δηλαδή, ἂν καὶ εἶχε βελτιωθῇ γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἦταν καθόλου ρόδινη. Τί θὰ κάναμε, ἐγὼ μὴ μπορῶντας νὰ περπατήσω πρὶν περάσουν μερικὲς ἑβδομάδες κι' ὁ "Ομπεντ χωρὶς χέρια; Μὰ ἡ ἐλπίδα δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν ἄνθρωπο.

—Τὴν ὥρα ποὺ ἔτρεχα, ὅταν μᾶς κυνηγοῦσαν οἱ 'Ερυθρόδερμοι, μοὔπεσε τὸ σακκίδιό μου, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα ὁ "Ομπεντ. Θυμοῦμαι ἀπάνω-κάτω ποῦ θἄναι. Λέω νὰ πάω νὰ κυνταξῶ νὰ τὸ ξαναβρῶ. Εἶχα μερικὰ τρόφιμα μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαμε νὰ περάσουμε κι' αὔριο. Καὶ ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νὰ ξεπέσῃ ὡς ἐδῶ κάμμιὰ συνοδεία λευκῶν γιὰ κυνῆγι καὶ μᾶς σώσῃ.

—Μιὰ ποὺ ἀνταμωθήκαμε, δὲν θἄταν φρόνιμο νὰ χωριστοῦμε, τοῦ ἀπάντησα. Μαζὺ κι' οἱ δυό μας εὐκολώτερα θὰ περάσουμε τὶς δυσκολες στιγμές. Κι' ἂν εἶνε νὰ πεθάνουμε, τοὐλάχιστο ἂς εἱμαστε μαζύ.

Μὰ ὁ "Ομπεντ ἐπέμενε:

—Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ χαθοῦμε, εἶπε. Τὸ σακκίδιό μου ἐδῶ κοντὰ μοῦ ἔχει πέσει. 'Απὸ τὸν κάπνὸ τῆς φωτιᾶς θὰ ὁδηγοῦμαι κι' ἔτσι θὰ σὲ ξαναβρῶ γρήγορα. "Επειτα φρόνιμο εἶνε νὰ ρίξω καὶ μιὰ ματιὰ γύρω μήπως φανοῦν πουθενὰ 'Ερυθρόδερμοι. Μὲ τὰ τρόφιμα δὲ ποὺ ἔχω στὸ σακκίδιο, δὲν θὰ πεθάνουμε, τοὐλάχιστον, τῆς πείνας.

'Εσηκώθηκε ὕστερα καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, πηγαίνοντας νὰ βρῇ τὸ σακκίδιό του. "Εμεινα μόνος ἀκουμπῶντας στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μὲ τὰ πόδια

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ
Θαῦμα περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

τεντωμένα πρὸς τὴ φωτιά. 'Απὸ τὴν κούρασι, τὶς συγκινήσεις καὶ τὴν αἱμορραγία ἔνοιωθα νὰ μὲ πιάνῃ σιγὰ-σιγὰ ὁ ὕπνος κοντὰ στὴ φωτιά. Καὶ σὲ λίγο κοιμήθηκα βαθειά...

* * *

Ξύπνησα μὲ τὴν αἴσθησι πὼς κάποιος κίνδυνος μὲ ἀπειλοῦσε. "Ανοιξα τὰ μάτια μου κι' ἔφερα τὸ χέρι στὰ πιστόλια ποὺ τὰ εἶχα ἐκεῖ κοντά μου... Δὲν εἶδα ὥστόσο κανένα. "Ηρθε ἔπειτα στὸν νοῦ μου ὁ σύντροφός μου "Ομπεντ. Τί νἄχε γίνει; Ποιὸς ξέρει ἄραγε πόση ὥρα εἶχα κοιμηθῆ;...

"Αξαφνα ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ "Ομπεντ καθαρὴ πειὰ καὶ κοντινή.

— Τζών, ἑτοίμασε τὸ τουφέκι σου! Γρήγορα! Μὴ χάνῃς στιγή!

Κάποιος κίνδυνος ἀσφαλῶς μᾶς ἀπειλοῦσε πάλι καὶ τοὺς δυό. Μὰ τί κίνδυνος; "Επιασα τὸ τουφέκι στὰ χέρια μου καὶ τὰ πιστόλια τἀβαλα κοντά μου στὴ δεξιὰ μεριά. Πρὶν τελειώσω αὐτὴν τὴν ἑτοιμασία, ὁ "Ομπεντ φάνηκε νὰ ἔρχεται τρέχοντας, λαχανιασμένος ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Μόλις πλησίασεν ἐστάθηκε πίσω μου γιὰ νὰ προφυλαχθῇ, πρᾶγμα ποὺ δὲν θἄκανε ἂν εἶχε γερὰ τὰ δυό του χέρια.

Μπρὸς σὲ τί ἐφευγεν ὅμως μὲ τόση τρομάρα καὶ λαχτάρα ὁ "Ομπεντ; Καθὼς ἦταν λαχανιασμένος καὶ παραλυμένος ἀπὸ τὸν φόβο του δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω τί ἔτρεχε. Φαντάστηκα πὼς τὸν εἶδαν στὸν δρόμο οἱ 'Ερυθρόδερμοι καὶ τὸν ἐπῆραν στὸ κυνῆγι.

—Τί συμβαίνει, "Ομπεντ; τὸν ρώτησα, ἑτοιμαζόμενος ν' ἀμυνθῶ κα νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μας.

Πρὶν ὅμως προφτάσει νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε κοντὰ στοὺς θάμνους καὶ στὴ στιγμὴ ξεπρόβαλεν ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοὺς μιὰ πελώρια ἀρκούδα. Φαινότανε φοβερὰ ἐξαγριωμένη. ἐμούγκριζε δείχνοντας τὰ σουβλερά της δόντια καὶ μόλις μᾶς εἶδε ἐστάθηκε καὶ συσπειρωνόταν γιὰ νὰ ὁρμήσῃ. Εἶχε μακρουλὸ κεφάλι, σουβλερὴ μουσούδα, ἱάτια μικρά, ποὺ μᾶς ἐκύτταζαν ἀπειλητικά. Τὸ δέρμα της ἦταν σκεπασμένο μὲ μακρὺ γυαλιστερὸ τρίχωμα μαῦρο.

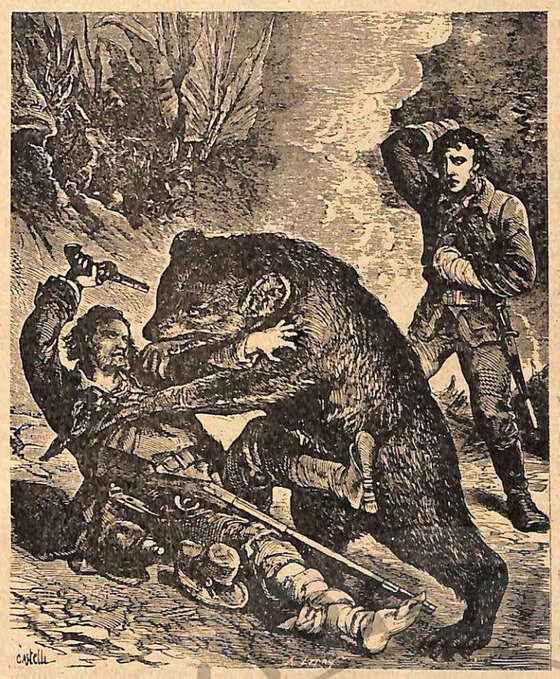
Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, ποὺ διατρέχαμε, ἐμένα μοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μυαλὸ μιὰ ἀστεία σκέψι.

«Τί περίφημη καὶ ζεστὴ γούνα γίνεται μὲ τὸ δέρμα της! σκέφθηκα. Καὶ γιὰ στρῶμα ἢ σκέπασμα θἄναι θαυμάσιο!»

"Ετσι συμβαίνει πάντα. Στὶς στιγμὲς τῶν μεγαλειτέρων κινδύνων τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλητεύει σὲ περίεργες, ἐξωφρενικὲς σκέψεις, γυρίζει σὲ ἀναμνήσεις τῆς προηγούμενης ζωῆς ἢ κάνει συλλογισμοὺς παράξενους.

'Η ἀρκούδα εἶχεν ἀνασηκωθῆ στὰ πισινά της πόδια καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήσῃ. "Εφερα τὸ τουφέκι στὸν ὦμο κι' ἐσημάδεψα. Μὰ πρὶν τραβήξω τὴ σκανδάλη, ἐδίστασα. "Αν δὲν τὴν πετύχαινα, θὰ πρόφταινα ν' ἁρπάξω τὸ ἕνα πιστόλι, νὰ πυροβολήσω ξανά;

Κι' ἂν τὴν πετύχαινε ἡ σφαῖρα μου θὰ τὴν ἐπλήγωνε τόσο βαρειά, ὥστε νὰ καταστῇ ἀκίνδυνη, ἢ θὰ ἐξαγριωνόταν πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πληγῆς; "Ηταν τόσο χοντρή, ποὺ σκεπτόμουνα πὼς ἴσως ἡ σφαῖρα δὲν θὰ περνοῦσε τὸ λίπος γιὰ νὰ τὴν πληγώσῃ βαρειά. Μὰ τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάμω; 'Ο κίνδυνος ἦταν ἄμεσος. "Ετσι κι' ἔτσι χαμένοι εἴμαστε. 'Ετράβηξα λοιπὸν τὴν σκανδάλη. 'Η σφαῖρα ἔπηρε τὴν ἀρκούδα στὸ κεφάλι. Τὸ θηρίο ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ζαλισμένο, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχεν ἄφθονο ἀπὸ τὴν πληγή του. Μὰ ἀμέσως σχεδὸν ἀνασηκώθηκε καὶ ὥρμησε τρίζοντας τὰ δόντια του. Εἶχε ζυγώσει τόσο ποὺ δὲν μᾶς ἐχώριζαν παρὰ μόλις δέκα μέτρα.

Τὸ θηρίο μ' ἁρπαξεν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι !...

"Αρπαξα τότε τὸ ἕνα πιστόλι καὶ τῆς ἔρριξα καὶ δεύτερη σφαῖρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπυροβόλησα σχεδὸν στὴν τύχη, χωρὶς νὰ σκοπεύσω καλά, γιατὶ δὲν εἶχα καιρό. Καθὼς ὅμοιν ἄλλωστε καλιστός, δὲν μποροῦσα νὰ σκοπεύσω γρήγορα καὶ καλά. Μολαταῦτα ἤμουν βέβαιος πὼς καὶ ἡ δεύτερη σφαῖρα μου χτύπησε τὸ θηρίο. Μὰ δὲν τὸ ἔρριξε κάτω. 'Η ἀρκούδα ἔπεσε μουγκρίζοντας πάνω μου. Μόλις ἔλαβα τὸν καιρὸ ν' ἁρπάσω τὸ ἀδειανὸ πιστόλι καὶ νὰ πάσω τὸ ἄλλο στὸ δεξί μου χέρι. Τὸ θηρίο μὲ ἅρπαξεν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι μπήγοντας τὰ μυτερά του νύχια στὶς σάρκες μου.

"Ενοιωθα τὴ φλογερὴ καὶ συχαμερή του ἀνάσα στὸ πρόσωπό μου. Κρατῶντας με μὲ τὰ δόντια ἀπὸ τὸ ἀριστερό μου χέρι, προσπαθοῦσε μὲ τὰ μπροστινά της δόντια νὰ μὲ ρίξῃ κάτω, ὅπου θὰ μ' ἔσκαγε πέφτοντας μ' ὅλο της τὸ βάρος ἀπάνω μου. 'Αντιστεκόμουν συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ μοῦ ἔμεναν ἀκόμα, ξετρελλαμένος ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ σφίγγοντας στὸ ἐλεύθερο χέρι τὸ πιστόλι, ὥς ποὺ νἄβρω τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ πυροβολήσω σὲ καιρὸ σημεῖο τὴν ἀρκούδα.

'Ο ταλαίπωρος "Ομπεντ, ἀντὶ νὰ φύγῃ, στεκόταν πίσω μου καὶ ἀνίκανος νὰ μὲ βοηθήσῃ, οὐρλιαζε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴ φρίκη.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θἄθαινα χαμένος. "Ενοιωθα νὰ ἐξαντλοῦνται ἡ δυνάμεις μου. Μὰ συνεκέντρωσα ὅλην τὴν ψυχραιμία μου κι' σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ θηρίο μοῦ παρουσίασε τὰ πλευρὰ τοῦ κεφαλιοῦ του ἐστήριξα τὸ πιστόλι ἀκριβῶς στὸν κρόταφό του κι' ἔτράβηξα τὴ σκανδάλη. 'Η ἀρκούδα ἐτινάχτηκε τόσο δυνατά, ποὺ ἔπεσα ἀνάσκελα περιμένοντας πειὰ τὸ τέλος, μὰ συγχρόνως σχεδὸν ἔπεσε καὶ ἡ ἀρκούδα νεκρή. 'Ετίναξε μερικὲς φορὲς τὰ πόδια της μὲ ἀγωνία, ἐμούγκρισε μὲ λύσσα κ' ὕστερα ἔμεινεν ἀκίνητη.

Μὰ ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺχαμε πάρει δὲν τολμούσαμε νὰ τὴν πλησιάσουμε, νομίζοντας πὼς τὸ θηρίο ὑποκρινότανε τὸ ψόφιο.

'Εσύρθηκα λοιπὸν μὲ τὰ χέρια λίγο μακρύτερα, ἐγέμισα τὸ τουφέκι καὶ τὰ πιστόλια καὶ τότε ἐσύρθηκα πάλι κοντὰ στὴ νεκρὴ ἀρκούδα.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος πειά, Τζών! μοῦ ἐφώναξε χαρούμενος ὁ "Ομπεντ, κλωτσῶντας μὲ τὸ πόδι του τὸ πτῶμα τῆς ἀρκούδας. Εἶνε νεκρή!

Καὶ τρέχοντας μ' ἀγκάλιασε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

—"Εσωσες καὶ τοὺς δυό μας, Τζών! μοῦ εἶπε.

Κι' ἐμείναμε ἀρκετὴ ὥρα κλαίγοντας καὶ οἱ δυό μας ἀπὸ χαρά.

Τραβήξαμε κατόπιν μὲ κόπο τὸ πτῶμα τῆς ἀρκούδας παραπέρα.

—Αὐτὴ θἄναι ἡ σωτηρία μας! εἶπε ὁ "Ομπεντ. Θὰ σκεπαστοῦμε γιὰ τὸ κρῦο μὲ τὸ δέρμα της κι' ἀπὸ τὸ κρέας της θὰ τραφοῦμε, ὥς ποὺ — ἂς ἐλπίσουμε στὸν Θεὸ — νὰ μᾶς ἔλθῃ βοήθεια.

Παιδεύτηκα ὧρες ὁλάκερες γιὰ νὰ γδάρω ὅπως-ὅπως τὸ θηρίο. Μερικὰ κομμάτια ποὺ ἔκοψα ἀπὸ τὸ ἕνα μποῦτι τὰ ψήσαμε καὶ τὰ φάγαμε. Σκεπαστήκαμε ὕστερα μὲ τὸ δέρμα της καὶ περάσαμε τὴ νύχτα κοντὰ στὴ φωτιά, κοιμώμενοι μὲ τὴ σειρὰ ὁ καθένας, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐφύλαγε βάρδια, γιατὶ φοβόμαστε, ὄχι ἀπὸ τὰ θηρία, ποὺ σπανίως τολμοῦσαν νὰ ζυγώσουν τὴ φωτιά, μὰ ἀπὸ τοὺς 'Ερυθροδέρμους, ἂν κι' αὐτοὶ δὲν διακινδυνεύουν τὴ νύχτα νὰ περιπλανηθοῦν μέσα στὸ δάσος.

'Εμείναμε ἔτσι ἐκεῖ δυὸ μέρες ἀκόμα, τρώγοντας ἀπὸ τὸ κρέας τῆς ἀρκούδας. Εὐτυχῶς τὸ πρωῒ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀκούσαμε πυροβολισμοὺς ἐκεῖ κοντὰ καὶ γαυγίσματα σκυλιῶν. Καταλάβαμε πὼς θἄταν κάποια μεγάλη συνοδεία λευκῶν κυνηγῶν. 'Επυροβόλησα κι' ἐγώ, τρεῖς φορές, καὶ σὲ λίγο ἕνα σῶμα "Αγγλων ἐξερευνητῶν, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς μου, μᾶς βοήθησαν, μᾶς ἐτοποθέτησαν σὲ δυὸ πρόχειρα φορεῖα καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας τους μᾶς μετέφεραν στὴν κατασκήνωσί τους, ὅπου ὁ γιατρός τους μᾶς περιεποιήθηκε τὰ τραύματά μας.

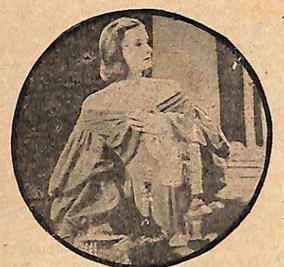
Μετὰ ἑνάμιση μῆνα εἴμαστε κι' οἱ δυό μας τελείως καλά. Μὰ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ μοῦ μείνουν ἀξέχαστες ἡ συγκίνησις τῆς περιπετείας αὐτῆς.

ΣΑΡΑ ΤΟΥΡΚΕΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ!...

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», θέλουσα νὰ διευκολύνῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας τῶν δύο περιοδικῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Μεγάλε Λαχεῖον, ἔλαβε καὶ τὴν ἑξῆς ἐπιπλέον, εὐχάριστον δι' ὅλους, ἀπόφασιν: "Οσοι δὲν ἐπροφθασαν νὰ κρατήσουν δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, δὲν θ' ἀποκλεισθοῦν ἐξ αὐτοῦ. Θὰ λάβουν μέρος στὸ Λαχεῖο καὶ αὐτοί, ἀρκεῖ ν' ἀποκόψουν τὰ δελτία ἀπὸ τὰ Χριστουγεννιάτικα φύλλα «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας», μέχρι τῶν φύλλων τοῦ Πάσχα, συμπεριλαμβανομένων. Θ' ἀποκόψουν δηλαδὴ καὶ θὰ μᾶς παραδώσουν ἐν καιρῷ 30 δελτία, 15 τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 15 τῆς «Οἰκογενείας». Ἡ εὐκολία αὐτὴ ὑπὲρ τῶν καθυστερησάντων θὰ χαροποιήσῃ, εἴμεθα βέβαιοι, ὅλους τοὺς φίλους τῶν δύο περιοδικῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο

Τέσσερες ἀπὸ τοὺς διασημότερους γυναικείους ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ πρόκειται νὰ γίνουν... βασίλισσες : ἡ Κατερίνα Χέπμπορν, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ καὶ ἡ Νόρμα Σήρερ. Νὰ γίνουν βασίλισσες πραγματικὲς μὲ ὅλα τὰ βασιλικὰ των γνωρίσματα, μὲ ὅλη τὴν αἴγλη των καὶ τὴν δύναμί των. Ἐμπρός των, ταπεινοὶ αὐλικοὶ θὰ κλίνουν τὸ γόνυ των, καὶ μὲ αὐστηρά, σκυμμένα πρὸς τὰ κάτω πρόσωπα, θὰ ψιθυρίζουν : «Χαῖρε, Βασίλισσα!»

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θὰ φορέσῃ τὸ στέμμα τῆς βασίλισσας Χρηστίνας, τῆς Σουηδίας. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ θ' ἀνέβῃ στὸ θρόνο τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, τῆς Ρωσσίας. Ἡ Νόρμα Σήρερ θὰ περιβληθῇ τὸν μαρτυρικὸ φωτοστέφανο τῆς γλυκειᾶς Μαρίας Ἀντουανέττας. Καὶ ἡ Κατερίνα Χέπμπορν θὰ κρατήσῃ στὸ χέρι της τὸ παντοδύναμο σκῆπτρο τῆς βασίλισσας Ἐλισσάβετ, τῆς Ἀγγλίας.

Πολλὲς φορὲς ὡς τώρα ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐπονομάστηκε «βασίλισσα!. Μήπως, ἐκλέγοντας γιὰ καινούργιο της ρόλο ἕνα ρόλο βασίλισσας ἀληθινῆς, θέλησε νὰ κάνῃ τὴν βασιλικὴ ἐπονομασία της πιὸ πραγματική ;

Ἡ βασίλισσα, τὸ στέμμα τῆς ὁποίας θὰ φορέσῃ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἦταν πατριώτισσά της, Σουηδή, ὄχι, ὅμως, μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔμοιαζε στὸ χαρακτῆρα σὲ μεγάλο βαθμό. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες τρεῖς ὁμότεχνές της ποὺ θὰ κάνουν τὶς βασίσσες δὲν μοιάζουν μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ μιμηθοῦν, ὅσο μοιάζει ἡ Γκρέτα Γκάρμπο μὲ τὴν Χρηστίνα τῆς Σουηδίας.

Ἀλλ' ἴσως καὶ ἡ Ντήτριχ θυμᾶται ὅτι καὶ αὐτή, ὅπως καὶ ἡ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας, ἦταν μιὰ ξανθόμαλλη Γερμανίδα κοπέλλα, ἡ ὁποία ἐπῆγε κάποτε σ' ἕναν παράξενο τόπο —τὸ Χόλλυγουντ — μὲ τὴ σταθερὴ ἀπόφασι νὰ τὸν κατακτήσῃ...

Ἡ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας ἦταν μιὰ ἄσημη Γερμανίδα πριγκήπισσα. Στὰ δέκα πέντε της χρόνια, μονάχη, ξεκίνησε γιὰ ἕναν τόπο, ἀπὸ τὴ γλῶσσα τοῦ ὁποίου δὲν γνώριζε οὔτε μιὰ λέξι κάν, καὶ ἐκεῖ παντρεύτηκε τὸν ἔκφυλο διάδοχο τοῦ μεγαλειτέρου θρόνου ἐκείνης τῆς ἐποχῆς : τοῦ θρόνου τῆς

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ ΘΑ ΥΠΟΔΥΘΟΥΝ ΡΟΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ

[Ἄρθρο τῆς Ἀμερικανίδος δημοσιογράφου Ρούθ Ράντην]

Ρωσσίας.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐβάλθηκε ἀμέσως νὰ κατακτήσῃ τὴ νέα της αὐτὴ πατρίδα, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν κατέκαιε ἡ ἄσβυστη φιλοδοξία νὰ φορέσῃ τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσας.

Ὅπως ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἔτσι καὶ κείνη ἦταν ξανθιά, γαλανομάτα, μιὰ γυναίκα ὄμορφη, καλοκαμωμένη, γεμάτη ὑγεία καὶ μ' ἐξαίσιο δέρμα. Κοπελλίτσα ἀκόμα, βρέθηκε μονομιᾶς βυθισμένη στὴν πιὸ ἔκλυτη αὐλικὴ ζωὴ τῆς Εὐρώπης, καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἡ πιὸ ἔκλυτη, ἡ πιὸ διεστραμμένη, ἡ πιὸ ραδιοῦργα βασίλισσα ποὺ ἐγνώρισε ἡ ἱστορία.

Ὁ Πέτρος, ὁ ἄντρας της, ἦταν ἕνα ἀδύνατο καὶ θρασύδειλο πλάσμα, ποὺ νόμιζε ὅτι τὸ βασιλικό του ἀξίωμα τοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονῇ κάθε εὐπρέπεια καὶ κάθε ἠθική. Ἡ βαναυσότης του ἔβαλε πολλὲς φορὲς σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς Αἰκατερίνης. Δὲν ἔχει, ὅμως, ἐξακριβωθῇ ἂν ἡ Αἰκατερίνη ἢ ἄλλος τὸν σκότωσε. Ὅταν πέθανε ὁ Πέτρος, γύρω ἀπὸ τὴν ἄνοδο τῆς Αἰκατερίνης στὸ θρόνο, παίχτηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκοτεινὰ καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντα δράματα τῆς ἱστορίας. Τὸ δρᾶμα αὐτὸ θὰ ἰδοῦμε στὸν κινηματογράφο...

Γυναῖκα μὲ φοβερὴ διπλωματικὴ ἀγχίνοια καὶ μὲ ἀκατάβλητη δύναμι, ἡ Αἰκατερίνη κατέπληξε καὶ ἔθελξε ὅλες τὶς ἐστεμμένες κεφαλὲς τῆς ἐποχῆς της. Μὰ καὶ χάρις στὴ φιλελευθερία της καὶ στὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ ἔκανε, κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ καὶ τὴν ἀγάπη ὁλόκληρου τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ.

Ἔτσι, παρὰ τοὺς θρύλους της ποὺ ἀνέβαζε τοὺς ἐραστάς της σὲ τριακόσιους, ἡ Αἰκατερίνη ἐνέπνευσε θαυμασμὸ στοὺς Εὐρωπαίους γείτονές της, καὶ ἀγάπη καὶ σέβας στοὺς ὑπηκόους της. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ἀνώτερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα γυναικεῖα προτερήματα, τὴν μετριοφροσύνη, τὴ σεμνότητα, τὴν τρυφερότητα. "Ὅλ' αὐτὰ τ' ἄφηνε γιὰ τὶς «γυναικοῦλες» καὶ ἡ ἴδια δὲν καλλιεργοῦσε, παρὰ μόνον τὸ ὑπέροχο θράσος της καὶ τὸν τεράστιο ἐγωϊσμό της. Ἦταν μιὰ βασίλισσα γεμάτη ἔπαρσι, δύναμι, μεγαλοπρέπεια.

Πιθανὸν ἡ Μάρλεν Ντήτριχ νὰ μὴν ἐμφανίσῃ στὸν κινηματογράφο τὴν Αἰκατερίνη μὲ τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα της, πιθανὸν νὰ παρουσιάσῃ μιὰ Αἰκατερίνη ἀδυνατισμένη, «καραμελλένια», πάντως, ὅμως, θὰ τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ παίξῃ τὸ ρόλο μιᾶς ἀπὸ τὶς ἐκπληκτικώτερες γυναῖκες ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος. "Ὡς τώρα βλέπαμε τὴ Ντήτριχ σὲ ρόλους ἐρωτοπαθῶν, μοιραίων γυναικῶν. Θὰ εἶνε τώρα ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον νὰ τὴν δοῦμε καὶ μὲ τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης...

* * *

Τὸν ρόλο τῆς Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, τῆς μέχρι θηριωδίας φιλόδοξης καὶ αὐταρχικῆς αὐτῆς γυναίκας, θὰ τὸν ὑποδυθῇ ἡ Αἰκατερίνη Χέπμπορν. Ἡ Ἐλισσάβετ ἦταν μιὰ βασίλισσα μὲ γερὸ μυαλό, μυαλὸ ἀντρίκιο, θαρραλέα, ἀποφασιστική, ἡ ὁποία ἀψηφοῦσε κάθε ἐμπόδιο, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀκόρεστή της φιλοδοξία. Μιὰ βασίλισσα μὲ μιὰ τραγικὴ ὁρμητικὴ ζωή. Ἀκαταπόνητη στὴν ἀκμὴ τῆς δυνάμεώς της, καὶ πάντα φρόνιμη. Ἀλλὰ καὶ παράξενη καὶ ἰδιόρρυθμη, καὶ τόσο ἀρρενωποῦ χαρακτῆρος, ὥστε οἱ ἱστορικοὶ λέγουν γι' αὐτὴν ὅτι «ἦταν περισσότερο ἄντρας, παρ' ὅσο οἱοσδήποτε ἄλλος ἄντρας τοῦ βασιλείου της».

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ

Ἡ καπριτσιόζικη Αἰκατερίνη Χέπμπορν ἔπαιξε ἕως τώρα δυὸ ὅλες-ὅλες ταινίες. Μὰ μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς μονάχα ταινίες ἔγινε διάσημη καὶ κατέκτησε ὅλο τὸν κόσμο. Φιλόδοξη καὶ κυριαρχική, βρέθηκε μονομιᾶς στὶς πιὸ ὑψηλὲς κορφὲς τῆς δόξας. Ὡστόσο, ἐπιθυμεῖ νὰ κατακτήσῃ καινούργιους κόσμους, ν' ἀποκτήσῃ ἀκόμη μεγαλείτερη δόξα ἀφ' ὅσην ἀπέκτησε. Καὶ τί λαμπρότερο στάδιο γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῆς φιλοδοξίας της, ἀπὸ τὸ ρόλο μιᾶς βασίλισσας, καὶ μιᾶς βασιλίσσας, μάλιστα, σὰν τὴν Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας!

* * *

Καὶ τέλος ἔρχεται ἡ σειρὰ τῆς χαριτωμένης, τῆς γλυκύτατης, τῆς κουκλίστικης καὶ τόσο ἄτυχης Μαρίας Ἀντουανέττας.

Αὐστριακιὰ πριγκήπισσα, παντρεμένη μὲ τὸν Λουδοβίκο 16ο πρὶν γίνει ἀκόμα βασιλῆας, ἡ Ἀντουανέττα βρέθηκε νεώτατη καὶ ὡραιότατη στὴ γαλλικὴ αὐλή, στὴν πιὸ διεφθαρμένη Εὐρωπαϊκὴ αὐλὴ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τὸ ἀξίωμά της, τὴ χάλασε γρήγορα. "Εγινε μιὰ γυναῖκα τρελλὴ γιὰ διασκεδάσεις, μιὰ ματαιόδοξη μικροβλαβασίλισσα, ποὺ μόνη της χαρὰ ἦταν τὰ γλέντια καὶ τὰ κομπλιμέντα, ὥς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀπέκτησε τὸ πρῶτο της παιδί, τὸν δυστυχισμένο ποὺ εἶχε τόσο τραγικὸ τέλος, Λουδοβίκο 17ο. Τότε μονομιᾶς ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἄλλαξε, συνῆλθε, κατάλαβε τὴ σοβαρότητα τοῦ ἀξιώματός της καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μιὰ καλή, μιὰ φρόνιμη, μιὰ ἀφοσιωμένη στὸ λαό της βασίλισσα. Μὰ ἦταν πλέον πολὺ ἀργά. Ἡ Ἐπανάστασις εἶχε ξεσπάσει...

"Ολη της ἡ διαγωγὴ κατὰ τὶς τελευταῖες τραγικὲς μέρες της, πρὶν βαδίσει στὴ λαιμητόμο, ἦταν γεμάτη θάρρος καὶ ἀξιοπρέπεια. Τὸ ψυχικὸ σθένος της ἐπέβαλε τὸ σεβασμό, στὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες της καὶ στοὺς χειρότερούς της ἐχθρούς. Καὶ ὅταν προχώρησε πρὸς τὴ λαιμητόμο, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀτάραχη, ὑπερηφάνη, τότε ἔδειξε πὼς ἦταν μιὰ ἀληθινὴ βασίλισσα...

Μολονότι ἡ Νόρμα Σήρερ εἶνε ἀπὸ ὡρισμένες πλευρές, ἡ ἀντίθεσις τῆς τραγικῆς Ἀντουανέττας, θὰ νοιώθῃ, ὡστόσο, ἕνα εἶδος δόξας, μιὰ ἱκανοποίησι ἐξαιρετική, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς ὡραίας Γαλλίδος βασίλισσας, τῆς περίφημης γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὴν οἰκογένειά της, καὶ γιὰ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον ἀντίκρυσε τὸ θάνατο...

Ἡ Κάθριν Χέπμπορν

* * *

"Ω, ναί, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, θὰ εἶνε μιὰ χαρὰ γιὰ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου, τὸ ἀνέβασμα στὸ θρόνο τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀστέρων ποὺ γνώρισαν τὴ δόξα ὅσο λίγοι ἄλλοι ἄνθρωποι στὴν ἐποχή μας. Καὶ οἱ βασιλικοὶ ρόλοι ποὺ διάλεξαν, θὰ εἶνε σὰν ἕνα εἶδος ἐπίσημης καὶ ὁριστικῆς στέψεώς των.

Ναί, ἦταν καιρός, ἡ Γκάρμπο, ἡ Ντήτριχ, ἡ Χέπμπορν, καὶ ἡ Σήρερ, νὰ γίνουν καὶ βασίλισσες πραγματικές...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς τῶν Μύθων, ὁ ἔνδοξος Λαφονταίν, ἦταν πολὺ ἀφηρημένος. Κάποτε ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδέ, ποὺ ἦταν καὶ ἔνδοξος στρατηγός, τὸν κάλεσε σὲ γεῦμα. Ὁ Λαφονταίν, ὅμως, ἀφηρημένος πάντα, ξέχασε νὰ πάῃ. Ὁ πρίγκηψ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὁ Λαφονταὶν ἐπῆγε τότε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγνώμην, ἀλλὰ ὁ Κονδὲ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

—Εὐχαριστῶ, ὑψηλότατε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Λαφονταίν. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶστε θυμωμένος μαζύ μου, μὰ βλέπω πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια...

—Καὶ πῶς τὸ καταλάβατε ; τὸν ρώτησε ὀργισμένος ὁ πρίγκηψ.

—Τὸ κατάλαβα, γιατὶ μοῦ γυρίσατε τὰ νῶτα, πρᾶγμα ποὺ δὲν κάνετε ποτέ σας στοὺς ἐχθρούς σας.

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδὲ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἔξυπνη ἀπάντησι τοῦ Λαφονταίν, ποὺ τὸν ἐκολάκευε κιόλας πολύ, καὶ τὸν συγχώρεσε. Τὸν ξανακάλεσε δὲ σὲ γεῦμα, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃ ὁ Λαφονταίν, ἔστειλε τὸ ἁμάξι του καὶ τὸν ἐπῆρε.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Πάντοτε κοιμᾶμαι πολύ, ὀχτὼ ὧς ἐννέα ὧρες τὴν ἡμέρα. "Ετσι ἔχω πάντα καθαρὸ τὸ μυαλό μου καὶ δουλεύω μὲ ὄρεξι.

Ἐρρῖκος Οὐσαί,
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

* * *

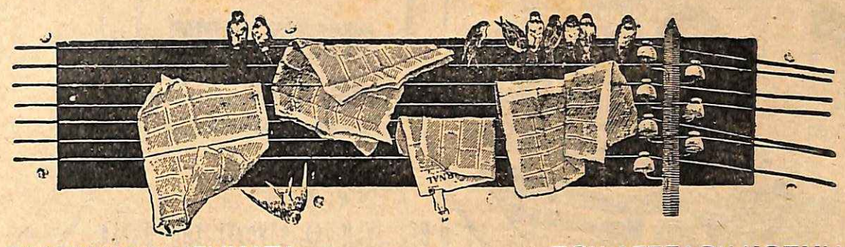
Καθημερινῶς κοιμᾶμαι στὶς δέκα τὸ βράδυ καὶ ξυπνάω στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ. "Αν τύχῃ καμμιὰ φορὰ καὶ κοιμηθῶ λιγώτερο ἀπὸ ἐννέα ὧρες, δὲν μπορῶ νὰ κάνω καμμιὰ διανοητικὴ ἐργασία.

Μωρὶς Μέτερλιγκ

* * *

Κοιμᾶμαι τουλάχιστον ὀχτὼ ὧρες. "Οσο περισσότερο ὅμως κοιμηθῶ, τόσο περισσότερη ὄρεξι γιὰ δουλειὰ ἔχω.

Ἰούλιος Κλαρετί,
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ

—"Οτι εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου, δὲν θέλω νὰ μοῦ λέῃ κανεὶς πὼς δὲν τὸ πιστεύει.

Ἔτσι ἔλεγε ἡ γρηὰ θεία μου, ἡ Μαρία τοῦ Μοσχοδιοῦ, μιὰ νύχτα ποὺ καθόμαστε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μας.

—Ἴδιος καὶ ἀπαράλλαχτος, ὅπως, ὅταν ἦταν ζωντανὸς φανερώθηκε μπροστά μας.

—Γιὰ πές μου τὴν ἱστορία, θεία, τῆς εἶπα.

—Τὸ θυμοῦμαι σὰν νάναι αὐτὴ ἡ ὥρα. Εἶδα τὸν πατέρα μου, τὸν παπποῦ σου μ' ἄλλους λόγους, νὰ πηγαινοφέρνεται μέσα σ' αὐτὴ τὴ σάλα — καὶ μοῦδειξε τὴ σάλα τοῦ σπιτιοῦ μας ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες γενεὲς ἔχουν περάσει ἀπὸ πάνω της.

—Ἦτανε Δεκέμβρης, κι' εἴχαμε κλειστῆ ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι. Δὲν ἦτανε κανένας ἄλλος μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ τὴν μάννα μου.

Εἴχαμε πάει στὴ σανιδωμένη κάμαρη γιὰ πιὸ ζέστη, κι' ἀποσπερίζαμε. Ὁ λύχνος μας μόλις ἔφεγγε κι' ἐσκόραζε τὸ σκοτάδι. Δὲν ἐμιλούσαμε γιατὶ εἴμαστε λυπημένες. Μόλις ἦταν μῆνας ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, ὁ γέρο-Ἀποστολιός.

Κάπου-κάπου ἔβλεπα κι' ἕνα δάκρυ στρογγυλὸ ἀπάνω στὰ μάγουλα τῆς μητέρας μου. Ἤμουν πολὺ μικρή, μὰ καταλάβαινα πὼς τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸ καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, λυπόμουν κι' ἐγὼ ὅταν ἔβλεπα τὴ μάννα μου ν' ἀναστενάζῃ.

Ἦταν περασμένη ἡ ὥρα, τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούγαμε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βουὴ ποὺκανε ὁ βορηᾶς μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺμπαινε ἀπὸ τὸ χαλασμένο παραθυράκι τοῦ πύργου, καὶ χοροπηδοῦσε μέσα.

Ἄξαφνα ἀκοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ κελλάρι δήματα σιγανά, μετρημένα νὰ βγαίνουν κατὰ τὴν κουζίνα καὶ νἄρχωνται στὴ σάλα.

Ἐτρόμαξα καθὼς τ' ἄκουσα καὶ φώναξα.

—Σῶπα, μοῦ εἶπε ἡ μάννα, μὴ φοβᾶσαι, καμμιὰ γάτα θὰ μπῆκε.

Τὰ λόγια τῆς μάννας, τὸ πιὸ ἀσφαλτο γιατρικὸ γιὰ κάθε πληγή, μὲ ἡσύχασαν.

—Τικ-τάκ, τικ-τάκ, ἄκουσα μέσα στὴν κουζίνα.

Τὰ δήματα πλησιάζανε.

Ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας κι' ἔχωσα τὰ μοῦτρα μου μέσα στὰ στήθια της νὰ μὴ βλέπω.

Σὲ λιγάκι ἀπὸ περιέργεια νὰ δῶ ποιὸς εἶνε, σηκώθηκα ἀπὸ τὸ σκαμνί μου κι' ἐπῆγα ὅς τὴν πόρτα τῆς σανιδωμένης κάμαρας. Τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο μου, ἔβγαλα μιὰ φωνή, ποὺ θαρρῶ πὼς τὴν ἄκουσαν κι' οἱ πεθαμένοι.

—Μάννα ὁ ἀφέντης...

—Σῶπα, παιδάκι μου, μοῦ ἔλεγε ἡ σιχωρεμένη, δὲν εἶνε τίποτα.

Καὶ γιὰ νὰ μὲ ἡσυχάσῃ σηκώθηκε κι' αὐτὴ κι' ἤρθε ἴσαμε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, κι' ἐγὼ ἀπὸ πίσω κίτρινη ἀπὸ τὸ φόβο ἐκύτταζα.

Τὸν ξαναεῖδα μὲ τὸ μακρὺ μποξᾶ του καὶ μὲ τὸ κομπολόϊ στὰ χέρια. Ἐρχότανε κατ' ἐπάνω μας, ἕτοιμος γιὰ νὰ μᾶς μιλήσῃ μὲ τὸ ζαχαρένιο στόμα του ποὺ ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶπε, οὔτε γιὰ χωρατά, κακὸ λόγο.

—Θεὸς σχωρέ σου! τοῦ ἔλεγε ἡ μάννα μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι' ἔκανε τὸ σταυρό της. Θεὸς σχωρέ σου!

Εἶχε τρομάξει ὅμως κι' αὐτή. Γιατὶ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της. Σὰν νὰ κατάλαβε ὁ ἀφέντης

πὼς τρομάξαμε, γιατὶ ἀντὶ νὰ 'ρθῇ στὴν κάμαρα ποὺ εἴμαστε, ἀλλαξοστράτισε καὶ πῆγε στὴν ἄλλη καμαρίτσα, ποὺ τὴν εἶχε γιὰ κρεββατοκάμαρά του, ὅταν ζοῦσε.

Μὲ τὸ ἴδιο δῆμα του, σὰν ὅταν ἦταν ζωντανός, ἐπῆγε στὸ κρεββάτι του, ἀκούσαμε μάλιστα καὶ τὸ τριξιμο τοῦ κρεββατιοῦ. Ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, τἄβαλε στὸν γῦρο καὶ ὕστερα ἔπεσε.

Ἐγὼ κι' ἡ μάννα μου ἐκαθόμαστε, σὰν μαρμαρωμένες, στὴν πόρτα τῆς κάμαρας, χωρὶς νὰ ξέρουμε τί νὰ κάνουμε.

Τὸν ἀκούσαμε ποὺ μεταγύρισε στὸ κρεββάτι του, τὸν ἀκούσαμε ποὺβηξε, ὅπως ὅταν ἦταν ζωντανός.

Ἐκαθήσαμε ἐκεῖ κάμποση ὥρα, χωρὶς νὰ κουνηθοῦμε. Μᾶς εἶχε συνεπάρει τόσο πολὺ ἡ τρομάρα, ποὺ δὲν μιλοῦσε ἡ μιὰ τῆς ἄλληνῆς.

Σὲ λίγο ἀκούσαμε τὸ ἴδιο τρίξιμο. Ἐτεντώσαμε τ' αὐτιά μας, ἐπροσέξαμε, καὶ καταλάβαμε πὼς θἄζει τὰ παπούτσια του. Τὴν ὥρα ποὺ ἀκούσαμε πάλι τὸ περπάτημά του, ἐνοιώσαμε κι' ἡ δυὸ μιὰ ἀνατριχίλα στὸ κορμὶ καὶ σφιχτογκαλιαστήκαμε, χωρὶς νὰ κινηθοῦμε ἀπὸ τὴ θέσι μας.

Ἡ βροχὴ εἶχεν ἀρχίσει νὰ πέφτῃ μὲ μεγάλη δύναμι, σὰν ἀπὸ σταμνιοῦ.

Βγῆκε ὁ σιχωρεμένος ἀπὸ τὴν κάμαρά του, ἐγύρισε καὶ μᾶς εἶδε μὲ μιὰ ματιά, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, καὶ πάλι μὲ τὸ σιγανό του βῆμα καὶ βήχοντας κάπου-κάπου ἐπέρασε στὴ σάλα καὶ μπῆκε στὴν κουζίνα.

Τὰ δήματά του ἀκουγόντουσαν καθαρά, ὅπως καὶ πρῶτα ἀκούστηκαν ὕστερα ἄνοιξε τὸ παραθυράκι τοῦ κελαριοῦ καὶ βγῆκε.

Ἡσυχία βασίλεψε πάλι στὸ σπίτι μας, ποὺ ἦταν πολὺ καιρὸ βυθισμένο στὴ θλίψη.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ τὴν ἄλλη βραδειά, ἴδιο καὶ ἀπαράλλαχτο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὸ παραθυράκι, γιὰ νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ἄκουσα τὴν μάννα μου νὰ λέῃ μέσα στὰ δάκρυά της.

—Ἀχ! Ἀποστολιό μου, ποῦ πᾶς μ' αὐτὴ τὴ βροχή.

Τὴν τρίτη βραδειὰ ἀπὸ τὸ φόβο μας, ἐπήραμε τὸν κολιγᾶ μας τὸν γέρο-Σίφη καὶ κοιμήθηκε στὴ σάλα γιὰ συντροφιά μας.

Ἐμεῖς ἀκούσαμε καὶ εἴδαμε ὅσα ἔγιναν καὶ τὶς ἄλλες βραδειὲς, μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ τὴν τρίτη βραδειὰ τὰ μάτια του μᾶς ἐφάνηκαν βρεγμένα ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ κολίγας ποὺ κοιμόνταν ἔξω στὴ σάλα, οὔτε ἄκουσε, οὔτε εἶδε τίποτε καὶ ρογχάλιζε ἀδιάκοπα. Κι' ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν γύρισε νὰ τὸν δῇ.

Αὐτὸς ἐρχόταν γιὰ μᾶς. Ἤθελε νὲ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

Δὲν εἶχε σαραντίσει ἀκόμα, ὅταν ἐρχόταν, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη βραδειὰ ποὺκλεισαν σαράντα μέρες, δὲν εἴδαμε τίποτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,-"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δῶρα πλούσια, δῶρα ἀσφαλῆ, προπαντὸς ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμ-
βάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α΄	ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἀξίας	Δρχ. 150.000.—
Ὁ Β΄	1 οἰκόπεδο στὴν θέσι Κουπόνια, ὅπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, ἀξίας	» 50.000.—
Ὁ Γ΄	1 ραδιόφωνο μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	» 15.000.—
Ὁ Δ΄	1 τάπητα πολυτελείας ἀξίας	» 8.000.—
Ὁ Ε΄	1 γραμμέφωνο, ἀξίας	» 4.000.—
Ὁ Ϛ΄	1 γραμμέφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Ζ΄	1 γραμμέφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Η΄	1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικὴν ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Θ΄	1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ Ι΄	1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΑ΄	ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΒ΄	ὕφασμα γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΓ΄	ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΔ΄	ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΕ΄	1 ντουζίνα πλάκες γραμμεφώνου, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙϚ΄	1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΖ΄	1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΗ΄	1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΘ΄	3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ Κ΄	3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΑ΄	3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΒ΄	1 ὁμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΓ΄	1 ὁμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	» 500.—
600	ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας	» 500.—
500	ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων Δρχ. 200, ἀξίας	» 135.000.—
200	ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	» 100.000.—
100	ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας	» 12.000.—
		» 3.000.—
		» 500.000.—

Συνεπῶς ἔλα τὰ ΔΩΡΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνέρχονται εἰς τὸ
καταπληκτικὸν ποσὸν τοῦ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !....

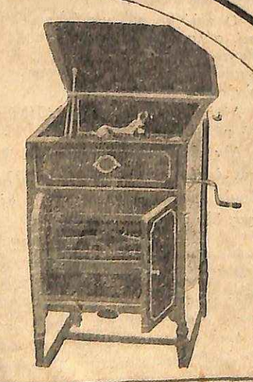
Διὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ Μεγάλο Λαχεῖο τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν δημοσιευόμενα στὸ «Μπουκέτο»
καὶ στὴν «Οἰκογένεια» ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου, τοῦ 1ου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου,
Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, μέχρι τοῦ δελτίου ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλο τοῦ Πάσχα. 19 τοῦ «Μπουκέτου» δηλαδὴ καὶ 19 τῆς «Οἰκογενείας», καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαί-
Κρατεῖτε τὰ δελτία αὐτά, 38 ἐν ὅλῳ, μέχρι τοῦ Πάσχα. 19 τοῦ «Μπουκέτου» δηλαδὴ καὶ 19 τῆς «Οἰκογενείας», καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαί-
ρως ποῦ καὶ πῶς θὰ τὰ καταθέσετε, γιὰ νὰ συμμετάσχετε στὸ Λαχεῖο.

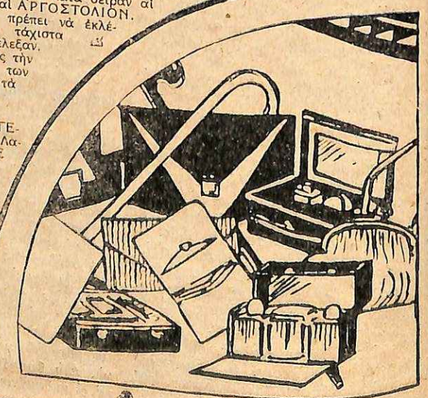
Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες αἴθουσες τῶν Ἀθηνῶν, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἐκ γνω-
στῶν λογίων καὶ ἀνωτέρων δημοσίων λειτουργῶν. Ἐπειδὴ πρόκειται δὲ περὶ γεγονότος πρωτοφανοῦς
στὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά, ἀπεφασίσαμεν ὅπως στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου
συμμετάσχουν καὶ αἱ ἐπαρχίαι. Ἐρρίξαμε λοιπὸν κλῆρον καὶ ἐπέτυχαν κατὰ σειρὰν αἱ
ἑξῆς ἐπαρχίαι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ καὶ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκλέ-
ξουν ἀνὰ ἕνα ἀντιπρόσωπόν των καὶ νὰ μᾶς γράψουν ταχύτατα
μέσῳ τοῦ ἐντοπίου ὑποπρακτορείου Ἐφημερίδων ὅπως εὑρίσκονται εἰς Ἀθήνας τὴν
Οἱ ἐκλεγέντες θὰ κληθοῦν ὅπως εὑρίσκονται εἰς Ἀθήνας τὴν
ἡμέραν τῆς κληρώσεως. Τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου των
καὶ τῆς διαμονῆς των ἐν τῇ πρωτευούσῃ θὰ τοὺς τὰ
καταβάλῃ προκαταβολικῶς τὸ Γραφεῖον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕ-
ΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λα-
χείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIÉRRE CHAINE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

Ὁ Λουσιὲν Μορὼ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἀναποφάσιστος ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὸ ἑξῆς ὄνομα:

ΔΟΚΤΩΡ ΜΟΡΧΑΡΤ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὄσλο.

Μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

— Πολὺ καλά, Μαρία, ἀπάντησε στὴν ὑπηρέτριά του. Ἂς περάσει ὁ κύριος...

Ἡ Μαρία σὲ λίγο ἔμπασε στὸ σαλόνι ἕναν ἐπιστήμονα μὲ ρεντιγκότα, λίγο καμπουριασμένο ἀπ' τὴ μελέτη καὶ μ' ὄμορφο κεφάλι μ' ἀσημένια σγουρὰ μαλλιά.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, εἶπε στὸν Λουσιὲν Μορώ. Ἐπιθυμῶ νὰ μιλήσω στὴν κ. Σερβάζ.

—Εἶμαι ὁ ἄνδρας της, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορὼ σκανδαλισμένος.

—Ἀ! Μὲ συγχωρεῖτε... Ἔχω στείλει τὶς παρατηρήσεις μου στὴν κ. Σερβάζ γιὰ τὸ ὑπόμνημά της «περὶ τῆς ἀνωτέρας Ἀλγέβρας καὶ τῶν γριφωδῶν θεωρημάτων της». Εἴχαμε ἀλληλογραφήσει πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα κι' ἐπιθυμῶ νὰ τῆς ἀναπτύξω καὶ προφορικῶς μερικὰς ἀπόψεις μου.

Ὁ Λουσιὲν Μορὼ κατέβασε τὰ μοῦτρα του.

—Ἡ κ. Σερβάζ, εἶπε στὸν ἐπιστήμονα μὲ τ' ἀσημένια σγουρὰ μαλλιά, δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐπιστημονικὴ συζήτησι...

—Εἶνε ἄρρωστη; ρώτησε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ.

—Πῶς! ἀπόρησε ὁ Μορώ. Δὲν μάθατε τὸ ἀτύχημα ποὺ ἔπαθε; Ἡ κυρία μου ἔχασε τὴ μνήμη της ἀπὸ μιὰ ἄσχημη πτῶσι. Μάλιστα, ἀγαπητὲ κύριε, ἔπεσε μιὰ μέρα τὴν στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο μου..

—Μιὰ περίπτωσις ἀμνησίας λόγῳ τραυματισμοῦ; Ἔκανε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ, προφέροντας τὰ λόγια του ἀργὰ σὰν γιατρός.

—Ἀκριβῶς... τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορὼ κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Φαντασθῆτε ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ τῆς μάθω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ κάνῃ πρόσθεσι κι' ἀφαίρεσι..

—Ἀ! Εἶνε τρομερό! Στέναξε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ. Ἕνα ὄμορφο πνεῦμα, μιὰ τόσο μεγάλη ἐπιστημονικὴ διάνοια!

—Πραγματικά, εἶνε τρομερό! συμφώνησε καὶ ὁ Λουσιὲν Μορώ.

Μὰ ἡ φωνή του εἶχε ἕνα παράξενο τόνο ποὺ ἔκανε τὸν δόκτορα Μόρχαρτ νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ λοξὴ ματιά.

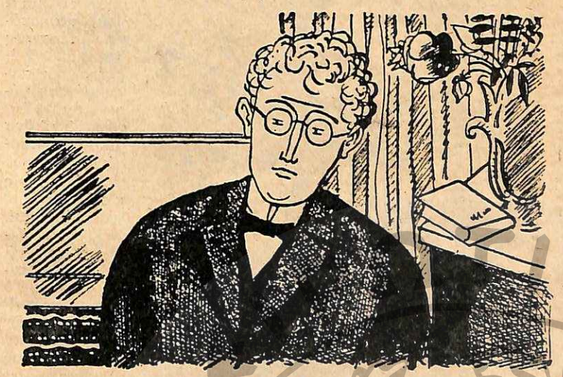
—Ἔ, ναί! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο δὲν ἦταν γι' αὐτὸν καὶ τόσο τρομερό, γιατὶ ἔγινε ἡ αἰτία νὰ ξαναβρῇ τὴν εὐτυχία του καὶ τὴν ἀγάπη του.

Ὁ Λουσιὲν Μορὼ εἶχε γνωρίσει τὴν ὄμορφη Ζερμαίν, τὴν γυναῖκα του, στὰ χειμερινὰ σπὸρ τοῦ Σὰν-Μόριτς. Ἡ Ζερμαὶν ἦταν καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν, μὰ εἶχε τὴ μετριοφροσύνη ἢ τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὴν παινεύεται γι' αὐτό, γιατὶ εἶχε προσέξει τόσο τὸ καλοκαίρι στὶς κοσμικὲς «πλάζ» ὅσο καὶ τὸν χειμῶνα στὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἄλπεων, ὅτι οἱ φίλαθλοι τὴν κύτταζαν εἰρωνικὰ ὅταν μάθαιναν ὅτι ἦταν μιὰ σοφὴ γυναῖκα...

Ὁ Λουσιὲν Μορὼ ἦταν ὁ καϋμένος τὸ ἀντίθετό της. Ἦταν ἕνας γάϊδαρος, μὰ ἕνας γάϊδαρος τόσο συμπαθητικὸς, ποὺ δὲν ἄργησε, παρ' ὅλη τὴν χοντροκεφαλιά του, νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς ὄμορφης Ζερμαίν. Ποτέ του δὲν εἶχε καταφέρει νὰ πάρῃ ἕνα καλὸ βαθμὸ στὸ Πανεπιστήμιο. Κι' ὅμως, αὐτὸς ποὺ χλώμιαζε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐξίσωσι, κατάφερε νὰ παντρευτῇ τὴν Ζερμαὶν Σερβάζ, τὴν ὄμορφη κόρη τοῦ καθηγητοῦ Σερβάζ! Ἡ νεαρὴ καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν μάλιστα εἶχε προτιμήσει αὐτὸν ἀπὸ ἕναν πασίγνωστο κιόλας συνάδελφό της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ ποὺ ξενητεύτηκε, ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο της κι' ἔγινε καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ὄσλο. Αὐτὸς ὁ ἄτυχος ἐρωτευμένος, αὐτὸς ὁ ἔνδοξος ἐπιστήμων ποὺ εἶχε τόσο ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἦταν ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ.

Ὁ γάμος τοῦ Λουσιὲν καὶ τῆς Ζερμαὶν ἦταν δυσανάλογος, μὰ ἡ ἀγάπη ἐξισώνει πάντα τὶς καρδιές. Ὁ Λουσιὲν στὴν ἀρχὴ θαμπώθηκε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς γυναίκας του καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ χάσκη διαρκῶς καὶ νὰ τὴν θαυμάζῃ, ὥς τὴ μέρα ποὺ εἶδε ὅτι ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ διαδόχου κι' ὄχι τοῦ βασιλέως. Ἡ Ζερμαὶν στεκόταν πιὸ ψηλὰ ἀπ' αὐτόν, συνεργαζόταν στὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ἔπαιρνε βραβεῖα ἀπ' τὶς Ἀκαδημίες κι' ἀλληλογραφοῦσε μ' ὅλους τοὺς σοφούς. Ἕνα ὑπόμνημά της γιὰ τὴν «Ἀνάλυσι τῶν ἀλγεβρικῶν δυνάμεων» ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ δυστυχισμένου Λουσιὲν νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τὴν πίκρα, γιατὶ ἡ ὄμορφη γυναῖκα του κέρδισε μ' αὐτὸ τὸ μεγαλείτερο βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας κι' ἀφοσιώθηκε μὲ περισσότερο πάθος στὶς μελέτες της.

Τὴν ἴδια μέρα πενῆντα ρεπόρτερ πῆγαν νὰ πάρουν συνέντευξι τῆς ἐνδοξης μαθήτριας τοῦ Πουανκαρὲ καὶ τοῦ Ἀρνστάϊν. Οἱ ὁπερατὲρ τοῦ κινηματογράφου ξεχύθηκαν μέσα στὸ ἥσυχο διαμερίσμά τους καὶ «γύρισαν» τὴ σοφὴ κυρία Σερβάζ

Ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ τὴν κύτταξε μὲ θλῖψι στὰ μάτια....

μέρα νὰ τοὺς πιάσῃ ἡ ὄμορφη Ζερμαίν, τὴ στιγμὴ ποὺ φιλιόντουσαν ἀγκαλιασμένοι στὸν καναπὲ τοῦ σαλονιοῦ. Ἡ σοφὴ γυναῖκα τοῦ Λουσιὲν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα λιποθύμησε, ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω καὶ χτύπησε βαρειὰ τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸ χαλί... Αὐτὴ ἦταν ἡ «τρομερὴ» πτῶσι της...

Ὁ Λουσιὲν στὴν ἀρχὴ πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, μετανοῶντας πικρὰ γιὰ τὶς ἀπιστίες ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Ἀ, πόσες νύχτες πέρασε ἄϋπνος ἀπὸ τὶς τύψεις ποὺ τὸν βασάνιζαν! Ἔπειτα ὅμως εἶδε ἄξαφνα ὅτι ἀπὸ διάδοχος εἶχε γίνει βασιλιᾶς! Ἡ ἀμνησία τῆς γυναίκας του εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ πάρῃ ὁ Λουσιὲν ὅλο τὸ γόητρο ποὺ ἔχει ἕνας σύζυγος. Ὁ σοφὸς τώρα μέσα στὸ σπίτι ἦταν αὐτός! Ἡ Ζερμαὶν εἶχε γίνει μιὰ ταπεινή, φρόνιμη καὶ καλὴ γυναικοῦλα ποὺ θαύμαζε τὸν ἄνδρα της... Ἐπὶ τέλους! Εἶχε γίνει ἡ τρυφερὴ γυναικοῦλα ποὺ ὀνειρευόταν ὁ Λουσιέν, ὁ τόσο ἀδικημένος σύζυγος.

.....

—Θεέ μου, τοῦ ἔλεγε τώρα ὁ καθηγητὴς Μορχαρτ, τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτο. Ἡ μνήμη μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ...

—Πρὸς Θεοῦ! Ὄχι ἐγχειρήσεις! Ὄχι ἐγχειρήσεις! Δὲν τὴ θέλουμε μὲ κανέναν τρόπον! φώναξε ὁ Μορὼ κατακόκκινος. Ἂς ἀφήσουμε τὴ φύσι μονάχη νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ ξέρει... Ἡ γυναῖκα μου ἔπειτα δὲν ἐπιθυμεῖ διόλου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες της. Εἶνε τώρα πολὺ εὐτυχισμένη. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε τόσο ὥμορφο χρῶμα. Ἔγινε πιὸ ὄμορφη, πιὸ νέα....

—Ἀλήθεια; Ἀπόρησε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ. Πόσος καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ συνέβη τὸ δυστύχημα;

—Νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορώ. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά. Τὸ δυστύχημα συνέβη στὶς 14 Ἰουλίου.

—Στὶς 14 Ἰουλίου; ἔκανε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ σαστισμένος.

Κι' ἔπειτα εἶπε μὲ κάποια δειλία στὸν Μορώ:

—Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὑποβάλω τὰ σέβη μου στὴν κυρία σας;

—Ὦ! πολὺ εὐχαρίστως..

Σὲ λίγο ὁ Μορὼ βρισκόταν μπροστὰ στὴ Λουσιέν. Πῆρε τότε τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶπε:

—Ἔλαβα τὸ γράμμα σας, ἀγαπητή μου φίλη... Ἤρθα, ξέρετε, γιὰ νὰ σᾶς ἐκθέσω καὶ προφορικὰ τὶς ἀπόψεις μου γιὰ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ὑπόμνημά σας «περὶ τῆς ἀνωτέρας Ἀλγέβρας καὶ τῶν γριφωδῶν θεωρημάτων της...»

—Μὰ δὲν σᾶς εἶπε λοιπὸν ὁ Λουσιέν; τὸν διέκοψε ἀπότομα ἐκείνη.

—Ναί, μοῦ εἶπε, ἀγαπητή μου φίλη... τῆς ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ. Ὁ σύζυγός σας εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐκθέσῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν περίπτωσι... δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ τόσο ἀπρόοπτο καὶ τόσο περίεργο ἀτύχημά σας... Μοῦ εἶπε μάλιστα καὶ πότε συνέβη: στὶς 14 Ἰουλίου. Τὸ γράμμα σας ὅμως ποὺ ἔλαβα ἔχει ἡμερομηνία 24 Ἰουλίου. Τὸ ἐγράψατε δηλαδὴ δέκα μέρες μετὰ τὸ ἀτύχημά σας. Αὐτὸ σημαίνει, ἀγαπητή μου φίλη, ἂν δὲν κάνω λάθος, ὅτι παίζετε μιὰ παράξενη κωμῳδία...

—Ὦ! Σᾶς ἱκετεύω! Πιὸ σιγά!... ψιθύρισε ἡ Ζερμαίν, κατάχλομη. Ἐσεῖς μόνο ξέρετε τὸ μυστικό μου... Ναί, τί θέλατε νὰ κάνω; Προτίμησα νὰ νάσω τὴ μνήμη μου παρὰ τὸν ἄνδρα μου.

Κι' ἡ ὄμορφη Ζερμαὶν τοῦ διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὶς ἀπιστίες τοῦ Λουσιὲν μὲ τὴ μικρούλα καὶ θελκτικὴ κ. Λιεζουά.

—Μήπως δὲν κάνω καλὰ ποὺ παίζω αὐτὴ τὴν κωμῳδία; τὸν ρώτησε κατόπιν. Βλέπετε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινα πάλι εὐτυχισμένη κι' ἔχω τώρα τὸν πιὸ καλὸ καὶ τρυφερὸ σύζυγο τοῦ κόσμου!

Ὁ δόκτωρ Μόρχαρτ τὴν κύτταξε τότε μὲ θλῖψι στὰ μάτια.

—Ἔχετε δίκηο, τῆς εἶπε μ' ἕνα κρυφὸ κλάμμα στὴ φωνή. Ἀφῆστε τὴν ἐπιστήμη καὶ τὰ μαθηματικὰ γιὰ κείνους ποὺ ἀτύχησαν στὸν ἔρωτα...

Καὶ σκύβοντας, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μυρωμένο μπουντουάρ της.

PIERRE CHAINE

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΕΥΘΥΜΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΪΑΣ

Τὰ τρελλὰ ὄργια τῶν πατρικίων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων. Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ τῆς Πομπηΐας μὲ τὴν περίφημη λαϊκὴ ταβέρνα της. Τὸ πάθος τῶν Πομπηϊανῶν γιὰ τὰ ζάρια. Ἡ «Ταβέρνα τῆς Ἀσωτείας» καὶ τὰ εὔθυμα καμπαρέ. Ἡ «ἐπιθεωρήσεις» καὶ τὰ «μιοῦζικ-χὼλ» στὴν ἀρχαία Μονμάρτρη, κλπ.

Ἡ Πομπηΐα, ἡ Μονμάρτρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μὲ τὶς τρελλὲς κι' εὔθυμες νύχτες της, μὲ τ' ἀριστοκρατικὰ καὶ πολυτελῆ καμπαρέ της, μὲ τὶς ἀναρίθμητες λέσχες της, ὅπου οἱ Ρωμαῖοι πατρίκιοι ἔπαιζαν τυχερὰ παιγνίδια, μὲ τὰ περίφημα μιοῦζικ-χώλ της, ὅπου ἐχόρευαν γυμνὰ τὰ πιὸ ὥμορφα «γκὲρλς» τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὶς μεγάλες «βεντέττες» της, μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες, ἡ πασίγνωστη «ξανθιὰ Λυδία», ἦταν ἡ Μιστενγκὲτ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αὐτὴ λοιπὸν ἡ Πομπηΐα τοῦ ἔρωτος, τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς κραιπάλης, ἄρχισε ν' ἀπασχολῆ καὶ πάλι τοὺς ἀρχαιολόγους, χάρις σὲ μερικὲς περίεργες ἀνακαλύψεις τοιχογραφιῶν, ἀγγείων καὶ ἐπιγραφῶν ποὺ ἔγιναν κατὰ τὶς τελευταῖες ἀνασκαφές.

"Ολοι τους συμφωνοῦν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Πομπηΐας φαίνεται ὅτι εἶχαν προαισθανθῆ τὴν τραγικὴ συμφορὰ ποὺ θὰ τοὺς εὕρισκε καὶ ποὺ ἐκόχλαζε μέσα στὰ πυρωμένα σπλάχνα τοῦ Βεζουβίου. Πολὺ πρὶν ἀπ' τὴ μοιραία καταστροφή, ἕνας μεγάλος σεισμός, σὰν προειδοποίησις, εἶχε σκορπίσει τὴ φρίκη καὶ τὸ θάνατο, γκρεμίζοντας τὰ ὥμορφα σπίτια ποὺ ἁπλωνόντουσαν ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ ἡφαιστείου ὡς τὴ θάλασσα. Κι' ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τῆς Πομπηΐας μεταμορφώθηκε σὰν ἀπὸ κάποιο ἀνεξήγητο θαῦμα. Τ' αὐστηρὰ ρωμαϊκὰ ἤθη ποὺ εἶχαν φέρει οἱ λεγεωνάριοι τοῦ Σύλλα, ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν μπροστὰ στὶς τρελλὲς διασκεδάσεις, στὴν ἀνατολίτικη χλιδὴ καὶ στοὺς σκανδαλώδεις ἔρωτες τῶν Ρωμαίων πατρικίων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων τῆς Καμπανίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸν κυριώτερο πυρῆνα τῶν 25.000 κατοίκων τῆς πόλεως.

Μὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μιὰ παράξενη σύμπτωσις ποὺ ἐπετάχυνε καὶ διευκόλυνε αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι τῶν αὐστηρῶν ἠθῶν. Τριάντα ἐννέα χρόνια μετὰ Χριστὸν ξέσπασε ἕνας μεγάλος καυγᾶς μεταξὺ Πομπηϊανῶν καὶ Νοκηρκιῶν κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς θεάματος στὸν Ἱπποδρομο καὶ τότε ὁ Νέρων καὶ ἡ Σύγκλητος, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ πνεύματα, διέταξαν τὸ κλείσιμο τοῦ Ἱπποδρόμου γιὰ δέκα χρόνια.

Αὐτὸ τὸ αὐστηρὸ διάταγμα στενοχώρησε σ' ἀφάνταστο βαθμὸ τοὺς ἐμπόρους ποὺ ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν καὶ τοὺς πλουσίους ποὺ εἶχαν λεπτὰ γιὰ νὰ τὰ σπαταλήσουν σὲ γλέντια καὶ σὲ ὄργια. Μόλις ἔκλεισε λοιπὸν ὁ Ἱπποδρομος, ἄνοιξαν ἀμέσως ἡ λέσχες τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν, τ' ἀπόκρυφα θέατρα καὶ τὰ «ἄντρα τῆς Ἀφροδίτης», ὅπου πεντάμορφες γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς πουλοῦσαν τὰ φιλιά τους καὶ τὰ χάδια τους. Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ κι' ἡ μυστηριώδης λατρεία τοῦ Διονύσου ἀπόκτησε πολλοὺς καὶ πολλὲς ὀπαδοὺς κι' ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους πατρικίους καὶ ἀπὸ τὶς εὐγενεῖς δεσποινες τῆς Πομπηΐας, ποὺ λάβαιναν μέρος στὰ ἀπερίγραπτα ἐκεῖνα βακχικὰ ὄργια, τὰ ὁποῖα ἀπαγόρευαν αὐστηρὰ οἱ ρωμαϊκοὶ νόμοι καὶ τὰ τιμωροῦσαν ἀδυσώπητα μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Χορεύτρια τῆς Πομπηΐας

Τὰ τελευταῖα λοιπὸν σαράντα χρόνια τῆς Πομπηΐας πέρασαν ἔτσι μὲ μιὰ παράξενη ἀγωνία γιὰ τὶς ἀπολαύσεις, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται καθαρά, ὄχι μόνο στὰ χρονικὰ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ στὶς ἐπιγραφὲς ποὺ ὑπάρχουν ἀπάνω στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καταστημάτων τῆς Πομπηΐας, τόσο σ' ἐκεῖνες ποὺ μοιάζουν μὲ τὶς δικές μας διαφημίσεις, ὅσο καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ εἶνε γραμμένες μὲ κάρβουνο ἀπὸ τὰ χαμίνια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

* * *

Μὰ τὴν εὔθυμη ζωὴ τῆς Πομπηΐας δὲν τὴν ζοῦσαν μονάχα οἱ πλούσιοι ἔμποροι κι' οἱ ἀριστοκρατικοὶ πατρίκιοι. "Αν κάνουμε ἕνα περίπατο μέσα στοὺς δρόμους τῆς Πομπηΐας, ὅπου ἡ ἀνασκαφὲς τοῦ καθηγητοῦ Μαγιοῦρι φέρνουν διαρκῶς στὸ φῶς ὅλο καὶ καινούργιες ὄψεις τῆς θαμμένης πόλεως, θὰ δοῦμε ὅτι κι' ὁ λαὸς γλεντοῦσε ὅσο μποροῦσε πιὸ τρελλὰ καὶ πιὸ ξέγνοιαστα.

Στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ, παραδείγματος χάριν, βρίσκεται μιὰ περίφημη ταβέρνα μὲ τὸν μαρμάρινο πάγκο της μπροστὰ στὴν εἴσοδο, ὅπου στεκόντουσαν κι' ἔπιναν ἕνα ποτῆρι κρασὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅπως κάνουν σήμερα μπροστὰ στὸν πάγκο ἑνὸς μικροῦ μπὰρ καὶ μιᾶς ταβέρνας τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτὴ ἡ περίφημη λαϊκὴ ταβέρνα τῆς Πομπηΐας ἔχει τὸ ὑπόγειό της ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ τὰ πυθάρια μὲ τὸ κρασί, τὴν κουζίνα της κι' ἕνα μεγάλο «ἰδιαίτερο», ὅπου γλεντοκοποῦσε ἡ ταχτικὴ πελατεία της. Στοὺς τοίχους αὐτῆς τῆς ἰδιαίτερης αἴθουσας εἶνε ζωγραφισμένες σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὑπάρχει μιὰ ποὺ παριστάνει τέσσερες «κρασοπατέρες», συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι μ' ἕνα μικρὸ γκαρσόνι ποὺ τοὺς γεμίζει τὶς κοῦπες μὲ γλυκὸ κρασί, ἐνῶ στὸ διπλανὸ τραπέζι μιὰ παρέα παίζει ζάρια! Τὸ τυχερὸ παιγνίδι τῶν ζαριῶν ἦταν, πράγματι, τὸ πάθος τῶν κατοίκων τῆς Πομπηΐας, παρ' ὅλους τοὺς αὐστηροὺς νόμους ποὺ τὸ ἀπαγόρευαν.

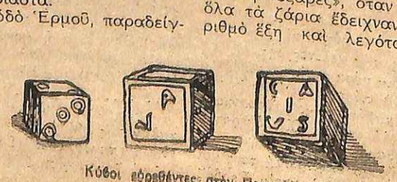
Τὰ ζάρια γινόντουσαν συνήθως ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ἀπὸ χαλκό, ἀπὸ κόκκαλο ἢ ἀπὸ μολύβι καὶ τὸ καθένα εἶχε στὶς ἕξη πλευρές του ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 6 ἢ γράμματα. Οἱ παῖκτες τώρα, γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὶς «ζαβολιές», κινοῦσαν τὰ ζάρια μέσα σ' ἕνα δερμάτινο χωνὶ κι' ἔπειτα τὸ ἀναποδογύριζαν ἀπάνω στὸ τραπέζι! Κέρδιζε δὲ ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τοὺς περισσότερους πόντους, μετρῶντας τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἔδειχναν κάθε φορὰ τὰ ζάρια. Ἡ καλύτερη ριξιὰ ἦταν καὶ ὅλα τὰ ζάρια ἔδειχναν τὸν ἀριθμὸ ἕξη καὶ λεγότανε τότε «ριξιὰ τῆς Ἀφροδίτης», ἐνῶ ἡ χειρότερη ἦταν ἡ «ριξιὰ τοῦ σκύλου», ὅταν δηλαδὴ ὅλα τὰ ζάρια ἔδειχναν μονάχα ἀπὸ ἕνα πόντο.

Τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ τυχεροῦ παιγνιδιοῦ ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε δὲν ἄργησε ν' ἀνοίξη στὴν Πομπηΐα ἕνα εἰδικὸ κέντρο, ἡ περίφημη «Ταβέρνα τῆς Ἀσωτείας». Αὐτὴ ἡ ταβέρνα ἦταν ἕνα ὥμορφο σπίτι, ὅπου ἐσύχναζαν οἱ πλούσιοι νέοι καὶ ἡ ὥμορφες τρελλὲς νέες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς κι' ὅπου ὁ ταβερνιάρης κρατοῦσε προσεχτικὰ μὲ «τεμπεσίρι» τοὺς λογαριασμούς του πάνω στοὺς τοίχους. Τὰ κέρδη του φυσικὰ ἦταν μεγάλα, γιατί, ἐκτὸς ἀπ' τὸ δικαίωμα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ ζάρια, εἶχε καὶ τὰ κέρδη ποὺ ἔβγαζε, παραχωρῶντας «ἰδιαίτερα» διαμερίσματα ποὺ βρισκόντουσαν στὸ δεύτερο πάτωμα τῆς ταβέρνας, στοὺς ἐρωτευμένους καὶ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἤθελαν μιὰ ἀπόκρυφη ἐρωτικὴ φωλιά.

* * *

Σιγὰ-σιγὰ τώρα μὲ τὰ χρόνια ἄλλαξαν καὶ τὰ θεάματα ποὺ δινόντουσαν στὸ «μικρὸ κλειστὸ θέατρο» τῆς Πομπηΐας, στὰ μαρμαρένια μέγαρα τῶν πατρικίων ἢ στὰ διάφορα καμπαρέ. Δὲν παρουσίαζαν πειὰ κωμωδίες, τὶς ὁποῖες ἔπαιζαν οἱ μῖμοι, ἀλλὰ «ἐπιθεωρήσεις» καὶ «νούμερα ποικιλιῶν!» Σ' αὐτὰ τὰ καινούργια θεάματα, λάβαιναν μέρος ὑπέροχα μπαλέττα ἀπὸ Ἑλληνίδες χορεύτριες, περίφημες σ' ὅλο τὸν ἀρχαῖο κόσμο γιὰ τὴν ὡμορφιά τους καὶ γιὰ τὴ χορευτικὴ τέχνη τους. Αὐτές, μὲ δυὸ λόγια, ἔπρεπαν τὰ «γκὲρλς» ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ποὺ συμπλήρωναν μὲ τὶς θεαματικὲς ἐπιδείξεις τους τὶς σατυρικὲς κωμωδίες, ἡ ὁποῖες εἶχαν ὡς θέματα διάφορα πολιτικὰ γεγονότα τῆς Ρώμης καὶ τῆς Πομπηΐας, μικρὰ καὶ μεγάλα σκάνδαλα τῶν δυὸ πόλεων καὶ τὶς ἄτυχες περιπέτειες κάποιου μεγάλου Πομπηϊανοῦ ἢ Ρωμαίου πατρικίου.

Ἡ Ρώμη δὲν ἐμπόδιζε αὐτὲς τὶς διασκεδάσεις, παρὰ μονάχα ὅταν οἱ «ἐπιθεωρησιογράφοι» τολμοῦσε νὰ σατυρίσουν τὸ ἱερὸ πρόσωπο τοῦ αὐτοκράτορος. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἡ Ρώμη ἐκσφενδόνιζε τοὺς κεραυνούς της. Κι' ἀλήθεια, ξέρουμε ὅτι ὁ Νέρων κατεδίκασε σ' ἐξορία κάποιο ἠθοποιὸ Ντοῦτο, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς «ἐπιθεωρήσεις» τὸν ἀποκαλοῦσε μητροκτόνο καὶ ὅτι ὁ Γάλβας ἔρριξε στὴ φυλακὴ ἕναν ἄλλον ποὺ εἶχε τολμήσει ν' ἀπομιμηθῆ τὸ πρόσωπο τοῦ αὐτοκράτορος, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸν πόλεμο...

Κύβοι εὑρεθέντες στὴν Πομπηΐα

Σὲ λίγο ὡστόσο κι' αὐτὲς ἡ αὐστηρότητες παρέλυσαν καὶ τὰ θεάματα τῆς Πομπηΐας ἔγιναν ἀκόμη πιὸ τολμηρά, ἀκόμη πιὸ σκανδαλιστικά, ἀκόμη πιό... ἀνήθικα. Στὰ μιοῦζικ-χὼλ τότε ἡ χορεύτριες ἄρχιζαν τὶς ἐπιδείξεις τους ντυμένες μὲ μακρεῖς καὶ σεμνοὺς χιτῶνες καὶ τὶς τελείωναν μὲ τὸ θρίαμβο τῆς τελείας γύμνιας!

Δὲν εἶνε πάλι διόλου δύσκολο νὰ φαντασθῆ κανεὶς τί ζωὴ ἔκαναν καὶ πόσο μεγάλη φήμη εἶχαν ἡ μεγάλες «βεντέττες» αὐτῶν τῶν ἐλαφρῶν θεαμάτων. Ξέρουμε ιἀλιστα ὅτι ἡ μεγαλείτερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν μιὰ πεντάμορφη Ἑλληνίδα, ἡ περίφημη Λυδία, πασίγνωστη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὡς ἡ «ξανθιὰ τῆς Πομπηΐας» κι' ἡ ὁποία ἦταν, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἡ Μιστενγκὲτ ἐκείνης τῆς ἀρχαίας Μονμάρτρης, μιὰ Μιστενγκὲτ ὅλο δροσιά, χάρι καὶ γοητεία.

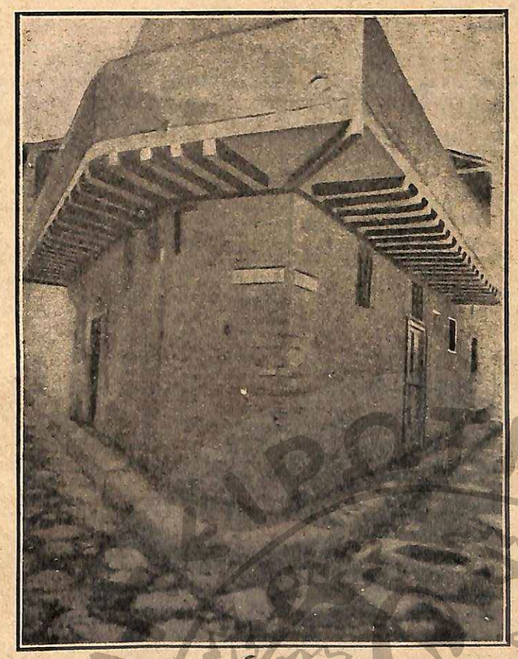
Ἡ Λυδία, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ παρουσιάστηκε ὡς χορεύτρια στὴ σκηνὴ τοῦ «μικροῦ θεάτρου», προκάλεσε ἀμέσως τὸν γενικὸ θαυμασμὸ μὲ τὰ πλούσια χρυσόξανθα μαλλιά της καὶ μὲ τὶς ὑπέροχες γραμμὲς τοῦ σώματός της. Ἀπὸ μικρὴ χορεύτρια, ἔγινε γρήγορα κορυφαία τοῦ μπαλέττου κι' ἔπειτα ἡ μεγαλείτερη «βεντέττα» τῆς Πομπηΐας, ἡ βασίλισσα τῆς εὐθυμης νυχτερινῆς ζωῆς. Ἡ ὥμορφη Ἑλληνίδα χορεύτρια ἦταν περιζήτητη σ' ὅλα τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῶν πλουσίων πατρικίων, ὅπου διονόντουσαν κάθε νύχτα ὀργιώδη συμπόσια, ὡς τὸ σημεῖο ποὺ δὲν γινόταν πειὰ καμμιὰ περίφημη νυχτερινὴ γιορτή, ἂν δὲν τὴν στόλιζε μὲ τὴν ὡμορφιά της καὶ μὲ τοὺς χορούς της ἡ «ξανθιὰ τῆς Πομπηΐας».

Ἡ Λυδία, ὅπως σήμερα ὅλες ἡ περίφημες «βεντέττες», ἀπόκτησε σὲ λίγο ἕνα μεγάλο μέγαρο, μυθώδους πολυτελείας, μ' ἀναρίθμητους σκλάβους καὶ διαλεχτοὺς μουσικούς. "Ενας μάλιστα γλύπτης θαυμαστής της θέλησε ν' ἀποθανατίση τὸ κλασσικὸ «προφίλ» της σὲ μιὰ χάλκινη προτομὴ ποὺ βρέθηκε τώρα τελευταῖα κατὸ τὶς ἀνασκαφὲς σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἴσως ἦταν δικό της. Ἡ Λυδία θαυμαζόταν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ὡς μιὰ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀφροδίτης.

* * *

Μὰ τὰ θεάματα αὐτὰ δὲν ἦταν ἡ μόνες διασκεδάσεις ποὺ μποροῦσε ν' ἀπολαύση ἕνας πλούσιος Πομπηϊανός. "Υστερα ἀπὸ τὸ θέατρο, παραδείγματος χάριν, ἂν δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, μποροῦσε θαυμάσια νὰ κάνη μιὰ βόλτα καὶ νὰ ξενυχτήση στὸ «Θερμοπόλιουμ», ὅπου εὕρισκε ζεστὸ κρασὶ καὶ ζεστὰ ποτὰ κι' ὅπου σερβίριζαν τοὺς πελάτες ὥμορφες «γκαρσόνες» ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἡ περιφημότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς τρελλὲς γυναῖκες, ἦταν ἡ Σμύρνα, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶνε γραμμένα σ' ἕνα τοῖχο αὐτοῦ τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, μ' ἕνα κοσμητικὸ ἐπίθετο ποὺ μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε ὅτι κι' ἡ τρεῖς αὐτὲς περίφημες «γκαρσόνες» δὲν ἦταν ὑποδείγματα ἠθικῆς...

Ἂν τώρα θελήσουμε νὰ συγκρίνουμε τὸ «Θερμοπόλιουμ» μὲ κανένα εὔθυμο νυχτερινὸ κέντρο τῆς ἐποχῆς μας, θὰ δοῦμε ὅτι μοιάζει μ' ἕνα «Ταμπαρὲν» μὲ τὰ «ἰδιαίτερα δωμάτιά του, τόσο στὸ πρῶτο, ὅσο καὶ στὸ δεύτερο πάτωμα, ποὺ ἦταν γεμάτα πάντα ἀπὸ πλούσιους καὶ σπάταλους πελάτες, γιατὶ ἐκεῖ πέρα συγκεντρωνόντουσαν ὅλοι οἱ γλεντζέδες τῆς Πομπηΐας. Τὸ «Θερμοπόλιουμ» ἦταν ἀκριβῶς ὁ τόπος τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, στὸ ὁποῖο μποροῦσε κανεὶς νὰ «σουπάρη» ὕστερα ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅπου εὕρισκε τὰ ἐκλεκτότερα κρασιὰ καὶ τὶς ὡραιότερες ὀρχηστρίδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Τὸ «Σπίτι μὲ τὸν κρεμαστὸ ἐξώστη»

Αὐτὸ τὸ εὔθυμο κέντρο ποὺ θάφτηκε κάτω ἀπὸ τὴ λάβα βγαίνει πάλι σήμερα στὸ φῶς, ὕστερα ἀπὸ 19 αἰῶνες, μὲ τὶς ὡμορφὲς κοῦπες του ἀκόμα διασωσμένες στὰ ράφια, μὲ τὴ μεγάλη χύτρα γιὰ τὰ ζεστὰ ποτὰ ἀπάνω ἀκόμη στὴ φωτιά, μὲ τὰ μεγάλα λυχνάρια ποὺ φώτιζαν τὴ νύχτα τὶς αἴθουσες καὶ μ' ἕνα σωρὸ νομίσματα, φυλαγμένα μέσα σ' ἕνα εἶδος ληκύθου τὰ ὁποῖα εἶνε δίχως ἄλλο ἡ εἰσπραξὶς τῆς τελευταίας νύχτας τοῦ «Θερμοπόλιουμ» ποὺ φιλοξενοῦσε ὅλους τοὺς γλεντζέδες τῆς Πομπηΐας...

* * *

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ Πομπηΐα εἶχε πάρει ἕναν πολὺ ἐπικίνδυνο κατήφορο ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἕνας κάποιος Ὑμεναῖος ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ γράψη στὸ τρικλίνιό του αὐτὴ τὴν τόσο χαρακτηριστικὴ ὑπόδειξι γιὰ τοὺς καλεσμένους του: «Ἀπόφευγε τὶς φιλήδονες ματιὲς καὶ μὴ κάνεις γλυκὰ μάτια στὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου. Πρόσεχε νὰ εἶσαι πάντα εὐπρεπὴς στὰ λόγια σου!»

Αὐτὴ ἡ ὑπόδειξις μᾶς δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὸ σημεῖο καταπτώσεως εἶχαν φτάσει τὰ ἤθη τῆς Πομπηΐας. Μᾶς δείχνει ἀκόμη ὅτι ὅλη ἡ χλιδὴ καὶ ἡ μαλθακότης τῆς ζωῆς τῆς Ἀνατολῆς εἶχε μεταφερθῆ στὴν Πομπηΐα καὶ στὴ Ρώμη ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς πλουσίους ξένους, ὑποσκάπτοντας τὴν αὐτοκρατορία καὶ προετοιμάζοντας τὴ θριαμβευτικὴ νίκη τῶν βαρβάρων ποὺ κατέβηκαν μὲ τὶς ὀρδές τους ἀπὸ τὸ Βορρᾶ.

Ἡ Πομπηΐα ἦταν, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρος της, χαρακτῆρος μιᾶς ναυτικῆς κι' ἐμπορικῆς πόλεως, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες πόλεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ποὺ διεφθάρησαν ἀπὸ τὰ ἀσιατικὰ ἤθη ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἐξαρτᾶται ὅλη της ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ σκάνδαλα κι' ἀπὸ τὰ χαμόγελα τῶν ὡμορφῶν γυναικῶν. "Ενα παράδειγμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς εἶνε ἡ προεκλογικὴ προκήρυξις ποὺ βρίσκεται γραμμένη σ' ἕνα φιλόξενο σπίτι τοῦ ἔρωτος, ὅπου ἕνας σύλλογος σκακιστῶν (οἱ Ρωμαῖοι τοὺς ἔλεγαν «λατρουνκολάρι») παρουσιάζει τοὺς ὑποψηφίους του καὶ ἐκθέτει ἕνα πολύπλοκο καὶ πολὺ παράξενο πολιτικὸ πρόγραμμα, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ἂν πετύχαινε ἡ ἐκλογή, ἡ εἴσοδος σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι τοῦ ἔρωτος θὰ ἦταν δωρεὰν γιὰ τὸ λαό!..

Ἀπὸ ἄλλες ἐπιγραφὲς πάλι βλέπουμε ὅτι μερικὲς πολιτικὲς προσωπικότητες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς χρησιμοποιοῦσαν τὰ θέλγητρα τῶν ὡραίων γυναικῶν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ψήφους τῶν ἐκλογέων. Περίφημη μάλιστα σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς προεκλογικὲς προπαγάνδες ἦταν μιὰ Ἑλληνίδα ἑταίρα, ἡ Μυρτώ, ποὺ γύριζε τὴ νύχτα στὰ εὔθυμα κέντρα κι' ἀφοῦ σαγήνευε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὶς χορευτικὲς ἐπιδείξεις της, ἐξέθετε κατόπιν τὸ πρόγραμμα τοῦ εὐνοουμένου της πολιτικοῦ κι' ἔδινε τὶς πιὸ τρελλὲς καὶ τὶς πιὸ ἐλκυστικὲς ὑποσχέσεις σ' ὅσους θὰ ψήφιζαν τόν... προστατευόμενό της!

Ἡ διαφθορὰ ὅμως ἦταν ἀκόμη πιὸ μεγάλη, γιατὶ πολλὲς τέτοιες προπαγανδίστριες τῶν πολιτικῶν προσκαλοῦσαν στὰ εὔθυμα σπίτια τους τοὺς ἐκλογεῖς, ὅπου τοὺς περιποιόντουσαν μὲ τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο ἡ ὥμορφες δοῦλες τους, ἀφοῦ πρῶτα ὁρκιζόντουσαν στὴν προπαγανδίστρια ὅτι θὰ ψήφιζαν τὸν πολιτικὸ ποὺ ὑποστήριζε...

Τέτοια σκάνδαλα τὰ ἐκμεταλλευόντουσαν φυσικὰ κάθε τόσο οἱ ἐπιθεωρησιογράφοι καὶ παρουσίαζαν ξεκαρδιστικὲς σκηνές, στὶς ὁποῖες ἔβλεπε κανεὶς τὶς περίφημες ἑταῖρες τῆς Πομπηΐας νὰ συναγωνίζωνται ποιὰ θὰ κατάφερνε νὰ σημειώση τὸ μεγαλείτερο ρεκὸρ στὸ «ψάρεμα» τῶν ψήφων μὲ τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ μέσα καὶ τὶς πιὸ κωμικὲς κι' ἀφάνταστες μεθόδους. Ἡ μιὰ χάριζε τὰ φιλιά της γιὰ ἕνα ψῆφο, ἡ ἄλλη τὰ τρελλὰ χάδια της, μιὰ τρίτη τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά της, πρᾶγμα ποὺ ἔφερνε τοὺς ἐκλογεῖς σὲ δύσκολη θέσι καὶ τοὺς ἔκανε νὰ μὴ συλλογίζωνται πειὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑποψηφίου πολιτικοῦ, ἀλλὰ τὰ θέλγητρα τῆς προπαγανδίστριάς του!

Αὐτὰ τὰ σκάνδαλα ἀπὸ τὴν Πομπηΐα δὲν ἄργησαν βέβαια νὰ περάσουν καὶ στὴ Ρώμη ὅπου ἦταν συγκεντρωμένες ἡ περιφημότερες χορεύτριες κι' ἡ μεγαλείτερες ἑταῖρες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Μὰ γενικῶς ἡ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν στὴν Πομπηΐα εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο μόλις ἄρχιζε νὰ νυχτώνη, παρὰ τὶς τρελλὲς διασκεδάσεις στὰ εὔθυμα κέντρα. Μὴ νομίζετε δὲ ὅτι διασκέδαζαν μονάχα οἱ πατρίκιοι καὶ οἱ πλούσιοι ἔμποροι. Ὑπῆρχαν κέντρα γιὰ ὅλες τὶς τάξεις κι' ἀπόκρυφα μιοῦζικ-χὼλ γιὰ ὅλες τὶς τσέπες.

Ἀπ' ὅλα πάλι τὰ σπίτια τοῦ ἔρωτος, τὸ περιφημότερο ἦταν τὸ «Σπίτι μὲ τὸν κρεμαστὸ ἐξώστη», ὅπου οἱ Πομπηϊανοὶ ἀριστοκράτες εὑρίσκαν τὶς πιὸ ὥμορφες γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπ' αὐτὸ τὸ «Σπίτι μὲ τὸν κρεμαστὸ ἐξώστη» περνοῦσαν ἡ διασημότερες ὀρχηστρίδες κι' ἀπὸ μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἐσχάτως, μαθαίνουμε ὅτι μιὰ ἀπὸ αὐτές, ἡ Παιφάη, διασκέθαζε τοὺς θαμῶ-

Τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὠκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΠΡΟΣ! Πέρασε! τοῦ φώναξε τότε ἐκεῖνος ὁποχωρῶντας πρὸς τὰ πίσω. Φυλάξου ὅμως! Τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ἐξ αἰτίας σου, θὰ σὲ πνίξῃ.

—"Ας γίνῃ κι' αὐτό! τῆς φώναξε ἀμέσως ὁ Τιγρόγατος, μ' ἕνα πνιγμένο γέλιο.

Κι' ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ μπροστά της, προχώρησε καὶ πῆγε κοντὰ στὴν δούκισσα καὶ στὴν κόρη της.

Τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου **τὸν** ἀκολούθησε καὶ στάθηκε πλάϊ του.

Ὁ Τιγρόγατος, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες, εἶπε στὴ δούκισσα μ' ἕναν ἱκετευτικὸ τόνο :

—Κυρία, γιὰ τελευταία φορά, σᾶς παρακαλῶ, δεχτῆτε νὰ μ' ἀκούσετε!.. Θέλω νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μερικὲς στιγμὲς ἰδιαιτέρως.

—Μπορεῖτε νὰ μιλῆστε ἐλεύθερα, κύριε, μπροστὰ στὴν κόρη μου καὶ στὴν μικρὴ αὐτὴ κοπέλλα. Δὲν ἔχω κανένα μυστικὸ ἀπ' αὐτές, ἀπάντησε ταραγμένη ἡ δούκισσα στὸν Τιγρόγατο.

Ὁ Τιγρόγατος ὅμως, συγκινημένος περισσότερο, τῆς ξανᾶπε :

—Κυρία, σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγνώμην ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιμείνω στὴν παράκλησί μου. Πρέπει νὰ **σᾶς** μιλήσω ἰδιαιτέρως.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο ἐπιμένετε, κύριε!.. Δὲν ἐννοῶ γιὰ ποιὸ λόγο ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Μιλῆστε ἐλεύθερα, σὰν νὰ εἴμαστε ἡ δυό μας.

—Κυρία, δὲν πρέπει νἄχετε κανένα φόβο ἀπὸ μένα. Σᾶς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε δικό **σας κυρίως συμ**φέρον νὰ μὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σᾶς τὰ λόγια μου.

Ὁ Τιγρόγατος ἦταν καταφάνερο ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὑπέφερε. "Ετρεμε σύγκορμος. Κάτι σπουδαῖο ἀσφαλῶς ἐτάραζε τὴν σκοτεινὴ ψυχή του. Ἀφοῦ λοιπὸν στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, ξανᾶπε :

—Κυρία, σᾶς ἱκετεύω, σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἔχετε πιὸ ἀγαπητὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ σᾶς προτείνω...

Ἡ δούκισσα ὅμως καὶ πάλιν ἦταν ἀνένδοτη. Ἀνησυχοῦσε κι' ἔτρεμε σὰν ἕνα φύλλο τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου **τότε** προχώρησε κοντὰ **της καὶ τῆς** εἶπε :

—Δεχθῆτε, κυρία, νὰ τὸν ἀκούσετε. Θὰ σᾶς μιλήσῃ ἐδῶ. Ἐγὼ κι' ἡ Βιολέττα θὰ πᾶμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ θὰ σᾶς βλέπουμε, χωρὶς νὰ σᾶς ἀκοῦμε. Μὴ φοβόσαστε!.. Εἶμαι σίγουρη ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς πειράξῃ!..

—Ὑπ'αὐτὸν τὸν ὅρο θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἀκούσω! .. ψιθύρισε ἡ δούκισσα σὰν νὰ μονολογοῦσε.

Τὰ μάτια τοῦ Τιγρόγατου ἀστραψαν ἀμέσως ἀπὸ χαρά.

—Κυρία, φώναξε, τὸν δέχομαι αὐτὸν τὸν ὅρο κι' ὁποιον ἄλλο ἀκόμα θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι θὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή.

'Η δούκισσα ἀνησυχοῦσε κι' ἔτρεμε σὰν φύλλο τοῦ φθινοπώρου...

'Η δούκισσα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὸν Τιγρόγατο, σιγοψιθύρισε κάτι στὴν κόρη της. 'Η δόνα Βιολέττα σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω, καὶ μαζὶ μὲ τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου πήγανε στὴν διπλανὴ κάμαρα.

Τότε ἡ δούκισσα ξαλάφρωσε περισσότερο ἀναπαυτικὰ ἀπάνω στὴν πολυθρόνα ποὺ καθότανε κι' εἶπε στὸν Τιγρόγατο :

— 'Εμπρός, κύριε, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε...

Ὁ Τιγρόγατος ὅμως δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἀμέσως. "Εσκυψε τὸ πρόσωπό του καὶ στάθηκε ἀκίνητος καὶ βουβὸς σὰν ἄγαλμα.

'Η δούκισσα τὸν κύτταξε παράξενα κι' ἄξαφνα ἀναστέναξε. Τότε ἐκεῖνος κατέβασε τὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη συντριβὴ καὶ πόνο :

—Ὁμολογῶ ὅτι σᾶς φέρθηκα ἀνανδρα! κυρία δούκισσα. Ὑπῆρξα ἕνας ἄτιμος ἀπέναντί σας!.. Ἀλλὰ τώρα τὸ ἔχω πειὰ μετανοιώσει καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...

—Κύριε, τοῦ φώναξε νευριασμένη ἡ δούκισσα, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγετε. Εἶνε περιττὸν νὰ μὲ κουράζετε μ' αὐτά!.. Πέστε μου, τί θέλετε ἀπὸ μένα ;

Ὁ Τιγρόγατος μισόκλεισε τὰ μάτια του καὶ μὲ μιὰν ὑπόκωφη φωνή, τῆς ξανᾶπε :

—Ὁμολογῶ ὅτι σᾶς φέρθηκα ἄτιμα, κυρία. Μὰ τώρα τὸ μετανοῶ καὶ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή. Θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅσα δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς πῶ μπροστὰ στὸν σύζυγό σας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή.

—Σᾶς ἀκούω... Μιλῆστε!.. εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνὴ ἡ δούκισσα κι' ἀναστέναξε.

Ὁ Τιγρόγατος τότε ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται ὅσα συνέβησαν τὴ νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ της, τὴ νύχτα τῆς ἐκδιήκησεως τοῦ ἀδελφοῦ της κι' ὅλα ὅσα ἐπακολούθησαν κατόπιν.

"Οταν τῆς περιέγραψε τὸ πῶς τὸν αἰχμαλώτισε ὁ ἀδελφός της καὶ τὸν στιγμάτισε καὶ τὸν πούλησε γιὰ δοῦλο στὸ 'Αλγέριο, ἡ δούκισσα ντὲ λὰ Τόρρε δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἄγρια χαρὰ ποὺ αἰσθανότανε ἀκούγοντάς τον. 'Ανατινάχτηκε ἄξαφνα ἀπ' τὸν καναπὲ καὶ στηλώνοντας ἀγέρωχα ἀπάνω του τὰ βλέμματά της, ποὺ σπιθίζανε ἀπὸ ἕνα τρομερὸ μῖσος, τοῦ φώναξε μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή, ποὺ τὴν ἀνατάραζε σύγκορμη:

—Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ ἀδελφός μου σὲ τιμώρησε τόσον ἄγρια ;.. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ξέπλυνε τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε ;.. "Ω, ἂς ἦταν ἀλήθεια κι' ἂς γύριζαν πίσω, ἀπάνω μου, ἡ κατάρες ποὺ τοὔδωσα τόσα χρόνια!..

—Ναί!.. "Ολα γινήκανε ἀκριβῶς ὅπως σᾶς τὰ ἐξιστόρησα, κυρία! τῆς ἀπάντησε μὲ ὀδύνη καὶ συντριβὴ ὁ Τιγρόγατος. Τὸ φλωρεντινὸ αἷμα ποὺ ρέει στὶς φλέβες σας, κυρία, βράζει τώρα ποὺ ξέρετε τὴν ἐκδίκηση τοῦ ἀδελφοῦ σας. 'Η καρδιά σας πλημμύρισε ἀπὸ ἀγαλλίασι!.. Εἰσθε εὐτυχής! Θριαμβεύετε!.. "Ας εἶνε!.. Δὲν θ' ἀκούσετε κανένα παράπονο γι' αὐτὸ ἀπὸ μένα. Δοκίμασα τόσες ἄλλες πίκρες καὶ βάσανα καὶ προσβολὲς στὴν ζωή μου ἀδιαμαρτύρητα...

'Η δούκισσα ὅμως ἀδημονοῦσε νὰ πληροφορηθῇ τὴν συνέχεια τῶν γεγονότων ποὺ ἐπακολουθήσανε καὶ τοῦ φώναξε :

—Λοιπόν, τί συνέβη ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά ;..

—"Ωστε θέλετε νὰ τὰ μάθετε ὅλα, δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία ;

—Ναί, κύριε, ὅλα... ὅλα...

—Λοιπόν, δὲν θὰ σᾶς κουράσω διηγούμενος μὲ ποιὰ τόλμη καὶ θέλησι καὶ πανουργία ἐπέτυχα μιὰ μέρα νὰ σπάσω τὶς ἀλυσίδες μου καὶ νὰ ξαναποχτήσω τὴν ἐλευθερία μου. Δὲν θὰ σᾶς ἐξιστορήσω οὔτε τὸν ἀγῶνα ποὺ ἔκανα γιὰ νὰ κερδίσω τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα χρειάζόμουν γιὰ τὸ σκοπό μου. Σᾶς λέω μονάχα, πὼς ἔπειτα ἀπὸ ἀφάνταστες στερήσεις καὶ ταπεινώσεις, κατώρθωσα τέλος νὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὴ Γαλλία. 'Ο σκοπός μου ἦταν νὰ σᾶς ξανανταμώσω. Εἶχα μετανοιώσει γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ σᾶς ἔκανα κι' ἤθελα νὰ τὴν ἐπανορθώσω!.. Ρωτῶντας γιὰ σᾶς, ἔμαθα πὼς τὸ παιδὶ ποὺ φέρατε στὸν κόσμο, τρὸς Γκενώ, ἐκτελῶντας τὶς διαταγὲς τοῦ ἀδελφοῦ σας, καὶ τὸ ἐξηφάνισε...

—"Ετσι λοιπόν ; τραύλισε ἡ δούκισσα. Ναί, ναί, θυμᾶμαι... "Οταν συνῆλθα στὸ κρεββάτι μου, μιὰ φωνὴ μοῦλεγε : «Εἶσαι μητέρα!..» Μὰ μ' ἔπεισαν κατόπιν περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Καὶ τοὺς πίστεψα...

—"Οταν τὰ ἔμαθα αὐτά, κυρία, συνέχισεν ὁ Τιγρόγατος, ἀναπτερώθηκαν ἡ ἐλπίδες μου. Πῆγα λοιπὸν ἀμέσως στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συναντήσω τὸν δόκτορα Γκενώ. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ χρόνια κι' ἔτσι τὰ νήματα ποὺ νόμισα ὅτι κρατοῦσα στὰ χέρια μου, ἔσπασαν μὲ μιᾶς!

«Τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκα, ἦταν τρομερὰ ὀδυνηρό. 'Ωστόσο ὅμως, δὲν ἀπελπίστηκα τελείως. "Αρχισα νὰ ζητῶ πληροφορίες γιὰ σᾶς, κυρία μου! "Εμαθα ὅτι εἴχατε παντρευτῆ κι' ὅτι ἀποκτήσατε καὶ μιὰ κόρη. Παρουσιάσθηκα στὸ μέγαρό σας, ἀλλ' ἐκεῖ μοῦ εἶπανε ὅτι εἴχατε ἀναχωρήσει πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν γιὰ τὴν Μαδρίτη.

«"Εφυγα τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴν 'Ισπανία. "Οταν ὅμως ἔφτασα στὴν Μαδρίτη, εἴχατε φύγει καὶ πάλι γιὰ τὴ Γαλλία. Καὶ πάλιν ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκα, γιατὶ μὲ κατέτρεχε ἡ τύχη. "Αν ὅμως τὸ θάρρος μου δὲν μ' ἄφησε, μ' ἐγκατέλειψαν ἡ σωματικές μου δυνάμεις. 'Αρρώστησα... Πέντε ὁλόκληρους μῆνες πάλαιψα μὲ τὸν θάνατο!.. "Ω, γιατὶ νὰ σωθῶ ;.. Γιατὶ νὰ μὴν πεθάνω ;.. Τί ὠφελήθηκα ποὺ ζῶ καὶ τυραννιέμαι τόσον καιρό ;!.. "Οταν τέλος κατώρθωσα νὰ βαστιέμαι στὰ πόδια μου, δὲν εἶχα οὔτε μιὰ πετσέτα στὴν τσέπη μου! Δὲν μοῦχε ἀπομείνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον ἡ ἀπελπισία, ποὺ μοῦ δάγκωνε μὲ τὰ φαρμακερά της δόντια τὴν καρδιά. Ναί, μὲ εἶχε κυριέψει μιὰ φρικτὴ ἀπελπισία...»

—Κι' ἂν εἴχατε τὴν δύναμι, τί θὰ κάνατε, κύριε ; ρώτησεν ἡ δούκισσα.

—"Οχι, βέβαια, ὅ,τι σκεπτόμουν τότε, κυρία, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ δοκίμασα νὰ πετύχω πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν στὸ σπίτι σας, αὐτό, τέλος, ποὺ ἐπιδιώκω σήμερα.

—'Αλλὰ τί, τέλος πάντων! ; Μιλῆστε καθαρά! Δὲν πιστεύω νὰ ἐλπίζετε νὰ σᾶς συγχωρέσω!.. "Αλλως τε τὸ εἴπατε καὶ μόνος σας : Εἶμαι 'Ιταλίδα καὶ δὲν αἰσθάνθηκα ποτὲ οἶκτο, γιὰ κανέναν ἐχθρό μου.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Θὰ σᾶς τὸ πῶ, κυρία!.. Δὲν ζητῶ τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα νὰ βρῶ τὸν γυιό μου. Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος καταδικασμένος γιὰ πάντα ἴσως στὴν δυστυχία καὶ στὴν ντροπή. Τίποτ' ἄλλο δὲν μὲ κρατάει στὴ ζωή, παρὰ ἡ πατρικὴ στοργή! 'Η ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ μου θὰ μπορέσῃ νὰ φωτίσῃ κάπως τὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει μέσα στὴν ψυχή μου. Στὴν πρώτη μας συνάντησι, ἐνόμιζα ὅτι ἔξερα ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου καὶ γι' αὐτὸ σᾶς τὸ ζητοῦσα. Τώρα ὅμως ἐπείσθηκα ὅτι ἀγνοούσατε τελείως τὴν ὕπαρξί του. "Εχω πειὰ τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν δώσετε, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ξέρετε ποῦ βρίσκεται...

—Τώρα λέτε τὴν ἀλήθεια! τοῦ φώναξε συγκινημένη ἡ δούκισσα. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι σίγουρη πὼς δὲν ὑποκρίνεσθε καὶ γι' αὐτὸ θὰ σᾶς μιλήσω κι' ἐγὼ εἰλικρινῶς.

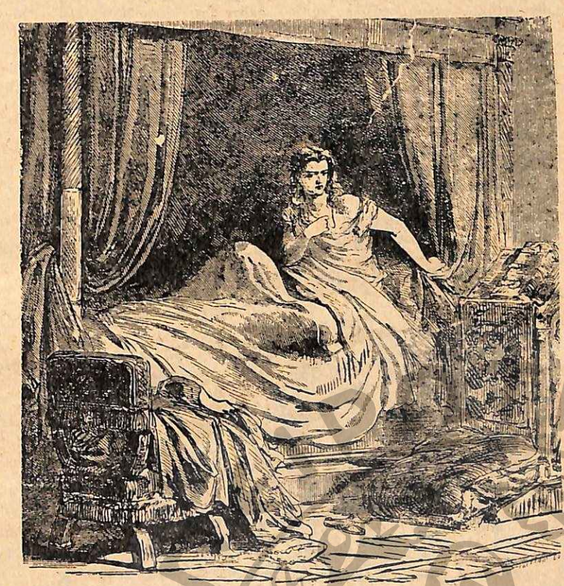
—"Ω, κυρία!.. ψιθύρισε μ' ἕνα ἱκετευτικὸ τόνο ὁ Τιγρόγατος.

—Σᾶς χρεωστῶ μεγάλη χάρι, συνέχισε τρέμοντας ἡ δούκισσα, ποὺ μοῦ φανερώσατε τὸ τρομερὸ μυστικό μου. 'Επιθυμῶ κι' ἐγώ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

—"Ω, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιᾶς σας, τὴν φωνὴ μιᾶς μητέρας, κυρία!.. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ξεχάσω ὅλα τὰ μίση, ποὺ χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχή μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυιό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγουμε μακρυὰ κι' οὔτε θὰ μὲ ξαναδῆτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

—Μά, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πῶς μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

—Κι' ὅμως, ἀπὸ σᾶς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε ποῦ

—"Οταν συνῆλθα στὸ κρεββάτι μου, μιὰ φωνὴ μοῦλεγε : «Εἶσαι μητέρα !»...

βρίσκεται ὁ γυιός μας. 'Αρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε καὶ μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες θὰ γνωρίζουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω καὶ πάλι, κύριε!..

—Κι' ὅμως εἶνε ἁπλούστατο, κυρία μου!.. 'Εκεῖνος ποὺ ξέρει ποιὸς εἶνε ὁ γυιός μας καὶ ποῦ βρίσκεται, εἶνε ὁ ἀδελφός σας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φλιμπουστιέρων ποὺ κατέλαβαν τὴν Βέρα-Κρούζ!.. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ στὸ μέγαρό σας, ἀλλὰ δὲν μὲ πιστέψατε. Σᾶς τὸ ξαναλέω λοιπὸν καὶ πάλι : Ὁ καπετὰν Λαπάντας εἶνε ὁ ἀδελφός σας. Πῆρε αὐτὸ τὸ πολεμικὸ ψευδώνυμο, γιατὶ δὲν ἤθελε καὶ δὲν θέλει νὰ μάθουν οἱ δικοί του ὅτι ζῇ!..

—'Αλλ' ἀφοῦ, κύριε, εἶσθε βέβαιος ὅτι ὁ Λαπάντας εἶνε ὁ ἀδελφός μου, τί περιμένετε ;.. τοῦ φώναξε μὲ πάθος ἡ δούκισσα. 'Οδηγήσατέ με ἀμέσως στὴ Βέρα-Κρούζ, παρουσιάσατέ με στὸν ἀδελφό μου καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι...

'Αλλὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ βροντερὲς φωνές, βρισιὲς καὶ τριξίματα σκουστήκανε στὸν διάδρομο κι' ἡ δούκισσα σώπασε κατατρομαγμένη.

—Τί τρέχει ; φώναξε δυνατὰ ὁ Τιγρόγατος, καταταραγμένος. Τί συμβαίνει ;!..

—Φτάνει ἡ ἐκδίκησις! τοῦ φώναξε δυνατὰ τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου. 'Η στιγμὴ τῆς τιμωρίας σου δὲν εἶνε μακρυά!..

Κι' ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν δούκισσα.

—Εἶσαι τρελλή! τῆς ἀπάντησε ὁ Τιγρόγατος, διευθυνόμενος πρὸ τὴν ἐξώπορτα, στὴν ὁποία ἀκουγόντουσαν βιαστικὰ χτυπήματα.

—Ποιὸς εἶνε ;.. ρώτησεν, ὅταν ἔφτασεν ἐκεῖ.

—Πλοίαρχε, τοῦ εἶπε ἕνας ληστής, μπαίνοντας μέσα λαχανιασμένος, ὁ Σανδόβαλ, ποὺ τὸν στείλατε νὰ φέρῃ ἐνισχύσεις, γύρισε πίσω!..

—"Ε, λοιπόν ;

— Εἶνε κατατρομαγμένος, πλοίαρχε, καὶ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ!

—'Ο διάολος νὰ τὸν πάρῃ!.. Δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ νὰ κατεβῶ ;

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς δῇ ἀμέσως!.. Δὲν πρέπει νὰ περάσῃ οὔτε μιὰ στιγμή!..

—"Αν εἶνε ἔτσι, ἔρχομαι! τοῦ εἶπε ὁ Τιγρόγατος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν δούκισσα, ὑποκλίθηκε μπροστά της μὲ σεβασμό, λέγοντας :

—Κυρία, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω γιὰ λίγες στιγμές. Θὰ ἔχετε, πιστεύω, τὴν καλωσύνη νὰ μὲ περιμένετε ;..

—Μάλιστα, κύριε!.. Θὰ σᾶς περιμένω! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ἀναστενάζοντας.

'Ο Τιγρόγατος, μ' ἕνα λυπητερὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἔκανε καὶ μιὰ δεύτερη ὑπόκλισι καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Ποῦ εἶνε ὁ Σανδόβαλ; ρώτησε τὸν ἄνθρωπό του ὁ Τιγρόγατος, μόλις βρεθήκανε οἱ δυό τους στὸ διάδρομο.

—Σᾶς περιμένει στὴν αὐλή, πλοίαρχε! τοῦ ἀπάντησε ἱπποτικὰ ἐκεῖνος.

—Καλά!.. 'Ακολούθησέ με!.. τοῦ ξανᾶπε ὁ Τιγρόγατος.

Κι' ἄρχισε νὰ βαδίζῃ γρήγορα πρὸς τὴν ἔξοδο. "Οταν ἔφτασε στὴν αὐλή, πλησίασε ἕναν ληστὴ μὲ γωνιώδη χαρακτηριστικὰ καὶ μάτια κατακόκκινα καὶ νυσταλέα ἀπ' τὶς καταχρήσεις, ποὺ χειρονομοῦσε καὶ φώναζε μπροστὰ σὲ δέκα συναδέλφους του. 'Ο Τιγρόγατος τοῦ φώναξε αὐστηρά :

—Γιατὶ κάνεις τόση φασαρία, παληάνθρωπε! ;.. Μήπως εἶδες τὸν διάβολο μπροστά σου καὶ τἄχασες ;..

—Καπετάνιε, ἂν δὲν εἶδα τὸν διάβολο, εἶδα ὅμως τοὺς πιὸ καρδιακοὺς φίλους του! τοῦ ἀπάντησε θρασύτατα ὁ ληστής.

—Δηλαδή ;

—Νά : "Αν δὲν ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας, πάει ἡ ὑπόθεσί μας, βούλιαξε!..

—Θὰ μιλήσῃς καθαρά, παληοτόμαρο! τοῦ φώναξε ἀπειλητικὰ ὁ Τιγρόγατος.

—"Ω, βέβαια, σᾶς ξέρω!.. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ φέρνεσθε στοὺς φίλους σας σὰν σὲ σκύλους καὶ στοὺς συντρόφους σας σὰν σὲ κτήνη!..

—Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους!.. Θὰ μοῦ πῆς ποιοὺς εἶδες ; ἐτραύλισε ὁ Τιγρόγατος, σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

—"Α, διάβολε! βλέπω πὼς πολὺ βιάζεσθε!.. 'Αλλὰ μὴν κάνετε ἔτσι, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ, θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο καὶ μόνος σας!..

—Μίλα, ἄθλιε!.. Πές μου τί εἶδες, γιατὶ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς κρατιέμαι ἀκόμα!.. τοῦ ξαναφώναξε ὁ Τιγρόγατος, τρίζοντας τὰ δόντια του.

'Ο ληστὴς ὅμως ἀτάραχος πάντα, τοῦ ἀπάντησε :

—Καλά, ντέ... Μὴν ἀγριεύεις! Θὰ σοῦ πῶ τὰ καινούργια ποὺ σοῦ φέρνω. Νά : Σὲ ἀπόστασι μιᾶς ὥρας μακρυά, σκόνταψα ἀπάνω σ' ἕνα ἀπόσπασμα Λαδρόνων, ποὺ καλπάζανε πρὸς τὰ ἐδῶ, μὲ ἀπολυτὰ γκέμια!

—Μπᾶς καὶ τὰ λὲς αὐτὰ ἀπ' τὸν φόβο σου ;

—"Ω, δά!.. Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ κάνουν πουλάκια τὰ μάτια τους!.. Τοὺς εἶδα, ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Τοὺς μέτρησα. Εἶνε ἀπάνω ἀπὸ πενῆντα νοματέοι κι' ἀνάμεσά τους εἶνε καὶ 'Ισπανοί!..

'Ο Τιγρόγατος, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σανδόβαλ, γίνηκε μὲ μιᾶς ἄλλος ἄνθρωπος. Μὲ θαυμαστὴ ψυχραιμία, ἔπιασε φιλικὰ ἀπ' τὸν ὦμο τὸν συνομιλητή του καὶ τοῦ εἶπε :

('Ακολουθεῖ)

νες αὐτοῦ τοῦ φιλόξενου «ἄντρου τῆς 'Αφροδίτης» χορεύοντας τὸν ἕναν ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅλους τοὺς χοροὺς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔφταναν στοὺς διακόσους!

'Η Πασιφάη ἦταν ἀσύγκριτη στὸ «χορὸ τῶν μαχαιριῶν», δηλαδὴ σ' ἕνα χορὸ ποὺ γινόταν μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀνάμεσα σὲ δώδεκα μαχαίρια, στηριγμένα στὸ ἔδαφος μὲ τὶς μύτες πρὸς τὰ πάνω...

Μὰ κι' αὐτὴ ἡ μεγάλη χορεύτρια, ὅπως κι' ὅλες ἡ ἄλλες διάσημες καλλονές, καθὼς κι' ὅλα τὰ εὔθυμα κέντρα κι' ὅλη ἡ τρελλὴ καὶ διεφθαρμένη Πομπηΐα, σκεπάστηκε ἀπὸ τὸν πύρινο ποταμὸ τῆς λάβας τοῦ Βεζουβίου μιὰ τρομαχτικὴ νύχτα τοῦ 79 μ. Χ., δηλαδὴ ἐδῶ καὶ 1854 χρόνια...

ΜΑΡΚΟ ΦΡΑΝΤΣΕΤΤΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐπανωφόρι ποὺ τοῦδωσε ἡ ξανθιὰ μικροῦλα τοῦ βεστιαρίου καὶ τῆς εἶπε ἀμέσως:

—Δὲν εἶνε δικό μου αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι, δεσποινίς...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε δύσπιστα καὶ τὸν ρώτησε σκανδαλισμένη:

—Εἶσαστε βέβαιος, κύριε;

—Διάβολε! ἔκανε ὁ Σὰρλ Ντορσαβάν.

Ἡ ξανθιὰ μικροῦλα τότε ἄρχισε νὰ ψάχνη μ' ἀγωνία καὶ τέλος, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ τὸ βρῆ μονάχη της, παρακάλεσε τὸν Σὰρλ Ντορσαβὰν ποὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ φύγη, ἂν καὶ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη ἡ παράστασις τοῦ θεάτρου, νὰ κυττάξη μόνος του.

Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖνος κατάφερε νὰ βρῆ τὸ ἐπανωφόρι του. Ἡ μικροῦλα τοῦ βεστιαρίου, κατάχλωμη ἀπὸ τὴν ταραχή της, ἄρχισε νὰ κλαίη:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, τοῦ εἶπε πνίγοντας τ' ἀναφυλλητά της. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τυχαίνει νὰ κάνω ἕνα τέτοιο λάθος... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπέρδεψα τὰ ἐπανωφόρια... Μπορεῖ νὰ ἔκανα λάθος στοὺς ἀριθμούς... Κι' ὡστόσο ὁ ἄλλος κύριος, ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὸ δικό σας, πῶς δὲν τὸ πρόσεξε;... Πῶς δὲν κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν δικό του τὸ ἐπανωφόρι; Ἄ! κύριε, ἂν τὸ μάθουν στὴ διεύθυνσι θὰ μὲ διώξουν...

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ λυπήθηκε τὴ μικροῦλα.

—Ἐλᾶτε, δὲν χάθηκε ὁ κόσμος... τῆς εἶπε. Μὴν κλαῖτε, δεσποινίς... Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι, τώρα ποὺ τὸ βλέπω καλύτερα, δὲν μοῦ φαίνεται νἄναι οὔτε πιὸ παληό, οὔτε πιὸ ἄσκημο ἀπὸ τὸ δικό μου, ἂν κι' ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα πολὺ παράξενο, πολὺ ἰδιότροπο χρῶμα... Γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω νὰ δῶ ἂν μοῦ πάει καλά...

Ἡ ξανθιὰ μικροῦλα, ποὺ εἶχε παηγοργηθῆ κιόλας, διάστηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

—Κυττᾶτε, τοῦ εἶπε ὁλόχαρη, σᾶς ἔρχεται μιὰ χαρά!

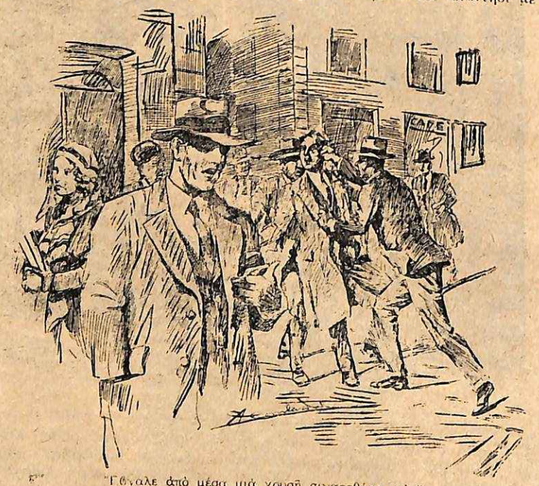
—Τὸ κρατῶ τότε... Τί νὰ κάνω; τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Σὰρλ Ντορσαβάν. Κι' ἔχει ὁ Θεός... Τὸ Παρίσι εἶνε ἀτέραντο, μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ συναντήσω κάποτε τὸν περίεργο κύριο ποὺ πῆρε τὸ δικό μου... Καληνύχτα, δεσποινίς.

Κι' ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν βγῆκε ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τράβηξε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, χώνοντας τὰ χέρια μέσα στὶς τσέπες τοῦ ξένου ἐπανωφοριοῦ. Τὴν ἴδια στιγμὴ στάθηκε ἀτότομα, πνίγοντας μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως κι' ἔβγαλε κάτι ἀπὸ τὴ δεξιὰ τσέπη: ἦταν ἕνα χρυσὸ ρολόϊ μὲ χρυσῆ ἁλυσίδα.

—Περίεργο! ψιθύρισε. Φαίνεται ὅτι εἶνε φαινόμενο ἀφηρημάδας αὐτὸς ποὺ πῆρε τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ μ' ἄφησε τὸ δικό του. Τί νὰ κάνω τώρα;... Μπᾶ! Δὲν βαρυέσαι...Αὐτὸς ὁ τρελλὸς θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θέατρο καὶ θ' ἀφήσῃ τὴ διεύθυνσί του. Αὔριο περνῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ κι' ἀλλάζουμε ἔτσι τὰ ἐπανωφόρια μας...

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν σήκωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του. Κοντὰ στὴν Ὄπερα ὅμως, στάθηκε πάλι σαστισμένος. Βάζοντας τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ ἐπανωφοριοῦ, εἶχε βρῆ στὴν ἀριστερὴ ἕνα ἄλλο χρυσὸ ρολόϊ μὲ χρυσῆ ἁλυσίδα καὶ στὴ δεξιὰ μιὰ μικρὴ γυναικεία τσάντα μὲ μιὰ χρυσῆ πουντιέρα, ἕνα χρυσὸ μολύβι καὶ δέκα χρυσὲς λίρες στερλίνες!

Αὐτὲς ἡ ἀνακαλύψεις τὸν ἔκαναν πρῶτα νὰ κοκκινίσῃ, ἔπειτα νὰ χλομιάσῃ καὶ τέλος ν' ἀπομείνῃ μὲ ἀνοιχτὸ στόμα κρατῶντας στὰ χέρια του ἐκεῖνα τὰ παράξενα χρυσαφικά. Ὕστερα, ὅταν εἶδε ὅτι τὸν στραβοκύτταζε ὁ κόσμος, πῆρε ἀδιάφορο ὕφος, ξανάβαλε στὴν τσέπη τὸ ρολόϊ καὶ τὴν τσάντα καὶ συγανοσφυρίζοντας, σὰν νὰ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια, ἔστριψε τὴν πρώτη γωνία καὶ τράβηξε γιὰ τὸ πιὸ κοντινὸ ἀστινομικὸ τμῆμα.

Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ χρυσῆ σιγαροθήκη, μ' ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο μονόγραμμα...

***

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβάν, μόλις μπῆκε στὸ τμῆμα, εἶπε τ' ὄνομά του στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ διηγήθηκε ἀμέσως τὶς μυστηριώδεις ἀνακαλύψεις ποὺ εἶχε κάνει στὶς τσέπες τοῦ ξένου ἐπανωφοριοῦ.Μὰ τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως ἦταν μαγεμένο;

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ἄκουσε προσεκτικά, καρφώνοντας δύσπιστα τὰ μάτια του στὰ δικά του καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἔτσι τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ ἀστυνόμος. Αὔριο τὰ ξαναλέμε... Μιὰ νύχτα στὸ φρέσκο δίνει πάντα καλὲς συμβουλές...

Καὶ δίχως νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ στὶς διαμαρτυρίες τοῦ Σὰρλ Ντορσαβάν, ὁ ἀστυνόμος διέταξε δυὸ ἀστυφύλακες νὰ τὸν κλείσουν στὸ κρατητήριο.

Ὁ ἄτυχος νέος ὅταν βρέθηκε μόνος μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους μιᾶς σκοτεινῆς κάμαρης, δάκρυσε ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ἔπειτα ὅμως ἡσύχασε κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι τὸ πρωί, ὅταν θὰ παρουσιαζόταν πάλι μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο, θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἦταν στ' ἀλήθεια ἀθῶος.

Ἐκεῖ ὡστόσο ποὺ εἶχε γείρει σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνε τοὐλάχιστον νὰ κοιμηθῆ, εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ ἀστυνόμος.

—Κύριε Ντορσαβάν, τοῦ εἶπε, εἴσαστε ἐλεύθερος... Σᾶς ζητῶ συγνώμην γιὰ τὸ λάθος μου. Ἐξακρίβωσα ὅτι εἶνε ἀληθινὴ ἡ ἱστορία τοῦ ἐπανωφοριοῦ ποὺ ἀλλάζτηκε στὸ θέατρο. Πιστεύω ἀκόμη στὴν τιμιότητά σας καὶ νὰ εἴσαστε βέβαιος ὅτι θὰ ἐξιχνιάσω γρήγορα τὸ μυστήριο τῶν χρισαφικῶν ποὺ βρήκατε στὶς τσέπες σας. Ἐλᾶτε μαζύ μου... Εἴσαστε ἐλεύθερος...

***

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβάν, λαμποκοπῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀστινομικὸ τμῆμα καὶ βιάστηκε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν παρακολούθησε μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ βλέμμα κι' ἔπειτα τὸ ψιθύρισε σὲ μερικοὺς ἀστυφύλακες ποὺ ἔστεκαν ἀπὸ πίσω του:

—Τὸν νοῦ σας... Καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὶς ὁδηγίες μου. Παρακολουθῆστε τον καὶ θὰ δῆτε ὅτι θ' ἀνακαλύψουμε τὸ εἴδους ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο. Μὰ εἶμαι βέβαιος ἀπὸ τώρα ὅτι εἶνε ἕνας ἐπικίνδυνος λωποδύτης...

Οἱ ἀστυφύλακες βγῆκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ τμῆμα καὶ πῆραν ἀπὸ πίσω τὸν Σὰρλ Ντορσαβάν, ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεσα στὸν κόσμο τοῦ βουλεβάρτου, ἀναπνέοντας ἐλεύθερα τὸν ἀέρα, ποὺ τοῦ φαινόταν τώρα πιὸ εὐχάριστος ἀπὸ κάθε φορά, ὕστερα ἀπὸ τὸν φόβο τῆς φυλακῆς. Δίχως νὰ προσέχῃ διόλου στὶς σπρωξιὲς ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ διαβάτες.

Μὰ ἄξαφνα στάθηκε, χλωμιάζοντας: εἶχε καταλάβει ὅτι ἕνα ἀκόμη πρᾶγμα εἶχε πέσει μέσα στὴν δεξιὰ τσέπη τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Ἔχωσε λοιπὸν γρήγορα τὸ χέρι του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ χρυσῆ σιγαροθήκη μ' ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο μονόγραμμα! Τὸ μαγικὸ ἐπανωφόρι εἶχε κάνει πάλι τὸ θαῦμα του; Ἄ! ὄχι! Κάποιο μυστηριῶδες χέρι τοῦ εἶχε ρίξει μέσα στὴν τσέπη ἐκείνη τὴν πολύτιμη ταμπακιέρα. Ἦταν ὁλοφάνερο!

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν κύτταξε γύρω κ' εἶδε τότε κατάπληκτος, λίγο πιὸ πέρα, ἕναν κομψοντυμένο νέο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μερικῶν ἀστυφυλάκων μὲ πολιτικά. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ φώναξε:

—Κύριε Ντορσαβάν, ἐλᾶτε μαζύ μας στὸ τμῆμα. Εἶνε ἀνάγκη... γιὰ τὸ καλό σας!

Ὑπάκουσε λοιπὸν καὶ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὸ μυστήριο τοῦ μαγικοῦ ἐπανωφοριοῦ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν βασανίζῃ σὰν ἕνας τρομακτικὸς ἐφιάλτης.

—Δὲν θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς, κύριε Ντορσαβάν, τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἀνέκρινε πρῶτα τὸ ὑποκείμενο ποὺ εἶχαν πιάσει οἱ ἀστυφύλακες, ὅτι οἱ λωποδύτες ἔχουν μεταξύ τους μερικὰ διεθνῆ, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς, σημεῖα ἀναγνωρίσεως, ποὺ τ' ἀλλάζουν μόλις ἀνακαλυφθοῦν. Πότε ἔχουν τὸ σχῆμα ἑνὸς καπέλλου, πότε τὸ δέσιμο μιᾶς γραβάτας καὶ πότε τὸ παράξενο, τὸ ἰδιότροπο χρῶμα ἑνὸς ἐπανωφοριοῦ.

»Αὐτὸ λοιπὸν τό... μαγικὸ ἐπανωφόρι ποὺ φορᾶτε ἀνήκει σ' ἕνα μέλος μιᾶς λωποδυτικῆς σπείρας ποὺ ἐργάζεται ἡ μισὴ στὴ Μασσαλία κι' ἡ ἄλλη μισὴ ἐδῶ στὸ Παρίσι. Αὐτὸ τὸ μέλος τώρα ποὺ πῆρε ἀφηρημένο, κατὰ λάθος, τὸ ἐπανωφόρι σας, ἴσως γιατὶ τὸν κυνηγοῦσε κανεὶς ἀστυνομικός, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «κλεπταποδόχους» τῆς συμμορίας. Ἡ δουλειὰ τοῦ κλεπταποδόχου, ὅπως θὰ μαντεύετε, εἶνε πολὺ ἁπλῆ: δέχεται στὶς τσέπες του τὰ κλοπιμαῖα! Ἕνας λωποδύτης μόλις κάνει ἕνα «κόλπο», βιάζεται νὰ ξεφορτωθῆ τὸ κλοπιμαῖο γιὰ νὰ μὴ τὸ βροῦν ἀπάνω του, ἂν τύχει νὰ τὸν πιάσουν. Κι' ἔτσι, μόλις συναντήσει τὸν «κλεπταποδόχο» ποὺ τὸν ἀναγνωρίζει ἀπὸ ἕνα διακριτικὸ σημεῖο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέραμε, τοῦ ρίχνει κρυφὰ μέσα στὴν τσέπη τὸ χρυσὸ ρολόϊ, τὴν τσάντα, τὴ χρυσῆ ταμπακιέρα ἢ τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματός του...

»Ὁ «κλεπταποδόχος», ποὺ πῆρε τὸ ἐπανωφόρι σας, ὅπως ἔβαλα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἀπὸ τὸν λωποδύτη, ποὺ πιάσαμε, μόλις εἶχε ἔρθει αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ δὲν ἦταν γνωστὸς στὰ μέλη τῆς σπείρας ποὺ ἐργάζονται ἐδῶ πέρα. Οἱ λωποδύτες αὐτοὶ δὲν ἤξεραν παρὰ μόνο τὸ διακριτικὸ σημεῖο του, δηλαδὴ τὸ ἰδιότροπο χρῶμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ του. Ἔρριχναν λοιπὸν στίς... τσέπες σας τὰ κλοπιμαῖα, βέβαιοι ὅτι κάθε βράδυ θὰ τὰ παραδίνατε στὸ «θησαυροφύλακα» τῆς σπείρας, ποὺ κι' αὐτὸς τὰ παραδίνει στὸν ἀρχηγὸ γιὰ νὰ κάνη τὴ μοιρασιά!...»

Ὁ Σὰρλ Ντορσαβὰν ξέσπασε τότε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, βλέποντας νὰ ξεδιαλύνεται τὸ μυστήριο τοῦ μαγικοῦ ἐπανωφοριοῦ κι' ἀποχαιρετῶντας τὸν ἀστυνόμο, βγῆκε πάλι ἀπὸ τὸ τμῆμα. Αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως δὲν φοροῦσε ἐπανωφόρι! Τὸ εἶχε ἀφήσει στὸν ἀστυνόμο γιὰ ἐνθύμιο...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ πλουτίσῃ μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἀξίζει νὰ κρεμαστῆ μέσα σὲ ἕξη μῆνες.

(Ἰταλική)

***

Ἡ κοινωνία σὲ ὑποδέχεται ἀνάλογα μὲ τὸ ντύσιμό σου καὶ σὲ κρίνει ἀνάλογα μὲ τὰ λόγια σου.

(Ρωσσική)

***

Ἡ ἀρετὴ χωρὶς χρήματα εἶνε ἕνα ἄχρηστο ἔπιπλο.

(Γαλλική)

***

Ὁ ἀπένταρος εἶνε ζωντανὸ... πτῶμα!

(Ἰταλική)

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ

Κάποτε μέσα σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Πλάκας μπῆκε ἕνας Κεφαλλονίτης καὶ κάθησε πλάϊ σὲ δυὸ Ἀθηναίους.

Οἱ Ἀθηναῖοι σκεφτήκανε τότε,νὰ γελάσουν σὲ βάρος του, Σηκώθηκε, λοιπόν, ὁ ἕνας τους καὶ πῆγε ἀθόρυβα πίσω ἀπ' τὸν Κεφαλλονίτη καὶ μὲ μιὰ κιμωλία, τοῦ ζωγράφισε ἀπάνω στὸ παλτό του ἕνα κεφάλι γαϊδάρου.

Ὁ πονηρὸς Κεφαλλονίτης προσποιήθηκε πὼς δὲν κατάλαβε τίποτε κι' ἐξακολουθησε νὰ τρώη ἀὲ τὴν ἡσυχία του.

"Οταν ὅμως ἀπόφαγε καὶ πλήρωσε τὸν λογαριασμό του, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ, πλησιάζοντας τοὺς δυὸ φαρσέρ, τοὺς εἶπε:

—Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό σας σκούπισε τό... πρόσωπό του στὸ παλτό μου; Κόκκαλο οἱ μάγκες.

***

Κάποτε ἕνας Ληξουριώτης ταξείδευε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὅταν τὸ βαπόρι ἄραξε στὴ Ζάκυνθο, θγῆκε ἔξω γιὰ νὰ δῆ τὴν πόλι. Καθὼς γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶδε στὴν παραλία ἕνα Ζακυνθινὸ νὰ πουλάη μιὰ καναρίνα καὶ τὸν ρώτησε:

—Πόσο πουλᾶς τὴν καναρίνα;

—Δὲν εἶνε καναρίνα, πατριώτη! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζακυνθινός. Εἶνε καναρίνι καὶ χαλάει κόσμο μὲ τὸ κελαϊδημά του. "Αν θέλεις, πάρτο ἕνα δεκάριχο καὶ θὰ εὐλογᾶς τὴν ὥρα ποὺ μὲ πέτυχες!

—Σὲ πιστεύω, μὰ δὲν ἔχω ἄλλο ἀπὸ ἕνα τάλληρο. Τὸ δίνεις;

Ὁ Ζακυνθινὸς ἔκανε πὼς σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ δέχτηκε: Πῆρε λοιπὸν ὁ Ληξουριώτης τὸ καναρίνι κι' ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ βαπόρι, ποὺ σὲ λίγο σήκωσε τὴν ἄγκυρά του γιὰ νὰ φύγη.

Τότε ὁ Ζακυνθινός, ποὺ φαντάστηκε πὼς γέλασε τὸν Ληξουριώτη, τοῦ φώναξε χορταρδιετικά:

—Ἔννοια σου, πατριώτη, καὶ θὰ σοῦ λαλήσῃ!...

Κι' ὁ Ληξουριώτης, ποὺ τὸν ἄκουσε, τοῦ ἀπάντησε:

—Τὸ ξέρω!... Μὰ θὰ τὸ περάσῃς καὶ σύ!...

Τὸ τάλληρο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἦταν κάλπικο!

***

Ὁ Διογένης, βλέποντας κάποτε ἕναν ἀτζαμῆ νὰ σημαδεύῃ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου μὲ τὸ τόξο του, πῆγε καὶ στάθηκε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ δέντρο.

—Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

—Γιὰ νὰ μὴν πληγωθῶ! τοὺς ἀπάντησε ἐκεῖνος χαμογελῶντας.

* * *

Ρωτήσανε κάποτε τὸν Διογένη, γιατὶ τὸ χρυσάφι εἶνε κίτρινο;

—Ἀπ' τὸν φόβο του, ἀπάντησε, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος δὲν κυνηγάει τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό!...

***

Κάποτε ἕνας ηλίθιος θέλησε νὰ κολυμπήσῃ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε κολύμπι, λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῆ. Τότε λοιπὸν ὡρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῆ στὴ θάλασσα, πρὶν νὰ μάθη καλὸ κολύμπι.

***

Κάποια φορὰ ταξειδεύανε μαζὺ ἕνας ἀναίσθητος, ἕνας φαλακρὸς κι' ἕνας κουρέας. "Οταν νύχτωσε, θελήσανε νὰ ξεκουραστοῦνε κι' συμφωνήσανε νὰ φυλάξῃ ὁ καθένας τους ἀπὸ τέσσερες ὧρες βάρδια. Πιάσανε λοιπὸν κλῆρο κι' ἔτυχε νὰ φυλάξῃ πρῶτος ὁ κουρέας, δεύτερος ὁ ἀναίσθητος καὶ τρίτος ὁ φαλακρός.

Ὁ κουρέας, καθὼς φύλαγε τὸ νουμερό του, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται καὶ μὴ βρίσκοντας τί ἄλλο νὰ κάνη γιὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρό του, ἔπιασε καὶ ξούρισε τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου.

"Οταν πέρασαν ἡ τέσσερες ὧρες, ὁ κουρέας ξύπνησε τὸν ἀναίσθητο γιὰ νὰ φυλάξῃ κι' αὐτὸς τὴν βάρδια του.

Ὁ ἀναίσθητος μόλις ξύπνησε, ἔψυσε τὸ κεφάλι του καὶ βρίσκοντάς το χωρὶς μαλλιὰ φώναξε στὸν κουρέα:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, φίλε μου, εἶσαι ἕνα ζῶον, γιατί... ἀντὶ νὰ ξυπνήσῃς ἐμένα, ξύπνησες τὸν... φαλακρό!...

***

Ἕνας πλούσιος νέος κάποτε πῆγε νὰ πάρη μερικὲς ἀρχοντοπούλες, γιὰ νὰ τὶς πάη στὸν πύργο τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Κασσίνι, γιὰ νὰ δοῦν ἀπὸ κεῖ πιὰ ἐκλειψι τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ὅπου νὰ ντυθοῦν ἡ νέες, ἡ ὥρα πέρασε κι' ὅταν φτάσανε στὴν πόρτα τοῦ πύργου, ὁ θυρωρὸς τοὺς εἶπε:

—Ἄ, ἐχθὲς ἀρχὰ ἡ ἔκλειψι πέρασε πειά!...

Ὁ νέος ὅμως, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, γύρισε κἀ' εἶπε στὶς κοπέλλες, ποὺ συνώδευε:

—Ἀγαπητές μου, δὲν μπορεῖ νἄχῃ καμμιὰ σημασία αὐτό, γιατὶ ὁ κύριος Κασσίνι εἶνε φίλος μου καὶ, γιὰ χάρι μου, θὰ κάνη μιὰ καινούρια... ἔκλειψι τοῦ ἥλιου!...

***

Ὁ Νικοκρέων, ὁ τύραννος τῆς Κύπρου, δὲν εἶχε μισήσει κανέναν ἄλλον ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του, τόσο πολύ, ὅσο τὸν φιλόσοφο Ἀνάξαρχο, ποὺ φανέρωνε στὸν κόσμο ὅλες του τὶς ἀτιμίες. "Οταν λοιπὸν κάποτε πιάσανε καὶ ὑδήγησαν αἰχμάλωτο, ἐμπρός του, τὸν δυστυχῆ Ἀνάξαρχο, διέταξε νὰ τὸν βάλουν μέσα σ' ἕνα πέτρινο γουδὶ καὶ νὰ τοῦ κοπανήσουν τὰ κόκκαλα.

Ὁ φιλόσοφος ὑπέμενε ἀγογγύστως τὸ φρικτὸ μαρτύριό του. Βλέποντας μάλιστα τὸν τύραννο νὰ γελᾶ μὲ σαρκασμό, τοῦ φώναξε:

—Κοπάνιζε ὅσο θέλεις, ἄτιμε! Περέπει ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι κοπανίζεις τὶς σάρκες μου καὶ τὰ κόκκαλά μου, ὄχι ὅμως κι' ἐμένα τὸν ἴδιον τὸν Ἀνάξαρχο!...

***

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κάποτε ἔστειλε στὸν Φωκίωνα τὸν Ἀθηναῖο ἑκατὸ τάλαντα χρυσῆ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν μεγάλη ἐκτίμησι ποὺ τοῦ εἶχε. "Οταν ὅμως οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἀλεξάνδρου παρουσιάσθήκανε, μπροστὰ στὸν Φωκίωνα, ὁ Φωκίων δὲν δέχτηκε τὸ δῶρο ποὺ τοῦ πήγανε.

—Γιατὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔστειλε τὸ πλούσιο αὐτὸ δῶρο σὲ κανέναν ἄλλον συμπολίτη μου, παρὰ σὲ μένα; τοὺς ρώτησε.

—Γιατὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει τὴν γνώμη ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς καὶ πιὸ τίμιος ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, τοῦ ἀπαντήσανε ἐκεῖνοι.

—Τότε λοιπόν, τοὺς εἶπε ὁ Φωκίων, ἂς μ' ἀφήσει ὁ Ἀλέξανδρος νὰ μείνω τέτοιος ποὺ εἶμαι!...

***

Ὁ Ἀγησίλαος ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά του. Μιὰ μέρα μπῆκε ἄξαφνα μέσα στὸ παλάτι κάποιος νεαρὸς φίλος του καὶ βλέποντάς τον νὰ ἔχη καβαλλικεμένο ἕνα καλάμι καὶ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸ παιχνίδι αὐτὸ τὰ παιδιά του, ἐμεινε ἀποσβολωμένος.

—Ξαφνιάστηκες, φίλε μου, ἔ; τοῦ φώναξε τότε ὁ Ἀγησίλαος. Θάρθη καιρὸς ὅμως ποὺ θὰ παίζης κι' ἐσὺ καθὼς κι' ἐγώ, ὅταν παντρευτῆς, κάνεις παιδιὰ κι' ἀγαπᾶς πραγματικὰ τὰ παιδιά σου!...

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Εἶνε τὸ τελειοτέρο δημιούργημα τοῦ Ἰνστιτούτου PEARCE καὶ εὑρίσκεται, κατόπιν συμβάσεως γιὰ ὅλη τὴν Ἀνατολή, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰταλίας — μόνο στὴν ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Πραξιτέλους 11 (ἀπουργείου Ναυτικῶν). Τηλέφ. 22—088.

Καθαρίζει, τονώνει καὶ φρεσκάρει τὸ δέρμα καὶ δίνει τὴ βελουδένια ἁπαλότητα δέρματος μικροῦ παιδιοῦ. Ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!...
ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

Κρατᾶτε τὴν Τύχη στά χέρια σας... Εἶνε τό πιό ἁπλό καί πιό πλούσιο λαχεῖο ἀπ' ὅλων τῶν περιοδικῶν καί τῶν ἐφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!..

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ὁ α΄	ἀριθμός θά	κερδίζη	δρχ.	500	Ὁ ε΄	ἀριθμός θά	κερδίζη	δρχ.	50
Ὁ β΄	»	»	»	150	Ὁ στ΄	»	»	»	50
Ὁ γ΄	»	»	»	100	Ὁ ζ΄	»	»	»	50
Ὁ δ΄	»	»	»	50	Ὁ η΄	»	»	»	50

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοί οἱ λήγοντες εἰς τά δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ θά κερδίσουν ἀπό ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποισυδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τήν βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου»

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά θά φέρνουν τό φύλλο μέ τό ἐν αὐτῷ δελτίον, στά Γραφεῖα μας καί θά παίρνουν τά κέρδη των.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες θ' ἀποκόπτουν καί θά μᾶς στέλνουν τά δελτία των καί θά λαμβάνουν οἱ μέν τό χρηματικόν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οἱ δέ τό Ἡμερολόγιον τῆς ἀρεσκείας τους διά τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἡ κλήρωσις θά γίνεται κάθε Τετάρτην τήν 5 μ. μ. εἰς τά Γραφεῖα μας, παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς, καί ἡ παράδοσις τῶν δώρων θά εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζῃ καί δυό καί τρία καί περισσότερα φύλλα, γιά νά ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στήν κληρωτίδα θά μπαίνουν ὅλοι οἱ εἰς τά φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θά συμμετέχουν δηλαδή στό Λαχεῖο ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας — καί τῆς πρωτευούσης καί τῶν ἐπαρχιῶν — μέ μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἕκαστος.

Τά ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στά φύλλα τῆς «Οἰκογενείας».

Οὐδέποτε ἑλληνικόν περιοδικόν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

Ἀγοράζετε ὅλοι τήν "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, ✱ 012299
ΚΛΗΡΩΣΙΣ Ε΄.

ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Δεκεμβρίου 1933.

Μέσα στίς σελίδες της κρύβεται ἡ τύχη σας!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ ΚΙ' Η ΓΛΥΚΙΝΝΑ

ΤΟ ΝΟΙΞΙΣ τοῦ 397.

Κυνηγημένος ἀπό ἰσχυρότατο ἀπόσπασμα Βυζαντινῶν θωρακοφόρων ὁ πανίσχυρος πρό ὀλίγων μηνῶν ἡγεμών τῶν Βησιγότθων Ἀλάριχος, ἔτρεχε τώρα σάν ἀγρίμι στίς πυκνοφυτεμένες βουνοπλαγιές τῆς Φολόης, στήν Πελοπόννησο.

Ὁ θαυμάσιος Βυζαντινός στρατηγός Στηλίχων εἶχε συντρίψει τή στρατιά τῶν Βησιγότθων, κι' ὁ Ἀλάριχος, ὁ ἀγέρωχος μά καί μεγαλόψυχος πορθητής τῆς Ἐλευσίνος καί τῆς Κορίνθου, ἀναγκαζόταν τώρα νά ψάχνη γιά κανένα σπήλαιο ἀπάτητο στή Φολόη, κατάλληλο νά τόν κρύψη, κι' αὐτόν καί τήν ὀλιγάριθμη ἀκολουθία του.

Τό ἡλιόκαιμα ἦταν ἀπελπιστικό, ἡ πλαγιές τραχειές κι' ἀπότομες, κι' ὁ λεβεντόκορμος κι' ἀρρενωπός Βησιγότθος ἡγεμών δάγκανε τά χείλη του ἀπό τήν προσπάθεια ν' ἀντισταθῇ στήν ἐξάντλησι ποὺ τόν κυρίευε.

Ἄξαφνα, κάτω στόν κάμπο γυάλισαν ἀπειλητικά στόν ἥλιο ἡ λόγχες καί τά κράνη τῶν Βυζαντινῶν διωκτῶν του. Μιά κραυγή λύσσας βγῆκε ἀπό τά χείλη τοῦ κατακόπου Ἀλαρίχου, ὁ φόβος ἔβαψε ὠχρές τίς παρειές τῶν ἀκολούθων του, κι' ὅλοι ἑνοιωσαν κοντά, πολύ κοντά, τόν ἄφευκτο χαμό τους.

Ὁ ἐχθρός βρισκόταν σίγουρα στά ἴχνη τους!

Ἕνα κοντόφαρδο δίκοπο τευτονικό μαχαίρι ἄστραψε στά χέρια τοῦ Ἀλαρίχου, κι' ἡ ματιά του ἔγινε σκληρή σάν ἀτσάλι. Θ' αὐτοκτονοῦσε καλύτερα, παρά νά πέσῃ ζωντανός στά χέρια τῶν ἐχθρῶν του, αὐτός ὁ μέχρι προχθές ἀκόμη θριαμβευτής καί τρομερός νικητής των!

Μά δέν πρόλαβε τό ψηχρό λεπίδι νά βυθισθῇ στά ἀνδρειωμένα ἐκεῖνα στήθη, γιατί μιά λεπτή φωνή ἁρμονική σάν τραγούδι, ἀκούστηκε ἐκεῖ κοντά:

—Μήπως χάσατε τόν δρόμο, λογοντάδες μου;... Μονάχα μέ δυό σεστέρτια (χάλκινα νομίσματα) εἶμαι πρόθυμη νά σᾶς ὁδηγήσω!..

Ἡ συνοδεία σταμάτησε ξαφνιασμένη κι' ὁ Ἀλάριχος ἔστρεψε τό βλέμμα του πρός τήν κατεύθυνση τῆς φωνῆς. Παρευθύς κάτι σάν χαρά, κάτι σάν ὑπερτάτη ἀνακούφισις φώτισε τήν κουρασμένη ἀνδρική μορφή του, καί τό βλέμμα του ἀναπαύτηκε μέ συγκίνησι στήν ἀθῴα καί παιδική μορφή τῆς κοπέλλας πού τοῦ μίλησε.

Τήν ἔλεγαν Γλυκίννα. Ἦταν τσοπανοπούλα καί τά λιγοστά της κατσικάκια ἔβοσκαν ἥσυχα παρέκει, ἐνῶ ἡ νεαρή κυρία τους, μέ ξέπλεκα μαλλιά καί δίχως πέδιλα στά πόδια, παρακολουθοῦσε τό βόσκημά τους καί τά φύλαγε.

Μά ὁ κίνδυνος πλησίαζε γοργός. Σταθερός τώρα καί μέ κάποια τραχύτητα στή φωνή του ὁ Ἀλάριχος, ἔδειξε μιά χούφτα χρυσᾶ νομίσματα στήν τσωπανοποῦλα καί τῆς φώναξε ἀπότομα:

—Δικά σου θά εἶνε ὅλα αὐτά, ἂν καταφέρεις νά μᾶς κρύψῃς ἀπό κείνους ἐκεῖ κάτω τούς στρατιῶτες...

Ἡ Γλυκίννα ἔρριξε στό χρυσάφι μιά περιφρονητική ματιά, κι' εἶπε παρευθύς:

—Μοῦφθαναν δυό σεστέρτια μονάχα... Τώρα δέν θέλω πειά λεπτά... Σᾶς κυνηγοῦν; Θά σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λέει, ἄρχοντά μου, πώς οὔτε κακός εἶστε, οὔτε σᾶς κυνηγοῦν γιά κακό... Ἡ ματιά σας μόνο μέ καθησυχάζει, ἐνῶ ἡ μορφή σας μέ φοβίζει!...

Καί χωρίς πειά νά ξεστομίση λέξι, μπῆκε πρώτη στό μονοπάτι κι' ἀπό κρυφά στενά, ὡδήγησε, σέ λίγο, τήν ἀπελπισμένη κι' ἐξαντλημένη τελείως ἀμάδα σέ καταφύγιο κρυφό καί ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στό διάστημα αὐτό ἡ Γλυκίννα φρόντιζε μόνη της γιά τή διατροφή καί συντήρησι τοῦ Ἀλαρίχου καί τῶν ὀπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τρόφιμα κι' ἀγοράζοντάς τους μέ τά χρήματα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἴδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος πειά ἀπ' τόν κίνδυνο τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στό διάστημα αὐτό νά στείλη δυό-τρεῖς ἀπό τούς συντρόφους του στόν Στηλίχωνα ὡς πρεσβεία, κι' ὁ Βυζαντινός στρατηγός μέ χαρά ἄκουσε ἀπό τό στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τίς σχετικές προτάσεις του γιά τήν εἰρήνη.

Καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε πειά ὁριστικά μέ τό Βυζαντινό κράτος. Ἀνακτοῦσε πάλι τόν θρόνο του, καί μάλιστα διορίζόταν ἀνώτατος κυβερνήτης τῶν Ἰλλυρικῶν ἐπαρχιῶν μέ ἡγεμονική ἐπιχορήγησι!

Γεμάτος εὐγνωμοσύνη στή νεαρή κοπέλλα ὁ Βησιγότθος ἡγεμών, θέλησε τήν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του νά τῆς χαρίση πλουσιώτατα δῶρα, πρίν τήν ἀποχαιρετήσει. Κατάπληκτος ὅμως εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίννα, ἀντίς νά τά δεχθῇ μέ χαρά, ἔσκυψε τό κεφάλι της ξαφνικά κι' ἀναλύθηκε σέ δάκρυα.

Μιά ἀόριστη συγκίνησι ἄρχισε νά σφίγγη τήν καρδιά τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγαλά τήν κοπέλλα, τήν ἔπιασε ἀπ' τό πηγούνι τρυφερά, τῆς ἀνασήκωσε τό ἄμορφο κεφάλι καί τήν κύτταξε βαθειά στά μάτια.

Ἐκείνη δέχθηκε τό βλέμμα του μέ κάποια ξαφνική ἀπόφασι. Κι' ἐνῶ ὁ Ἀλάριχος τήν ρωτοῦσε βουβά γιά τήν αἰτία τῆς λύπης της αὐτῆς, ἡ Γλυκίννα σάν νά ἔνοιωθε τή σημασία τοῦ ἐρωτηματικοῦ βλέμματός του, μουρμούρισε ἁπλᾶ:

—Ναί... Δέν θέλω νά φύγω ἀπό κοντά σου, ἄρχοντά μου!...

... .

Πέρασαν χρόνια ἀρκετά καί βρισκόμαστε στά τέλη τοῦ 410. Πανίσχυρος πειά βασιλεύς τῶν Βησιγότθων ὁ Ἀλάριχος, εἶνε κύριος ἀπόλυτος ὁλόκληρης τῆς Ἰταλίας. Ἡ ραδιοῦργος πολιτική τῶν Εὐναύχων τοῦ Βυζαντίου, οἱ ὁποῖοι κινοῦσαν σάν νευρόσπαστο τόν ἄβουλο αὐτοκράτορα Ἀρκάδιο, εἶχε πολλές φορές ψυχράνει τόν ἀγέρωχο καί λεοντόκαρδο Ἀλάριχο, καί στά τελευταῖα τόν ἔκανε νά ἐπαναστατήση ὁριστικά.

Ἦταν εὐτυχής τώρα ὁ Ἀλάριχος. Μέ τή Γλυκίννα ἀφοσιωμένη στό πλευρό του τόσα χρόνια, ἑνοιωθε ἀνέκφραστη τή χαρά τῆς ζωῆς. Τῆς χρωστοῦσε ἀπό τότε τήν ζωή του, κι' ἀργότερα τήν εὐτυχία του. Οἱ λεπτοί τρόποι της κι' ἡ μεγάλη νοημοσύνη της καθώς κι' ἡ ἀφοσίωσί της, ἔκαναν τόν Ἀλάριχο νά τήν ἀγαπήση τρελλά.

Μόνο ποὺ δέν μποροῦσε νά τήν νυμφευθῇ. Χριστιανός ὁ Ἀλάριχος, καί μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τό διαζύγιο σάν κατάρα τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νάχῃ πάντα κοντά του γιά τουφερή ἐρωμένη καί σύμβουλο πιστή τή Γλυκίννα, παρηγορίζοντας ἀπ' τή ζωή του τήν νόμιμη σύζυγό του.

Κατά τό 410, ὁ Ἀλάριχος εἶχε πειά συμπληρώσει τήν κατάκτησι τῆς βορείου Ἰταλίας, εἶχε πολιορκήσει, κυριεύσει καί λεηλατήσει ἀνοίκως τή Ρώμη, κατά τά τέλη τοῦ ἰδίου ἔτους, βρισκόταν πειά στόν Τάραντα, συμπληρώνοντας ἔτσι τήν κατάκτησι καί τῆς νοτίου Ἰταλίας.

Μιά βραδειά ὅμως χειμωνιάτικη — Νοέμβριος τοῦ 410— ἑνοιωσε ὁ Ἀλάριχος κοντά του τόν θάνατο. Εἶχε ἀπό μέρες ἕναν πυρετικό πυρετό, ἀποτέλεσμα κουλουμάτος, κι' ἕνας βήχας τράβαε διαρκῶς τά στήθη του.

Γονατισμένη μιά στιγμή στό πλευρό του ἡ Γλυκίννα, ἀδάκρυτη μά καί πονεμένη, παρακολουθοῦσε ἄγρυπνη μερόνυχτα τό χαροπάλεμα τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλοίμονο ὅμως! Οὔτε ἡ ἀφοσίωσί της, οὔτε ἡ ἀγρύπνιες της, οὔτε ἡ φροντίδες τῶν γιατρῶν μπόρεσαν νά χαρίσουν τή ζωή στόν σαρκατεμένο ἀπό τήν πολυτάραχη τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο δέχτηκε τό λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

Ἔπειτα οἱ μηχανικοί ξανάστρεψαν πάλι τό νερό τοῦ ποταμοῦ στήν πρώτη κοίτη του, κι' ἔτσι ἀπό τότε ὁ Ἀλάριχος ἐξακολουθεῖ νά ἀναπαύεται στόν ὑγρό τάφο του ἤσυχος, ἐνῶ ἀπό ἐπάνω του κυλάει ἐπί αἰῶνες ἀτάραχο τό ποτάμι!

Μά εἶχε κι' ἄλλες συνέπειες ὁ θάνατος τοῦ Ἀλαρίχου. Ὅλοι οἱ ἐργάται πού χρησιμοποιήθηκαν στή μεγαλειώδη αὐτή ταφή, σκοτώθηκαν ἀσπλαχνα κατά διαταγήν τῶν τοποτηρητῶν του, μήπως ἀργότερα προδώσουν τό μυστικό καί βεβηλωθῇ ὁ τάφος ἀπό ἐχθρούς τοῦ ἡγεμόνος.

Ἐπίσης καί τό πτῶμα τῆς Γλυκίννας ἔμεινε ἄταφο γιά τιμωρία της ἐπί δύο ἑβδομάδες, γιατί χάρις στήν ἐπιρροή της καί στόν ξωτά της ἔγινε ἀφορμή νά παραβῇ ὁ Ἀλάριχος ὁρισμένες ἱερές χριστιανικές ἐντολές καί νά παραμελήση τή νόμιμη σύζυγό του!

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρός
Παθολόγος — Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται: Ἀριστοτέλους 10
9—11 καί 3—5.—Τηλ. 20-218

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ E. W. HORNUNG

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ!...

Ὁ γέρο-Φὶτς χλώμιασε κι' ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Κατόπιν γέμισε τὸ ποτῆρι του ἀπὸ τὸ μπουκάλι, ποὺ βρισκόταν δίπλα του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἄδειασε μονορροῦφι. Ἔπειτα μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ξαναπῆρε τὴν ἐφημερίδα καί, γιὰ δεύτερη φορά, διάβασε τὴν καταπληκτικὴ εἴδηση.

Ναί! Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία! Ὁ Κάτερμολ, ὁ καταδικασμένος σὲ ἰσόβια δεσμά, γιὰ τὸν φόνο τοῦ δασοφύλακος Σαβάτζ, εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Πόρτλαντ μαζὶ μὲ ἄλλους δύο καταδίκους. Ὡστόσο ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φυγάδες σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν, ὁ ἄλλος, βαρειὰ τραυματισμένος, ἔπεσε πάλι στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας καὶ μόνο ὁ Χένρι Κάτερμολ, πὼ ἄξιος ἦ πὼ τυχερός, εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ... Ἡ ἐφημερίδα ἀνέφερε μὲ λίγες γραμμὲς καὶ τὸ ἱστορικὸ τοῦ φόνου τοῦ δασοφύλακος ἀπὸ τὸν λαθροθήρα Κάτερμολ καὶ τὴν ἐλαφρυντικὴ περίπτωσι, χάρις στὴν ὁποία εἶχε μετατραπῇ ἡ ποινή του σὲ ἰσόβια δεσμά.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Χένρι Κάτερμολ, ἦταν ἐλεύθερος! Ὁ Φὶτς γέμισε πάλι τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ ἄδειασε μονορροῦφι, κατόπιν σηκώθηκε, προσπάθησε νὰ γελάσῃ, μὰ τὸ γέλιο πνίγηκε στὸ λαιμό του... Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ τουφέκι του ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

—Στὸ διάβολο! φώναξε θυμωμένος. Γιατὶ δὲν τὸν κρεμοῦσαν μιὰ καλή; Ἡ ζωή μου στὸ ἑξῆς θὰ εἶνε σωστὸ μαρτύριο ὅσο αὐτὸς θὰ εἶνε ἐλεύθερος!...

Ὁ γέρο-Φὶτς ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔρριξε ἔξω ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα. Μὰ κανένας δὲν φαινόταν... Ξεθαρρεμένος ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ κήπου, κατόπιν μπῆκε πάλι στὸ σπάτι, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ τὸν μεγάλο σύρτη τῆς ἀσφάλειας, ὅταν ἕνα τρίξιμο τοῦ πατώματος πίσω του τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ πὼς δὲν ἦταν μόνος του μέσα στὸ σπάτι.

Ἐκεῖ κοντά, ὁ ἐχθρὸς παραμόνευε... Ὁ Φὶτς, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν φόβο του, στάθηκε περιμένοντας καμμιὰ μαχαιριὰ στὴ ράχι. Μὰ ἀντὶ τῆς μαχαιριᾶς ποὺ περίμενε, ἕνα βαρὺ χέρι ἔπεσε ἐπάνω στὸν ὦμο του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ στραφῇ πίσω.

Θεέ μου! Ἦταν δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἀδύνατος, χλωμὸς ἄνδρας ποὺ στεκόταν ἐκεῖ νὰ εἶνε ὁ ἄλλοτε γεμάτος ζωὴ καὶ ὑγεία Χένρι Κάτερμολ;

—Δὲν εἶσαι ὁ... Χένρι Κάτερμολ; τραύλισε ὁ Φὶτς.

—Ὄχι, εἶμαι ἕνα νούμερο τῶν κατέργων !... Μὰ κάποτε ἤμουν ὁ Χένρι Κάτερμολ, ποὺ ἐλπίζω νὰ ξαναγίνω πολὺ γρήγορα... Ἀλλὰ σ' αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσῃς κι' ἐσύ. Πᾶμε νὰ καθήσουμε κοντὰ στὴ φωτιά... Πάγωσα ἔξω στὸ κρῦο !

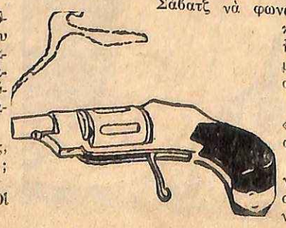
Ὁ γέρο-Φὶτς προχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς κάμαρας, ὅπου βρισκόταν τὸ τζάκι, μά, μόλις πλησίασε ἀρκετά, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ὥρμησε ν' ἁρπάξῃ τὸ τουφέκι του.

—Ἠλίθιε ! φώναξε ὁ Χένρι. Μήπως φαντάστηκες πὼς θὰ ἐρχόμουν ἄοπλος; Ἄφησε τὸ τουφέκι σου στὴ θέσι του καὶ κάθησε κάτω, γιατὶ σοῦ τινάζω τὰ μυαλά !

Ὁ Φὶτς ἔρριξε ἕνα τρομαγμένο βλέμμα στὸ περίστροφο ποὺ κρατοῦσε ὁ Χένρι καὶ ὑπάκουσε. Ὁ Χένρι κάθησε ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν σημαδεύῃ μὲ τὸ περίστροφό του.

—Βλέπω πὼς μὲ περίμενες, ἀφοῦ προσπαθοῦσες νὰ μὲ κλείσῃς ἔξω!.. εἶπε εἰρωνικά.

—Δηλαδή... μόλις πρὸ ὀλίγου διάβασα πὼς δραπέτευσες... Τί κάθεσαι καὶ δὲν φεύγεις; Θὰ σὲ πιάσουν !

— Ἔτσι λές, φιλαράκο μου ; Μ ὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό ! Οἱ δυό μας ἔχουμε πρῶτα κάποια ὑπόθεσι νὰ κανονίσουμε. Ξέρεις γιατὶ ἦρθα ἐδῶ; Ἐ! ἀπόβραδυα τῆς κολάσεως;...

—Γιά... νά... μὲ σκοτώσῃς!... τραύλισε ὁ Φίτς.

—Ὦ! αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα! ἀποκρίθηκε ὁ Χένρι μὲ ἀπάθεια. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ὁμολογήσῃς.

—Νὰ ὁμολογήσω τί;

—Πὼς πῆρες ψεύτικο ὅρκο ἐναντίον μου στὴ δίκη.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χένρι σηκώθηκε, πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ ἀπὸ ἕνα μικρὸ γραφεῖο ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντά, παραμέρισε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ποτῆρι, ἔφερε τὸ καλαμάρι καί, βουτῶντας τὴν πέννα στὴ μελάνη, τὴν ἔδωσε στὸν Φὶτς λέγοντας:

—Ἔλα, φέρε τὴν καρέκλα σου πιὸ κοντὰ καὶ γράψε ὅσα θὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Φὶτς σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι. Σκεπτόταν πὼς κανένας δὲν θὰ πίστευε ὅσα θὰ ἔγραφε, ἀφοῦ ἡ ὁμολογία αὐτὴ γινόταν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ.

«Ἐγώ, ὁ Σαμουὴλ Φίτς.., ἄρχισε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ ὁ Χένρι, δρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, πὼς πῆρα ψεύτικο ὅρκο στὴ δίκη τοῦ Χένρι Κάτερμολ στὶς 29 Νοεμβρίου τοῦ 18... Ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτή: Τὴ νύχτα τοῦ φόνου, συναντήθηκα στὸ δάσος μὲ τὸν δασοφύλακα Σάβατζ, — ὅπως μαρτύρησε ἡ γυναῖκα του στὴ δίκη — μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἄκουσα ἕνα ὅπλο νὰ ἐκπυροσκοτῇ καὶ τὸν Σάβατζ νὰ φωνάζῃ: «Κάτερμολ, κακοῦργε!» Αὐτὸ ἦταν ψέμμα, δημιούργημα τῆς φαντασίας μου!..»

— Ἔργα ψες «δημιούργημα τῆς φαντασίας μου:»

— Ναί!δημιούργημα τῆς φαντασίας μου...» ἐπανέλαβε ὁ Φὶτς μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

—Ὡραῖα! Τώρα γράψε: «Ἡ μόνη ἀλήθεια εἶνε πὼς ἐγὼ ὁ Σαμουὴλ Φὶτς πυροβόλησα καὶ σκότωσα τὸν Τζέιμς Σάβατζ....»

Ὁ Φὶτς πέταξε τὴν πέννα.

—Ψέμματα!... φώναξε. Δὲν θὰ τὸ γράψω!...

Ὁ Χένρι πλησίασε τὸ περίστροφό του στὸν κρόταφο τοῦ Φίτς.

—Προτιμᾶς νὰ σὲ σκοτώσω ἀμέσως σὰν σκυλί;

—Ναί!

—Καλά! Σοῦ δίνω ἕνα λεπτὸ προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῇς.

Ὁ κτύπος τοῦ ὡρολογιοῦ τοῦ τοίχου ἀκουγόταν, ἀργός, ἐκνευριστικός.

—Πέρασαν δέκα-πέντε δευτερόλεπτα... εἶπε ὁ Χένρι... Μισὸ λεπτό... σαράντα... σαράντα πέντε...

Ὁ Φὶτς ἄρπαξε νευρικὰ τὴν πέννα.

—Ἐξακολούθησε! τραύλισε. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν γράψω κανένας δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ.

Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἀπάνω στὸ χαρτί.

«....Ὑπὸ ποιὲς περιστάσεις σκότωσα τὸν Σάβατζ, θὰ τὸ πῶ στὴ δίκη... Ἀφοῦ τὸν σκότωσα, ἄκουσα κάποιον ποὺ ἐρχόταν τρεχάτος. Κρύφθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ἦταν ὁ Χένρι Κάτερμολ ὁ λαθροθήρας. Ἀνύποπτος, ὁ Χένρι σκόνταψε ἀπάνω στὸ πτῶμα καὶ σωριάστηκε κάτω. Τὸ τουφέκι του ἐκπυροσκοτόησε καί, ὅταν θέλησε νὰ σηκωθῇ, δὲν μπόρεσε γιατὶ εἶχε στραμπουλήσει τὸ πόδι του. Ἔφυγα τότε χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ. Σὲ λίγο ὁ Χένρι συνελήφθη ὡς ὁ δολοφόνος τοῦ Σάβατζ, τὴν ὥρα ποὺ ἔρευνε ἔρροντας μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατά του. Τὰ ροῦχα του ἦταν γεμάτα αἵματα καὶ τὸ τουφέκι του ἄδειο. Γιὰ νὰ μὴ μὲ καταδώσῃ αὐτός, πῆρα τὸν ψεύτικο ὅρκο. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός...»

—Πῶς τὰ μάντευσες ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Φὶτς μὲ περιέργεια κατανικῶντας τὸν φόβο του.

—Δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσερα! ἀποκρίθηκε ὁ Χένρι. Δὲν ἦταν δὰ καθόλου δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω. Καὶ τώρα πρόσθεσε... «Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξω πὼς αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, θὰ βρῆτε τὸ τουφέκι τοῦ ὁποίου τὸ φυσίγγι βρέθηκε στὸ δάσος κι' ἔσωσε τὸν Κάτερμολ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη γιὰ λόγους ἀμφιβολίας...». Ἔλα, Φίτς, συμπλήρωσε τὴν φράσι. Πὲς ποῦ τὸ ἔχεις κρυμμένο τὸ τουφέκι; Ὕστερα βάλε τὴν ὑπογραφή σου!

—Τὸ πούλησα!

—Ψέμματα!... Δὲν θὰ τολμοῦσες!... Κάπου τὸ ἔκρυψες! Γράψε ποῦ εἶνε, κατόπιν θὰ βεβαιωθῶ ἂν λὲς τὴν ἀλήθεια. Ἀλλοιῶς... πρόσθεσε ἀπειλητικὰ ὁ Χένρι πλησιάζοντας τὸ ὅπλο στὸν κρόταφο τοῦ τρομοκρατημένου Φίτς.

Μὰ ὁ Φὶτς δὲν ἀπάντησε. Μόνο ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.

Ὁ Κάτερμολ πῆρε τὴ μποτίλια μὲ τὸ κονιάκ, ἔβαλε λίγο στὸ ποτῆρι καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Φὶτς, λέγοντας:

—Ἔλα, κουφάρι! Πιὲς νὰ στηλώσῃς τὴν καρδιά σου καὶ ὑπόγραψε... Ἴσως νὰ μὴ σὲ κρεμάσουν γιατὶ εἶσαι γέρος.. Ἐγὼ δμως, μὰ τὴν πίστι μου! θὰ σὲ σκοτώσω, σὰν σκυλί, ἂν δὲν πῇς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Φὶτς ἤπιε τὸ κονιὰκ καὶ ξαναπῆρε τὴν πέννα ἕτοιμος νὰ συμπληρώσῃ.. τὴν καταδίκη του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δυὸ ἄνδρες πετάχτηκαν ὄρθιοι καὶ ἀφουγκράστηκαν. Κλαγγὲς ὅπλων ἀκουγόντουσαν στὸ δρόμο καὶ ἀμέσως κατόπιν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα, ἐνῶ μιὰ βαθειὰ προστακτικὴ φωνὴ ἔλεγε:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, ἀνοίξετε!

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀπάντησαν. Ὁ Κάτερμολ εἶχε τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν πόρτα. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν καλὰ κλεισμένη κι' ἀντεῖχε στὰ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα τῶν ἀστυνομικῶν. Ὡστόσο ἕνας ἐλαφρὸς κρότος ἔκανε τὸν Κάτερμολ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ πίσω του. Εἶδε τότε τὸν Φίτς, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔρριχνε τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε γράψει, μέσα στὸ τζάκι. Μ' ἕνα πήδημα ὁ Κάτερμολ βρέθηκε κοντά του, ἅρπαξε τὸ χαρτὶ καὶ φοβερίζοντας τὸν Φὶτς μὲ τὸ πιστόλι του, ψιθύρισε:

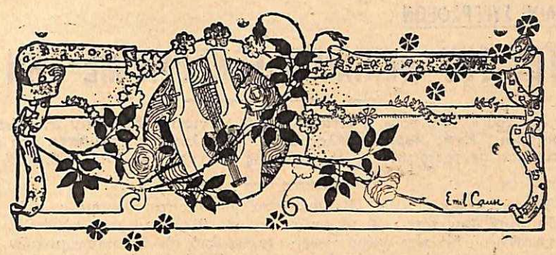
—Ὑπόγραψε! Ἀλλοιῶς πυροβολῶ! Ποῦ ἔκρυψες τὸ τουφέκι;... Στὴν κρεββατοκάμαρά σου;.. Μίλησε λοιπόν!.. Ἄ! ἐδῶ;... Κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα... Καλά! Ὑπόγραψε τώρα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο ἡ πόρτα ὑποχώρησε. Μονάχα ὁ σύρτης κρατοῦσε ἀκόμα.

—Ὑπόγραψε, Σατανά! οὐρλιαζε ὁ Κάτερμολ, πιέζοντας τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ του, κι' ἀκουμπῶντας τὸ στόμιό του στὸ κεφάλι τοῦ Φίτς.

Ὁ γέρος ὑπόγραψε καὶ λιπόθυμος σωριάστηκε χάμω.

Ὁ Κάτερμολ ἅρπαξε θριαμβευτικὰ τὸ χαρτί, κατόπιν πῆγε μόνος του κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα στοὺς ἀστυνομικούς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ

Στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, δυὸ παιδάκια βάδιζαν πιασμένα ἀπ' τὸ χέρι. Τὸ πρῶτο θὰ ἦταν ὥς ἑφτὰ χρόνων, τὸ δεύτερο φαινόταν δυὸ χρόνια μικρότερό του.

Ἦσαν καὶ τὰ δυὸ μούσκεμα ἀπ' τὴ βροχὴ ποὺχε πέσει πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ περπατοῦσαν κάτω ἀπ' τὴ δεντροστοιχία, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀντηλιᾶς γιὰ νὰ στεγνώσουν. Φοροῦσαν ράκη ἀντὶ γιὰ ροῦχα, τὸ πρόσωπό τους ἦταν κάτωχρο κι' ὅπως κυττάζαν ξαφνιασμένα, μοιάζανε σὰν δυὸ φτωχὰ σπουργίτια, ποὺ τὰ φοβίζει ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ πιὸ μικρὸ φώναζε πότε-πότε μὲ μιὰ κλαψιάρικη φωνή:

—Πεινῶ!... Πεινῶ'...

Τὸ πιὸ μεγάλο ὁδηγοῦσε τὸ μικρὸ ἀδελφάκι του μὲ τρόπο προστατευτικό, κρατῶντας το μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξί του βαστοῦσε ἕνα ξύλο, σὰν μπαστούνι.

Τὰ ἴχνη τῆς βροχῆς, ποὺχε πέσει τὸ πρωί, ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸ κεφάλι τῶν μικρῶν καὶ δὲν ἀπέμειναν πειὰ παρὰ λίγες σταλαγματιὲς στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ποὺ τὶς ἔκανε νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου.

Οἱ δυὸ μικροὶ ἀλῆτες εἶχαν φθάσει κοντὰ στὴ μεγάλη δεξαμενὴ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν ἐκεῖ μιὰ κουφὴ γωνιὰ νὰ καθήσουν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, πλησίαζε στὴ δεξαμενὴ ἕνας πενηντάρης, ἀφελὴς ἀστὸς κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα καλοντυμένο παιδάκι, ὡς ἕξη ἐτῶν. Σίγουρα θἄταν ἕνας πατέρας μὲ τὸν γυιό του, Ὁ μικρὸς κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μεγάλο γλύκισμα.

Τὰ δυὸ φτωχὰ εἶδαν τὸν «κύριο» νὰ πλησιάζῃ καὶ μαζεύτηκαν περισσότερο στὴ γωνιά τους.

Ὁ πατέρας μὲ τὸν γυιό του στάθηκαν ἀπάνω ἀπ' τὴ δεξαμενή, μέσα στὴν ὁποία δυὸ κύκνοι μεγαλοπρεπεῖς ἔπλεαν καὶ κάπου-κάπου παῖζανε μεταξύ τους, λυγίζοντας μὲ χάρι τοὺς μακρυοὺς λαιμούς των.

Ὁ μικρός, ποὺ κύτταζε ἀφηρημένος τοὺς κύκλους, ἔρριξε σὲ κάποια στιγμὴ τὴ ματιά του στὸ γλύκισμα καὶ τὄφερε στὸ στόμα του. Ἐδάγκωσε μιὰν ἄκρη, ἔκαμε νὰ τὴν μασήσῃ ἀνόρεχτα, μὰ ἀμέσως τὴν ἔφτυσε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Γιατὶ κλαῖς; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του σκύβοντας στοργικὰ σ' αὐτόν.

—Δὲν πεινῶ!... εἶπε τὸ παιδὶ κλαψιάρικα.

—Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πεινᾶ κανεὶς γιὰ νὰ φάῃ ἕνα γλυκισματάκι.

—Δὲν τὸ θέλω!... Εἶν' ἄνοστο!...

—Δὲν σοῦ ἀρέσει;

—Ὄχι.

—Ρῖξε το στοὺς κύκνους, τότε.

Τὸ παιδὶ δίστασε. Δὲν τοῦ ἄρεσε βέβαια τὸ γλύκισμα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δώσῃ κιόλας σὲ ἄλλους.

— Ἔλα, μικρό μου! Δόσ' το στοὺς καϋμένους τοὺς κύκνους, Πρέπει νὰ λυπᾶται κανεὶς τὰ ζῶα!

Καὶ, παίρνοντας τὸ γλυκὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του τὸ ἔρριξε στὴ δεξαμενή.

Τὸ γλύκισμα ὅμως ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ στὴν ἄκρη τῆς δεξαμενῆς, στὰ καλίκια.

—Ἔλα πᾶμε... εἶπε ὁ πατέρας.

Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ οἱ κύκνοι ἔπλεαν πρὸς τὸ γλύκισμα, κι' οἱ δυὸ μικροὶ ἀλῆτες πλησίαζαν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

Ὁ πιὸ μικρὸς κύτταζε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα καὶ ὀρθάνοιχτα μάτια. Ὁ πιὸ μεγάλος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν «κύριο», ποὺ χανόταν πίσω ἀπ' τὴ δεντροστοιχία καὶ ξαπλώθηκε στὸ πεζοῦλι τῆς δεξαμενῆς, κρεμάστηκε σχεδὸν γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ γλύκισμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐφθαναν κι' οἱ κύκνοι τεντώνοντας τοὺς λαιμάργους λαιμούς των. Ὁ μικρὸς τοὺς ξάφνισε μ' ἕνα τίναγμα τοῦ ξύλου του καὶ κατόπιν, κρεμῶντας πιὸ κολὺ τὸ σῶμα του, μὲ κίνδυνο νὰ πέσῃ στὸ νερὸ κατώρθωσε νὰ πιάσῃ μὲ τὸ ἴδιο ξύλο τὸ γλύκισμα. Μὲ χίλιες προσπάθειες καὶ μὲ ἄπειρη προσοχὴ τὸ ἀνέβασε ἐπάνω, χωρὶς νὰ τὸ χαλάσῃ, καὶ πλησίασε χαρούμενος τὸ ἀδερφάκι του. Ἔκοψε ἀμέσως τὸ γλύκισμα σὲ δυὸ κομμάτια, ἕνα μεγάλο κι' ἕνα μικρό, ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ μικρότερο κι' ἔδωσε στὸ ἀδερφάκι του τὸ πιὸ μεγάλο.

—Νά, φάε!, τοῦ εἶπε.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

—Παπᾶ, μιὰ κόρη ἀγάπησα
καὶ μ' ἀγαποῦσε σὰν τρελλή.
μιὰ μέρα τὴν ἀγκάλιασα,
πῆρα τὸ πρῶτο της φιλί.
Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Ἂν τὴν ἀγάπησες πολύ,
σιχωρεμένος νᾶσαι.

—Μιὰ μέρα ἐκείνη ἐρρίχτηκε
στὴν ἀγκαλιά μου ντροπαλή,
κι' ἁμάρτησα κι' ἁμάρτησε,
ὄχι μονάχα μὲ φιλί.
Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Ἂν τὴν ἀγάπησες πολύ,
σιχωρεμένος νᾶσαι.

—Μιὰ μέρα τὴν παράτησα
τὴν ὥμορφην ἁμαρτωλὴ
καὶ δὲν τῆς ξαναζήτησα
μήτ' ἀγκαλιὰ μήτε φιλί.
Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Δὲν τὴν ἀγάπησες πολύ,
καταραμένος νᾶσαι.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΝΕ

Στοῦ πέλαου τὴν ἄκρη,
Στῆς ἄμμου τὰ μάκρη
Σταλάζουνε, λένε,
Σὰν ἔρημη βρύση
Μιὰ ἀξέχαστη ζήση
Ποθῶντας ποὺ ἐχάθη
Χαμένα σὲ βάθη
Δυὸ μάτια ποὺ κλαῖνε.

Στοῦ πέλαου τὴν ἄκρη
Σὲ κάποια καλύβα
Σὲ δύσης λαμπράδες
Σὲ κρύες σοροκάδες
Σὲ πύρινο λίβα
Στὶς αὖρες ποὺ λένε
Γι' αὐτὸν ποῦχει λείψει
Σκορποῦνε τὸ δάκρυ
Ταμένα στὴ θλίψη
Τὰ μάτια ποὺ κλαῖνε.

Τοῦ θριάμβου ἂν νικήσης
Συγκράτησε ἐ' ἄτια
Κὰ πρὶν ἀδικήσης
Στοχάσου ἕνα δάκρυ
Θυμήσου δυὸ μάτια
Ποὺ ἔρμα ἀπομνήσουν
Στοῦ πέλαου τὴν ἄκρη
Καὶ στὸ ἄπειρο πλένε
Καὶ λύτρωση θένε
Καὶ δὲν τηνε βρίσκουν
Δυὸ μάτια ποὺ κλαῖνε.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Πλατειὰ τὸ χιόνι στρώθηκε
σὲ κάμπους καὶ σὲ δάση
Γυαλίνα κάστρα τὰ δουνὰ
λευκὸ ὄνειρο ἡ πλάση.

Οὔτε προβάτου βέλασμα
οὔτ' ἕνα κλάμμα γκιώνη,
γύρω, παντοῦ ἕνα σάβανο
ἁπλώνεται ἀπὸ χιόνι.

Κι' ἀπὸ ψηλὰ στὴν ἄπειρη
κι' ἄλαλη αὐτὴ κρύαδα
τ' ἀχνὸ φεγγάρι ὁλότρεμο
σὰ νεκρικὴ λαμπάδα.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΟΝΣΤΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΝΑ ΛΙΝΔΣΑΪ

Πειὰ εἶνε ἡ πραγματικὴ Ἐλεονώρα τοῦ «Ἀδόλφου». Τὸ ταξεῖδι τοῦ Βενιαμὶν Κονστὰν στὸ Λονδῖνο. Ἡ ἐρωτικές του κατακτήσεις καὶ οἱ κοσμικοί του θρίαμβοι. Ἕνας κεραυνοβόλος ἔρως. Τὰ φλογερὰ γράμματα τοῦ ἐρωτευμένου συγγραφέως. Μιὰ μεγάλη φλόγα, ποὺ σβύνει μέσα σὲ τρεῖς μῆνες. Ἡ φυγὴ τῆς Ἄννας Λίνδσαϋ. Ἔπειτ' ἀπὸ χρόνια, κλπ. κλπ.

ΤΑΝ ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς Βενιαμὶν Κονστὰν ἔγραφε τὸν «Ἀδόλφο» του, τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας, στὸ ὁποῖο ἐξιστορεῖται μὲ ἄφθαστη τέχνη ἡ τραγωδία δυὸ ἀνόμοιων πλασμάτων, ποὺ ἀλληλοβασανίζωνται ἂν καὶ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένα μεταξύ τους, ὅταν λοιπὸν ὁ Βενιαμὶν Κονστὰν ζωγράφιζε τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐλεονώρας, τῆς ἡρωΐδος τοῦ ἔργου, δὲν δημιουργοῦσε τὸν τύπο αὐτὸν μὲ τὴν φαντασία του. Τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν ζωή, γιατὶ τὸν εἶχε γνωρίσει πολὺ καλὰ — γιατὶ εἶχε ζήσει βαθειά, αἰματηρά, τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ περιέγραφε στὸ βιβλίο του.. Θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε λοιπὸν σήμερα τὴν αὐθεντικὴ ἱστορία τῶν ἐρώτων τοῦ Ἀδόλφου — τοῦ Βενιαμὶν Κονστὰν δηλαδὴ — μὲ τὴν Ἐλεονώρα, ἡ ὁποία λεγότανε πραγματικὴ Ἄννα Λίνδσαϋ.

* * *

Ἡ Ἄννα Λίνδσαϋ, μιὰ Γαλλίδα χήρα ἑνὸς Ἄγγλου εὐγενοῦς, κατέφυγε, ἀμέσως μετὰ τὴν γαλλικὴ ἐπανάστασι, στὸ Λονδῖνον, ποὺ φιλοξενοῦσε τότε πολλοὺς ἄλλους ἐξορίστους Γάλλους ἀριστοκράτας. Χάρις στὴν ὁμορφιά της, τὴν εὐφυΐα της καὶ τὴν μόρφωσί της, ἡ Ἄννα κατώρθωσε, μέσα σὲ λίγον καιρό, νὰ γίνη τὸ εἴδωλο τῆς Λονδινείου ἀριστοκρατίας. Καὶ θὰ ἦταν κάπου τριάντα ἕξη χρονῶν, ὅταν, μιὰ μέρα, γνωρίστηκε σὲ μιὰ κοσμικὴ δεξίωσι μ' ἕνα Γάλλο συγγραφέα, διάσημο ἂν ὄχι γιὰ τὰ βιβλία του, τοὐλάχιστον γιὰ τούς... θυελλώδεις ἔρωτές του μὲ τὴ μεγάλη λογοτέχνιδα κυρία ντὲ Σταέλ.

Ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς ἦταν ὁ Βενιαμὶν Κονστάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὸ Λονδῖνον καὶ γιὰ νὰ βρεθῆ μακρυὰ ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν τυραννικὸ γεροντικὸ ἔρωτα τῆς κυρίας ντὲ Σταὲλ, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπον ν' ἀφήση ἥσυχο τὸν φίλο της...

Ἡ ἄφιξις τοῦ κομψοῦ καὶ πνευματώδους συγγραφέως στὸ Λονδῖνο,—ὁ Σατωβριάνδος εἶχε πῆ γιὰ τὸν Κονστὰν ὅτι ἦταν ὁ πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὕστερα ἀπὸ τὸν Βολταῖρο — ἐθεωρήθη μεγάλο κοσμικὸ γεγονὸς στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Βενιαμὶν δεχόταν προσκλήσεις ἀπὸ τὰ καλύτερα σπίτια. Σὲ μιά, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἑσπερίδες ποὺ γινόντουσαν πρὸς τιμήν του, γνωρίστηκε μὲ τὴν Ἄννα Λίνδσαϋ, τὴ γυναῖκα, ποὺ θ' ἀπαθανάτιζε ἀργότερα μὲ τὸ ὄνομα Ἐλεονώρα.

Τὸ αἴσθημα ποὺ ἕνοιωσαν ἀμοιβαῖα ὁ Ἀδόλφος καὶ ἡ Ἄννα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ἰδωθήκανε, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ «κεραυνοβόλος ἔρως», μὲ ὅλη τὴν κυριολεξία τῆς φράσεως. Ὁ Βενιαμὶν Κονστὰν ἦταν τότε τριάντα τριῶν χρονῶν, μὰ δὲν εἶχε ἀκόμα γνωρίσει τὴ μεγάλη ἀγάπη, τὴν ἀγάπη ἐκείνη ποὺ συγκλονίζει βαθειὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὰ καὶ ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἦταν τρία χρόνια μεγαλείτερη ἀπὸ τὸν συγγραφέα, δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ ὡς τότε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη τόσο δυνατά. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε πὼς ἡ Λίνδσαϋ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ ὁρισμένες ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀδόλφου — καὶ ἰδίως γιὰ τὸ δεσμό του μὲ τὴν κυρία ντὲ Σταέλ. Ἔφθασε ὅμως νὰ τῆς πῆ ὁ Βενιαμὶν Κονστὰν ὅτι ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε στὴ ζωή του μὲ βαθὺ καὶ εἰλικρινὲς αἴσθημα, γιὰ νὰ τὸν πιστέψη ἀμέσως... Εἶχε τόση ἀνάγκη νὰ τὸν πιστέψη!...

Ὁ Βενιαμὶν Κονστὰν

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ἄννα Λίνδσαϋ ζοῦσε μὲ ἕνα Γάλλο εὐγενῆ, τὸν Αὔγουστο ντὲ Λαμουανι ὁ ν, γιὰ τὸν ὁποῖο αἰσθανόταν ν ε μητρικὴ μᾶλλον ἀφοσίωσι, παρὰ πραγματικὸ ἔρωτα. Ἦταν μάλιστα ἀποφασισμένη νὰ τὸν παντρευτῆ γιὰ νὰ ἐπισημοποιήση μιὰ ἕνωσι ποὺ βαστοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα. Ἐννοεῖται ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ τὴ γνωριμία της μὲ τὸν Βενιαμὶν, ἔσβυσε ὁριστικὰ τὸν Αὔγουστο ἀπὸ τὴν καρδιά της...

Τὴν ἑπομένη κιόλας τῆς πρώτης συναντήσεώς τους, ὁ Κονστὰν ἔγραφε στὴν Ἄννα:

«Πῶς ἦτο δυνατὸ νὰ μὴ καταλάβω χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν σᾶς πρωτογνώρισα, ὅτι πλαστήκαμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ; Εἶνε ζήτημα ἂν θὰ βρεθῆ στὸν κόσμο ἄλλη ψυχή, ἡ ὁποία θὰ συγκινηθῆ περισσότερο ἀπὸ τὴ δική μου μὲ τὴ λεπτὴ ὁμορφιά σας... Πιστεύω βαθειὰ ὅτι ἡ λάμψι τοῦ πνεύματός σας, ἡ ἁπλότης τοῦ χαρακτῆρος σας, ἡ ἠρεμία τοῦ μειδιάματός σας — ἡ καλλονή σας, ὅλα τὰ σωματικά, ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ σας χαρίσματα ἐπλάστηκαν γιὰ μένα, ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα!»

«Σᾶς ἀγαπῶ σὰν τρελλός! — τῆς ἔγραφε τὴν ἑπομένη. — Ποτὲ δὲν θὰ φαντασθοῦμαι ὅτι ἡ καρδιά μου, ποὺ τὴν θεωροῦσα γιὰ πάντα κλεισμένη στὸν ἔρωτα, θ' ἄνοιγε σὰν λουλοῦδι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῶν ματιῶν σας! Γιατὶ νὰ μὴ σᾶς γνωρίσω πιὸ μπροστά ; Γιατὶ νὰ ζήσω τὰ καλύτερα χρόνια τῆς νεανικῆς μου ζωῆς μακρυὰ σας, ἐνῶ ἤμουν γεννημένος γιὰ σᾶς, γιὰ νὰ σᾶς νοιώσω βαθειά, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω ὅλες τὶς ἐπιθυμίες σας...»

Καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ὁ τόνος τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βενιαμὶν πρὸς τὴν φίλη του ἄρχιζε νὰ γίνεται πιὸ περιπαθής.

«Σ' ἀγαπῶ ἐπειδὴ εἶσαι ὡραία, ὑπέροχη, μεγαλόψυχη — ἔγραφε ὁ Κονστὰν στὴν Ἄννα, σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή του.—Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἕνοιωσα στὴ ζωή μου ἐκεῖνο ποὺ νοιώθω τώρα γιὰ σένα. Εἶσαι ἡ ἰδεώδης γυναῖκα. Ἐσὺ μονάχα μπορεῖς νὰ ἱκανοποιήσ η ς κάθε ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς. Ἄγγελε ἔρωτος καὶ εὐτυχίας, σὲ λατρεύω!..»

Πῶς ἦταν δυνατὸ ν' ἀντισταθῆ ἡ Ἄννα Λίνδσαϋ στὸν ὁρμητικὸν αὐτὸν χείμαρρο τοῦ πάθους τοῦ Βενιαμὶν Κονστάν; Ὁ δεσμός μεταξύ τους δὲν ἄργησε νὰ γίνη πιὸ στενός...Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ συγγραφεὺς ἄρχισε νὰ ἐκδηλιόνη τὸν πραγματικό, αὐταρχικὸ χαρακτῆρα του..."Εφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζηλεύη τόσο τὴν Ἄννα, ὥστε ν' ἀπαιτῆ ἀπὸ αὐτὴν νὰ πάψη νὰ πηγαίνη στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, στὶς ὁποῖες ἦταν ἐκτεθειμένη στὶς ἐρωτοτροπίες τῶν ἀνδρῶν, καὶ νὰ διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν Λαμουανιόν.

«Σὲ θέλω μονάχα δική μου! τῆς ἔγραφε. Θέλω ν' ἀνήκης μονάχα σὲ μένα, νὰ μὴ σκέπτεσαι κανένα ἄλλο ἄντρα!...»

Ὡστόσο, τὸ παράφορο, τὸ «αἰώνιο» αὐτὸ αἴσθημα τοῦ Βενιαμὶν Κονστὰν βάσταξε... μονάχα τρεῖς μῆνες! Ὁ συγγραφεὺς, ἀμίκορος καὶ στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις του, ἄρχισε ν' ἀποτραβιέται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν Ἄννα, χωρὶς νὰ μεσολαβήση καμμιὰ ἐπεισόδιο, κιαμμιὰ ρῆξι. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε, ὅτι ἐκ παραλλήλου, ἄρχισε καὶ ἡ Λίνδσαϋ νὰ ψυχραίνεται κάπως μὲ τὸν φίλο της. Ἡ κυρία ντὲ Στιὲλ, ἡ ὁποία εἶχε βέβαια κάθε λόγο νὰ ἐπιθυμῆ νὰ σταματήση τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ — πήγαινε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ξανατραβήξη κοντά της τὸν Βενιαμὶν — ἔστειλε στὴν Ἄννα ἀντίγραφα μερικῶν ἐπιστολῶν ποὺ τῆς ἔγραψε ὁ Κονστάν. Στὶς ἐπιστολὲς αὐτές, ὁ συγγραφεὺς ἔλεγε στὴν κυρία Σταὲλ ἐκεῖνα ποὺ ἐπανελάμβανε ἀργότερα καὶ στὴν Λίνδσαϋ.

Ἡ Ἄννα κατάλαβε τότε πὼς ὅλοι οἱ δρκοι, ὅλες ἡ ὑποσχέσεις ποὺ τὶς εἶχε δώσει ὁ ἄστατος Βενιαμίν, ἦταν λόγια, μονάχα λόγια καὶ τίποτα παραπάνω!... Ἐπειδὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὸν φίλο της, παρ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά του, δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ διακόψη πρώτη τὶς σχέσεις. Ἄφησε στὸ χρόνο τὴν φροντίδα νὰ θέση ἕνα τέρμα στὸ ἐφήμερο εἰδύλλιό τους... Νόμιζε πὼς θὰ εἶχε τότε τὸ κουράγιο νὰ ὑποφέρη καρτερικὰ τὸ κτύπημα.

Μὰ ὅταν ὁ Βενιαμὶν τῆς ἀνεκοίνωσε, μὲ ἀπάθεια, τὴν ἀπόφασί του νὰ ἐπιστρέψη στὴ Γαλλία, ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα ἔνοιωσε τόση ἀπελπισία, ὥστε, γιὰ ν' ἀποφύγη καμμιὰ μικρὴ σκηνή, ἐγκατέλειψε καὶ τὸν φίλο της καὶ τὸν Λαμουανιὸν καὶ ἀνεχώρησε μόνη γιὰ τὴν Ἑλβετία.

Ἡ φυγὴ τῆς Ἄννας δὲν λύπησε ἐξαιρετικὰ τὸν Κονστάν. Ἀπεναντίας, τὸν χαροποίησε ἐπειδὴ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ὑποκριθῆ τὸν λυπημένο κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ παρηγορηθῆ γιὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς Λίνδσαϋ ἦταν ὁ Λαμουανιόν, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν Ἄννα στὴν Ἑλβετία καὶ νὰ κάνουν μαζὺ τοὺς γάμους των...

* * *

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βενιαμὶν Κονστὰν εἶχε γίνει διάσημος συγγραφεὺς καὶ πολιτικός. Κατὰ βάθος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἄστατος καὶ ἄμυαλος, ὅπως πρῶτα. Εἶχε γνωρίσει στὸ μεταξὺ πολλὲς γυναῖκες, χωρὶς φυσικὰ ν' ἀφοσιωθῆ σὲ καμμιὰ ἀπὸ αὐτές...

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχία ποὺ δοκίμασε ὅταν ζήτησε νὰ «καταμιέ. ὁ Κονστὰν ἔπαθε ἕνα τέτοιο ψυχικὸ κλονισμό, ὥστε ἀποτραβήχτηκε γιὰ λίγον καιρὸ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν πείραξε περισσότερο, ἦταν ἡ ταπείνωσι ποὺ δοκίμασε, αὐτός, ὁ ἀκατανίκητος γόης, ἐπειδὴ βρέθηκε μιὰ γυναῖκα ν' ἀντισταθῆ στὴ δύναμί του.

Μέσα στὴ μόνωσί του, ὁ Κονστὰν ξαναθυμήθηκε ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχε ἀγαπήσει — ἢ ποὺ προσποιήθηκε πὼς ἀγάπησε — στὸ περασθέν. Ἡ γλυκειά, πονεμένη μορφὴ τῆς Ἄννας Λίνδσαϋ ξαναμπῆκε στὴ μνήμη του. Καὶ ὁ Βενιαμὶν, νοιώθοντας ξαφνικὰ στὴν καρδιά του νὰ ξαναγεννιέται τὸ παλιό

Μὲ κόπο κατώρθωσα νὰ ἐλευθερώσω τὸ χέρι μου...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARC EASTWOOD

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

—Ἰδάνκα! Ἰδάνκα! φώναξε ὁ μουζίκος. Ἔλα, παιδάκι μου, νὰ διηγηθῆς, μόνος σου, στὴν Ἐξοχότητά του, πῶς σκότωσες τὸν λύκο;.... Εἶνε ντροπαλὸ παιδί! πρόσθεσε ὁ χωρικὸς πρὸς τὸν πρίγκηπα, θέλοντας νὰ δικαιολογήση τὸν γυιό του. Ἂν ἡ Ἐξοχότης σας θέλει νὰ τιμήση τὴ φτωχικὴ «ἐσπερα» μου (καλύβα) θὰ πάω νὰ ἰδῶ ποῦ κρύφτηκε τὸ παληόπαιδο!

Ὁ πρίγκηψ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο καὶ μπῆκε μέσα στὴν καλύβα. Μέσα στὸ μισοσκόταδο διέκρινε μιὰ χωρική, ἡ ὁποία, καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, νανούριζε ἕνα παιδάκι. Μόλις μπῆκε ὁ πρίγκηψ, ἡ γυναῖκα σηκώθηκε, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸν ὑψηλὸ ἐπισκέπτη τους καὶ σιωπηλὴ ξανακάθησε στὴ γωνιά.

—Ἰδάνκα! ἔλα ἐδῶ ἀμέσως! φώναξε πάλι ὁ χωρικός. Μὰ τοὺς Ἁγίους ὅλους, θὰ σοῦ τσακίσω τὰ πλευρὰ ἂν δὲν ἔλθεις ἀμέσως ἐδῶ!...

Ἕνα παιδάκι ὥς δέκα χρονῶν κοικουλωμένο σὲ μιὰ μεγάλη προβιά, ποὺ κρεμόταν ὥς τὰ πόδια του, παρουσιάστηκε τότε δειλὰ στὴν εἴσοδο τῆς ἴσμπας.

—Πλησίασε, μικρέ μου, εἶπε ὁ πρίγκηψ χαμογελῶντας. Ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη τοῦ κτήματος, πὼς σκότωσες ἕνα λύκο... Εἶνε ἀλήθεια αὐτό; Ἔλα ἐδῶ.. κοντά μου καὶ πές μου τί σοῦκανε ὁ λύκος καὶ τὸν σκότωσες.. γιατὶ μὰ τὴν Παναγία τοῦ Καζάν, δὲν τὸ πιστεύω! τρόσθεσε ὁ πρίγκηψ μ' ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα.

Ὁ μουζίκος χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἴσμπα καὶ σὰν γύρισε κρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι τὸ τομάρι τοῦ λύκου καὶ στὸ ἄλλο χέρι ἕνα μαχαῖρι. Ἕνα μικρό, κοινὸ μαχαῖρι μὲ κοκκάλινη λαβὴ καὶ μὲ κυρτὴ λάμα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται συνήθως οἱ χωρικοί.

—Κυττάξετε, Ἐξοχότατε! γιὰ νὰ πιστέψετε! εἶπε ὁ πατέρας μὲ περηφάνεια.

—Πόσο χρόνων εἶσαι, Ἰδάνκα; ρώτησε ὁ πρίγκηψ, παίρνοντας τὸν μικρὸ στὰ γόνατά του.

—Δέκα χρόνων, Ἐξοχώτατε! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς κυττάζοντας μὲ φόβο τὸν πρίγκηπα.

Μὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸ γεμᾶτο καλωσύνη βλέμμα του, ὁ Ἰδάνκα πῆρε θάρρος καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται:

—Ναί, ἐγὼ τὸν σκότωσα, γιατὶ θέλησε νὰ φάη τὴ μικρὴ μας, τὴ Μίνκα!...

Ὁ μικρὸς κόμπιασε καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάπνοή.

—Τί φρόκη! φώναξε ὁ πρίγκηψ. Μὰ πῶς τόλμησες ἐσύ, ὁ μικρούλης, νὰ παλαίψης μ' αὐτὸ τὸ θηρίο. Εἶνε ἀπίστευτο! Διηγήσου ἀπὸ τὴν ἀρχή, στὴν ἱστορία...

—Μίλησε, Ἰδάνκα! εἶπε ἡ μητέρα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάμαρας. Πὲς στὴν Ἐξοχότητά του, ποὺ ἦλθε ἐπίτηδες γιὰ νὰ σὲ ἰδῆ, πῶς ἔσωσες τὴν Μίνκα μας;

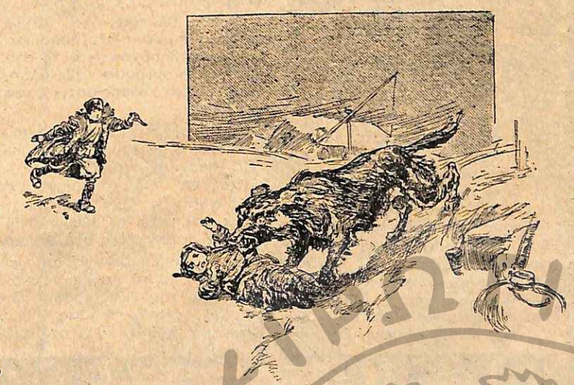
—Νά, τί συνέβη, εἶπε τότε ξεθαρρεμένος ὁ μικρούλης. Ἡ μάνα εἶχε πάει στὴν πόλι μὲ τὸ ἔλκυθρο καὶ ὁ πατέρας κοιμόταν κοντὰ στὸ τζάκι. Ἦταν ἀπόγευμα. Ἐγὼ πρόσεχα τὴν ἀδελφοῦλα μου καὶ ἔπαιζα μαζύ της. Ξαφνικὰ θυμήθηκα πὼς δὲν εἶχα ταΐσει τὶς ἀγελάδες. Πῆρα λοιπὸν τὸ μαχαῖρι γιὰ νὰ κόψω τὴ νομὴ τῶν ζώων, ὅπως μοῦ ἔμαθε ὁ πατέρας, καὶ πῆγα στὸν σταῦλο. Ἄφησα τὴν πόρτα τῆς ἴσμπας μισοανοιχτὴ γιὰ νὰ ἀκούσω τὴν Μίνκα ἂν ἔκλαιγε. Μόλις τελείωσα, τὴ δουλειά μου, καθὼς γύριζα στὴν ἴσμπα, ἄκουσα ξαφνικὰ τὴν Μίνκα ποὺ φώναζε. Ἔτρεξα ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα κι' ἔφθασα ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας πελώριος λύκος ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἴσμπα μας...

Ὁ μικρὸς κοντοστάθηκε, κατόπιν λαχανιασμένος μὲ τὴν ἀναμνησι τῆς ἀγωνίας του, συνέχισε γρήγορα τὴν διήγησί του:

—Τὸ θηρίο κρατοῦσε στὸ στόμα του τὴν μικρὴ Μίνκα μας καὶ τὴν ἁρπάξη πάλι τὴν Μίνκα... Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο στάθηκα ἀναποφάσιστος, σαστισμένος... Ἔνοιωθα τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν ἀπὸ τὸν φόβο μου, μὰ ὅταν εἶδα πὼς ὁ λύκος ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη μὲ τὴ λεία του, ρίχτηκα κατὰ πάνω του... Τότε, τὸ θηρίο ἄφησε τὴν ἀδελφοῦλα μου καὶ ἐπιτέθηκε σὲ καμμιὰ ἀπὸ αὐτές...

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχία ποὺ δοκίμασε ὅταν ζήτησε νὰ «καταμιέ. ὁ Κονστὰν ἔπαθε ἕνα τέτοιο ψυχικὸ κλονισμό, ὥστε ἀποτραβήχτηκε γιὰ λίγον καιρὸ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν πείραξε περισσότερο, ἦταν ἡ ταπείνωσι ποὺ δοκίμασε, αὐτός, ὁ ἀκατανίκητος γόης, ἐπειδὴ βρέθηκε μιὰ γυναῖκα ν' ἀντισταθῆ στὴ δύναμί του.

Μέσα στὴ μόνωσί του, ὁ Κονστὰν ξαναθυμήθηκε ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχε ἀγαπήσει — ἢ ποὺ προσποιήθηκε πὼς ἀγάπησε — στὸ περασθέν. Ἡ γλυκειά, πονεμένη μορφὴ τῆς Ἄννας Λίνδσαϋ ξαναμπῆκε στὴ μνήμη του. Καὶ ὁ Βενιαμὶν, νοιώθοντας ξαφνικὰ στὴν καρδιά του νὰ ξαναγεννιέται τὸ παλιό

Τὸ θηρίο παράτησε τὴν Μίνκα

—Τώρα, εἶπε ὁ πρίγκηψ, ἂς ἔλθουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶσθε, θὰ καταλάβετε ὥς τότε ποιὸ εἶνε τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ σας!

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ πρίγκηψ ἔσκυψε, φίλησε τὸν Ἰδάνκα καὶ τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα μάτσο ρούβλια.

Ὁ Ἰδάνκα μὲ βλέμμα ὀνειροπόλο παρακολούθησε τὸ ἔλκυθρο καθὼς ἀπομακρυνόταν. Κι' ἔνας πόθος κρυφὸς, ἄγνωστος ὥς τότε γι' αὐτὸν ἔλαμψε στὰ ἀθῶα παιδικὰ μάτια του, καθὼς ξαναπῆρε στὴ φτωχικὴ ἴσμπα του.

...Ὅταν λυώσανε τὰ χιόνια, καὶ τὰ δένδρα ἔβγαλαν τὰ πρῶτα φύλλα τους, μὲ τὶς πρῶτες ζεστὲς πνοὲς τῆς ἀνοίξεως, ὁ μικρὸς Ἰδάνκα ἦταν ἕτοιμος καὶ περίμενε τὸν εὐεργέτη του...

Ὁ πρίγκηψ τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα μάτσο ρούβλια...

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης καὶ ποιητής, ἄνθρωπος τερατώδους ἀσχημίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὡραιοτάτη Χριστίνα, τὴν κόρη τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐφευρέτου καὶ ὡρολογοποιοῦ Νορμπέρ. Ἡ Χριστίνα ὅμως εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν ἐξάδελφό της γιατρὸ Ἰάκωβο Κονταντέν, ἕναν ἐπιστήμονα μεγάλης ἀξίας. Ὁ Μασσόν, ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ του, βλέπει πολὺ παράξενα πράγματα στὸ σπίτι τῶν Νορμπέρ. Ἔτσι, μιὰ νύχτα, βλέπει τὴν Χριστίνα ν' ἀνοίγη κρυφὰ ἀπ' ὅλους ἕνα ντουλάπι τοῦ δωματίου της καὶ νὰ βγάζη ἀπὸ μέσα ἕναν ὡραιότατον νέον — τὸν Γαβριήλ, ὅπως τὸν λέει — μὲ τὸν ὁποῖον φαίνεται σὰν νὰ εἶνε ἐρωτευμένη. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Χριστίνα ἐπισκέπτεται τὸν Μασσὸν στὸ μαγαζί του καὶ τοῦ προτείνει νὰ δεχτῆ τὴ θέσι τοῦ βιβλιοδέτου - βιβλιοθηκαρίου στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ντὲ Κουλτραί. Ὁ Μασσὸν δέχεται καὶ μαζὶ μὲ τὴ Χριστίνα πηγαίνει στὸ μέγαρο. Ἐκεῖ ὅμως ἀντιλαμβάνεται καὶ μαθαίνει πολὺ περίεργα πράγματα. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἡ ἴδια ἡ μαρκησία Ντὲ Κουλτραὶ τοῦ λέει πὼς ὁ σύζυγός της εἶνε βρυκόλακας... Ἡ Ἐκπληξις τοῦ Μασσὸν ὅμως μεγαλώνει ἀκόμα περισσότερο μπρὸς στὸν ἀκατανίκητο τρόμο καὶ τὴ φρίκη, ποὺ νοιώθει ἡ μαρκησία γιὰ τὸν Ἰνδὸ δόκτορα Σάϊμ - Χάν, ὁ ὁποῖος τὴν θεραπεύει. Κι' ὅμως ὁ γιατρὸς αὐτός, ἐφαρμόζοντας μιὰ παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, γιὰ ἕνα διάστημα, νὰ τῆς ξαναδίνη δυνάμεις καὶ ζωή. Στὸ τέλος ὁ μαρκήσιος παίρνει τὴ σύζυγό του καὶ φεύγουν γιὰ τὸν πύργο τους, σὲ μιὰ ἐπαρχία. Σχεδὸν συγχρόνως ὁ Μασσόν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνὴ μὲ τὴ Χριστίνα, φεύγει γιὰ τὸ ἐξοχικό του σπίτι, ἕνα σπίτι μυστηριῶδες, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐξαφανιστῆ ἀνεξήγητα ἕξη νεαρὲς βοηθοὶ τοῦ βιβλιοδέτου. Ἐντωμεταξὺ ἡ Χριστίνα λαβαίνει μιὰ ἐπιστολὴ τῆς μαρκησίας, διὰ τῆς ὁποίας προσκαλεῖ αὐτὴν καὶ τὸν Βενέδικτο Μασσὸν στὸν πύργο τοῦ Κουλτραί, γιὰ νὰ τὴν σώσουν. Ἡ Χριστίνα πάει νὰ βρῆ τὸν Μασσὸν στὸ ἐξοχικό του σπίτι, μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει μέσα, τὸν βρίσκει νὰ καίη μιὰ γυναῖκα στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Ὁ Μασσὸν συλλαμβάνεται, δικάζεται καὶ θανατώνεται, μολονότι λέει πὼς εἶνε ἀθῶος, ἐνῶ ἡ Χριστίνα παίρνει τὸν μηνστῆρα της καὶ πηγαίνει στὸν πύργο τοῦ Κουλτραί. Μὰ ἡ ταραχὴ στὴν ὁποία ἔχει πεθάνει πειὰ καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ φθάνουν ἐκεῖ, γίνεται ἡ κηδεία της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ
Ι
ΤΟ «ΧΑΜΟΜΗΛΙ ΤΗΣ Δίδος ΒΑΡΕΣΚΑ

Ἂς ξαναγυρίσουμε καὶ πάλι στὸ Παρίσι, στὴ γαλήνια κι' ἐρημικὴ γειτονιὰ τοῦ Νησιοῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἀπ' ὅπου κι' ἄρχισε ἡ δραματικὴ ἱστορία μας. Ὅλη αὐτὴ ἡ τόσο ἥσυχη συνοικία διατελοῦσε τώρα ὑπὸ τὸ «κράτος τοῦ τρόμου», ὅπως ἔλεγε ἡ κυρία Λανγκλουά, ἡ λαμπρὴ ἐκείνη γυναῖκα ποὺ συγύριζε ἄλλοτε τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ τέρατος, τοῦ καταραμένου καὶ ἀπαίσιου Βενέδικτου Μασσόν.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγιναν γνωστὰ τὰ φριχτὰ ἐγκλήματα, οἱ σιδεράδες τῆς γειτονιᾶς ἔκαναν χρυσὲς δουλειές. Καὶ στ' ἀλήθεια, ποτὲ οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ Νησιοῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου δὲν εἶχαν βάλει τόσους σύρτες καὶ τόσες κλειδωνιὲς στὶς πόρτες τους καὶ ποτὲ ἡ πόρτες τους δὲν τριπλοκλειδωνόντουσαν τόσο καλὰ τὶς νύχτες ;

Μὰ γιατὶ τάχα τόσος φόβος; Μήπως ὁ Βενέδικτος Μασσὸν δραπετεύσει ;

Ἴσως... Μὰ ἦταν καὶ κάποιος ἄλλος φόβος ἀκόμα... Κι' ὁ φόβος αὐτὸς ἦταν σχετικὸς μὲ τὸ σπίτι τοῦ γερο-ρολογᾶ Νορμπέρ, τοῦ πατέρα τῆς Χριστίνας. Κανένας πειὰ δὲν πήγαινε κατὰ κεῖ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει ἡ φήμη ὅτι καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ ἔκρυβε ἓν' ἄλλο μυστήριο, ἕνα «ἱερὸ μυστήριο», κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ κ. Μπιρούστ, ἑνὸς ἡλικιωμένου βοτανολόγου τῆς συνοικίας, «ἕνα ἱερὸ μυστήριο» ποὺ ἡ δίκη τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν δὲν τὸ εἶχε διαφωτίσει καθόλου.

Οἱ μὲν γιγοψιθύριζαν μεταξύ τους ὅτι οἱ Νορμπὲρ ἔκρυβαν στὸ σπίτι τους κάποιο πολιτικὸ ἐξόριστο ἢ κατάδικο, οἱ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ λαμπρὸς κ. Μπιρούστ, ὅτι οἱ Νορμπὲρ εἶχαν στὸ σπίτι τους ἕναν ἀσθενῆ, ἐντελῶς ἐξαιρετικό, τὸν ὁποῖο ὁ Ζὰκ Κοταντέν, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ρολογᾶ καὶ τὴν κόρη του, θεράπευε μ' ἕναν τρόπο ὄχι λιγώτερο ἐξαιρετικό. Ὁ κ. Μπιρούστ μάλιστα ἐπρόσθεσε:

—Γιᾶ νὰ τὸν φυλᾶνε τόσο καλά, αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος!.. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, παρὰ ἕνα πρᾶγμα! Ὅτι ἡ ἀρρώστεια του εἶνε σχετικὴ μὲ τὸ μυαλό του κι' ὅτι ὁ Κοταντὲν ἐφαρμόζει μιὰ περίεργη θεραπεία τοῦ κρανίου... Ἂς εὐχόμεθα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς γειτονιᾶς μας νὰ μὴ τοὺς ξεφύγη!..

Καθὼς βλέπετε, τὰ λόγια τοῦ κ. Μπιρούστ δὲν ἦσαν καθόλου καθησυχαστικά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ συνοικία κάθε ἄλλο, παρὰ τέτοια ἀνησυχαστικὰ νέα χρειαζόταν...

Ὡστόσο, ἡ θανάτωσις τοῦ Βενέδικτου Μασσόν, στὸ Μελέν, ἡσύχασε κάπως τὰ πνεύματα. Οἱ πιὸ τολμηροὶ ἀπ' τοὺς γείτονες κυκλοφοροῦσαν τώρα καὶ μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου κι' ἡ βεγγέρες στὰ φιλικὰ σπίτια ξανάρχισαν. Ἔτσι ξανάρχισαν καὶ τὰ περίφημα «χαμομήλια» τῆς ἐμπόρισσας τῶν φιλικῶν τῆς συνοικίας, δίδος Βαρεσκά, ποὺ τὰ ἔδινε στὸ σπίτι της κάθε Τετάρτη καὶ Σάββατο.

Ὁ Γαβριὴλ κρατοῦσε ἀναίσθητη τὴ Χριστίνα στὸ ἕνα του χέρι...

Ἐκεῖνο τὸ Σαββατόβραδο, ἡ συγκέντρωσις στὸ «χαμομῆλι» τῆς δίδος Βαρεσκὰ δὲν ἦταν καὶ τόσον λαμπρή. Μονάχα τρεῖς ἀπ' τοὺς προσκαλεσμένους της εἶχαν πάει στὸ σπίτι τῆς ἐμπόρισσάς μου. Μά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, συνέβη ἕνα γεγονὸς τόσο τρομερό, τόσο ἀφάνταστο καὶ μὲ τέτοιες καταπληκτικὲς συνέπειες, ὥστε ἔμεινε ἱστορικό.

Ὁ κ. Μπιρούστ, τοῦ ὁποίου τὸ σπίτι ἦταν πολὺ κοντὰ στῆς δίδος Βαρεσκὰ κι' ὁ ὁποῖος, ὡς βοτανολόγος, τῆς προμήθευε τὸ χαμομῆλι της σὲ πολὺ χαμηλὴ τιμή, ἔφτασε πρῶτος. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ἡ κ. Καμούς, ἡ ἐνοικιάστρια καθισμάτων καὶ προστατευομένη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτρόπου κ. Λαβιεβίλ, ἑνὸς ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα τῆς συνοικίας. Καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ κυριώτερο στόλισμα αὐτῆς τῆς μικρῆς συγκεντρώσεως, ἦταν ἡ κυρία Λανγκλουά.

Ἡ κυρὰ Λανγκλουά, ὅπως θὰ ἔκριναν κιόλας οἱ ἀναγνῶσται μας, μολονότι συγύριζε ξένα σπίτια, δὲν ἦταν ἡ «πρώτη τυχοῦσα». Εἶχε κι' αὐτὴ ἄλλοτε τὸν τρόπο της. Στὰ νειᾶτα της εἶχε ἐργαστῆ ὡς πωλήτρια σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα. Ἔπειτα, ὅταν παντρεύτηκε, διεύθυνε ἕνα μικρὸ οἶκο μόδας, μὰ χρεωκόπησε γρήγορα, πολὺ ἔντιμα ἄλλωστε. Κατόπιν πέθανε κι' ὁ σύζυγός της, κι' ἀπὸ τότε δούλευε ὡς «ξενοσυγυρίστρα», μὰ μὲ τὸ μέτωπο ψηλά. Ἤθελε νὰ ξεχρεώση καὶ τοὺς τελευταίους πιστωτάς της καὶ νὰ ξαναβρῆ τὴ χαμένη τιμή της.

Μετὰ τὴν τρομερὴ ὑπόθεσι τοῦ Βενέδικτου Μασσόν, τοῦ ὁποίου εἶχε ξεσκονίσει τόσες φορὲς τὰ φτωχικὰ ἔπιπλα, ἀπολάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως τῆς συνοικίας. Γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἐκτίμησι αὐτὴ καὶ ν' ἀποδείξη ὅτι ἔχαιρε περισσότερο, ἀπὸ κάθε ἄλλο γιὰ τὴ δικαία τιμωρία τοῦ τέρατος, εἶχε τὸ κουράγιο, δυνατὴ γυναῖκα αὐτή, καὶ νὰ παρακολουθήση τὴν ἐκτέλεσί του.

Ὁ ἡρωϊσμὸς ποὺ εἶχε δείξει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι κι' ἡ διηγήσεις της ὡς αὐτόπτου μάρτυρος τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ γεγονότος, τὴν εἶχαν κάνει τόσο τῆς μόδας στὴ συνοικία, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ξαφνιαστῆ κανείς, γιατὶ ἦταν προσκαλεσμένη μεταξὺ τῶν πρώτων στὸ χαμομῆλι τῆς κ. Βαρέσκα.

Ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὴ σάλα τοῦ «χαμομηλιοῦ», ὅλοι ἔσπευσαν νὰ τὴν τιμήσουν ὅπως τῆς ἄξιζε, ὡς κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ γάτος τῆς οἰκοδεσποίνης, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ τριφτῆ ἀπάνω της μὲ τὸ πιὸ εὐνοϊκὸ «ρὸν-ρόν» του.

Ἦταν πειὰ ἐννιάμιση ἡ ὥρα... Κι' ἡ ἱστορικὴ στιγμὴ πλησίαζε...

—Μὰ τὴν πίστι μου, σίγουρα δὲν θὰ μᾶς ἔρθη ἀπόψε ὁ κ. Ταννεγκρέν! εἶπε ἡ δὶς Βαρεσκά. Μὰ δὲν θὰ τὸν περιμένουμε περισσότερο. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς καθυστερημένους... Εἶνε ὥρα νὰ σᾶς σερβίρω τὸ χαμομῆλι μου!..

—Κρῖμα! παρατήρησε ἡ κ. Καμούς. Ὁ κ. Ταννεγκρὲν εἶνε τόσο εὔθυμος, ὥστε μᾶς κάνει πάντα καὶ διασκεδάζουμε... Μά, μὲ τὸ κρῦο ποὺ κάνει, θὰ τὸν ἔχουν πιάσει οἱ ρευματισμοί του.

Ὁ κ. Ταννεγκρέν, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσαν, ἦταν παλαιὸς δικαστικὸς κλητήρας, ὁ ὁποῖος, στὸ τέλος κάθε χαμομηλιοῦ τῆς δίδος Βαρεσκά, ἀπήγγελε μονολόγους...

Καθὼς ἡ λαμπρὴ αὐτὴ οἰκοδέσποινα σερβίριζε τὸ χαμομῆλι της, ἡ κ. Καμοὺς σηκώθηκε ἐξαφνα καὶ εἶπε, διευθυνομένη πρὸς τὴν πόρτα:

—Ἀκούω βήματα στὸ δρόμο!.. Στοιχηματίζω πὼς θὰ εἶνε ὁ κ. Ταννεγκρέν... Δὲν εἶνε ἀκόμα πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ γελάσουμε λίγο!..

—Ἀκοῦστε τὸν ἄνεμο πῶς σφυρίζει!.. Εἶχε ἀρχίσει νὰ χιονίζη ὅταν ἔφτασα!.. Ὁ κ. Ταννεγκρὲν δὲν θἄρθη μ' αὐτὸ τὸν καιρό! παρατήρησε ἡ κ. Λανγκλουά.

Ἐντωμεταξὺ τὰ βήματα πλησίαζαν γοργὰ καὶ δυὸ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

—Ἀναγνωρίζω τὸν τρόπο τοῦ χτυπήματός του! εἶπε ἡ κ. Καμούς. Εἶνε ὁ κ. Ταννεγκρέν.

—Μὴν ἀνοίγετε πρὶν βεβαιωθῆτε!.. τῆς φώναξε ἡ δὶς Βαρεσκά.

Μὰ ἡ κ. Καμοὺς εἶχε τραβήξει κιόλας τοὺς σύρτες κι' ἄνοιγε τὴν πόρτα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἄνεμος μαζὺ μὲ τὸ χιόνι μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι... Κι' ἔπειτα ;.. Μὰ ἀς μεταφέρουμε ἐδῶ τὶς καταθέσεις ποὺ ἔκαναν ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες στὸν ἀστυνόμο ἡ δὶς Βαρεσκὰ κι' οἱ προσκαλεσμένοι της...

Κι' ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν κατάθεσι τῆς κυρᾶς Λανγκλουά:

—Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, κύριε ἀστυνόμε... Καθὼς ἄνοιξε ἡ πόρτα, εἴδαμε ἔξαφνα νὰ ὁρμάη μέσα ὁ Γαβριήλ, ὁ ὡραῖος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατῶντας τὴν δίδα Χριστίνα ἀναίσθητη στὸ ἕνα του χέρι, σὰν νὰ μὴ τὸ βάραινε περισσότερο ἀπὸ φτερό... Καὶ τὸ δικό της πρόσωπο ἦταν καταματωμένο...Βγάλαμε ὅλες μιὰ κραυγή, μιὰ κραυγὴ φρίκης... Μὰ ἐγὼ φώναξα ἀμέσως! «Εἶνε αὐτὸς ὁ Γαβριήλ!..

»Ὦ! Θεέ μου!.. Εἴχαμε μεταμορφωθῆ ὅλοι σὲ ἀγάλματα τρόμου μπρὸς στὴν ἐπιδρομὴ αὐτή!.. Τὸ χιόνι!.. Τὸ αἷμα!.. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε μὲ τὸ περίστροφο ποὺ κρατοῦσε στὸ ἐλεύθερο χέρι του... Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στὸ σπίτι τοῦ ρολογᾶ, μοῦ εἶχε φανῆ ὡραῖος... Μὰ τώρα δὲν μπορῶ πειὰ νὰ πῶ τὸ ἴδιο... Δὲν ἔβλεπα, παρὰ μόνο τὰ μάτια του ποὺ ἦσαν τρομαχτικά!.. μάτια δολοφόνου!.. "Οταν μὲ κύτταζε, νόμιζα πὼς εἶχε ὁρμήσει κιόλας ἀπάνω μου γιὰ νὰ μὲ δολοφονήση...

»Μὲ ρωτᾶτε, κύριε ἀστυνόμε, τί ἔκανε ὁ Γαβριὴλ μετὰ τὴν ἐπιδρομή του μέσα στὸ σπίτι. Στὴν ἀρχή, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του μὲ μιὰ τρομερὴ κλωτσιά..."Επειτα ἔσπρωξε τὸ σύρτη... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ κ. Μπιρούστ, ὁ βοτανολόγος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει πίσω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο, μᾶς φώναξε:

Ὁ Γαβριὴλ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ περιποιῆται τὴ Χριστίνα

«Ψηλὰ τὰ χέρια!.. Κάμετε ὅ,τι κάνω κι' ἐγώ!..» Τότε ὑψώσαμε ὅλοι τὰ χέρια... ὅπως στὸν κινηματογράφο!.. Ὁ γάτος τῆς δίδος Βαρεσκὰ ἔφυγε μ' ἕνα τρομερὸ πήδημα κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πειά...

»Ὅσο γιὰ τὸν Γαβριήλ, αὐτὸς δὲν ἔλεγε τίποτε!.. Μά, ἀφοῦ ἀφογκράστηκε, ἀπόθεσε τὴ Χριστίνα σ' ἕνα καναπὲ κοντά του... "Επειτα ἄρχισε νὰ ψάχνεται, σὰν νὰ ζητοῦσε ἕνα μαντῆλι στὶς τσέπες του... χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ σκουπίση τὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς δεσποινίδος... Μὰ δὲν βρῆκε πουθενὰ τὸ μαντῆλι του... Καὶ τότε!.. "Ω! τότε, κύριε ἀστυνόμε, τὸ τί ἔγινε στὸ μαγαζὶ τῆς δίδος Βαρεσκά, μέσα στὸ ὁποῖο δίνει τὰ «χαμομήλια» της, δὲν περιγράφεται!..

Γιὰ νὰ μάθουμε τί ἔγινε τότε στὸ μαγαζὶ τῆς δίδος Βαρεσκά, ἂς ἀφήσουμε τὴν δίδα Βαρεσκὰ νὰ μιλήση ἡ ἴδια...

—Α! κύριε ἀστυνόμε!.. Γιὰ ἕνα μαντῆλι!.. Τί ἔκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ ἕνα μαντῆλι!.. Δὲν μοῦ τὸ ζητοῦσε τουλάχιστον ;.. Μὰ οὔτε μιὰ λέξι δὲν ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα του... Ὡστόσο θέλησα νὰ ἐπέμβω, ὅταν τὸν εἶδα νὰ ψάχνη μέσ' στὰ συρτάρια μου, ν' ἀναστατώνη τὰ ράφια μου!.. Θεέ μου! Πῶς νὰ κρατηθῶ μὲ τὴν καταστροφὴ ποὺ μοῦ ἔκανε... Θὰ μὲ προστατεύσετε, κύριε ἀστυνόμε!.. Δὲν εἶν' ἔτσι ;.. Ἐσεῖς εἶστε δίκαιος! Εἶμαι μιὰ φτωχὴ ἡλικιωμένη δεσποινίς, ποὺ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ παντρευτῆ, παρ' ὅλες τὶς εὐκαιρίες ποὺ τῆς παρουσιάστηκαν... Νὰ μοῦ συμβαίνη λοιπὸν τώρα μιὰ τέτοια ἱστορία!.. "Οταν λοιπὸν τὸν εἶδα νὰ ψάχνη τὰ συρτάρια μου, θέλησα νὰ ἐπέμβω... Μὰ ξέσκιζε τὶς δαντέλλες μου... τὰ κουβάρια μου... "Ω! θὰ ἤθελα νὰ τὸν πνίξω... Μὰ μόλις σάλευα λίγο τὰ χέρια, ἄκουγα τὸν κ. Μπιρούστ νὰ φωνάζη! «Ψηλὰ τὰ χέρια, γιὰ τὸ Θεό...» Τέλος ὁ Γαβριὴλ βρῆκε τὴν ἄσπρη μου μουσελλίνα κι' ἄρχισε νὰ σκουπίζη μ' αὐτὴ τὰ αἵματα τῆς δεσποινίδος... Μὰ ἐμένα ποιὸς θὰ μ' ἀποζημιώση γιὰ τὶς ζημίες ποὺ μοῦ ἔκανε ;»

Νὰ τώρα καὶ ἡ κατάθεσις τῆς κ. Καμούς, τῆς ἐνοικιαστρίας καθισμάτων:

—Ἦταν βέβαια τρομερὸς ὁ Γαβριήλ, μὰ καὶ πόσο ὡραῖος, Θεέ μου! Ἔχω δῆ ὡραίους ἄντρες στὴ ζωή μου, μὰ ἄντρα ὡραῖο σὰν κι' αὐτόν, ποτέ μου δὲν εἶδα... Τὸ ὅτι πρόσεξα τὴν ὁμορφιά του σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλοι νομίζαμε πὼς εἴμαστε χαμένοι, αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο ὡραῖος ἦταν!.. Μὰ ἀπ' ὅλους μας, πιὸ πολὺ ἔτρεμε ὁ κ. Μπιρούστ... Θεέ μου! Τί δειλὸς ἄντρας!.. Τρεμοὺλιαζε ἀδιάκοπα πίσω ἀπ' τὸ ἔπιπλο ποὺ εἶχε κρυφτῆ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μᾶς φωνάζη! «Ψηλὰ τὰ χέρια, γιὰ τὸ Θεό!..» Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ἂν χαμηλώναμε μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια, θ' ἅρπαζε τὸ περίστροφο ποὺ ὁ Γαβριὴλ εἶχε ἀφήσει δίπλα του καὶ θὰ μᾶς ἔρριχνε...

»Πέστε μου, κύριε ἀστυνόμε, κι' ἐσεῖς ;.. "Ητανε στάσις ἀνδρὸς αὐτή ; Καλύτερα φερθήκαμε ἐμεῖς ἡ γυναῖκες... Πάει πειά... Δὲν θέλω νἄχω στὸ ἐξῆς καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν κ. Μπιρούστ... Μὲ παρακολουθεῖτε, κύριε ἀστυνόμε ;.. Καὶ μὲ καταλαβαίνετε, δὲν εἶνε ἔτσι ;

»Ἐντωμεταξύ, ὁ Γαβριὴλ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ περιποιῆται τὴ Χριστίνα του..."Ολα γι' αὐτήν!.. "Ετσι τοὺς θέλω τοὺς ἄντρες, σὰν κι' αὐτόν.. μολονότι εἶν' ἕνας ληστὴς καὶ μᾶς ἔκανε νὰ περάσουμε πολὺ ἀσχημες στιγμές.. Μὰ τί ἄντρας, Θεέ μου!.. Οὔτ' ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του δὲν σάλευε!.. Τὸ αἷμα δὲν τοῦ προκαλοῦσε κανένα φόβο!..

»Φαίνεται πὼς ὁ Γαβριὴλ ἀπήγαγε τὴ φτωχὴ δεσποινίδα!.. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀντιστάθηκε.. Καὶ τότε αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιήση βία!.. Ἔτσι ἡ δὶς Χριστίνα χτύπησε κάπου καὶ πληγώθηκε.. Φαίνεται ἐπίσης πὼς τὸν κυνηγοῦσαν καὶ ὁ Γαβριήλ, βλέποντας φῶς στὸ σπίτι τῆς δίδος Βαρεσκά, χτύπησε στὴν τύχη τὴν πόρτα... Ἡ κ. Καμοὺς τοῦ ἄνοιξε κι' ὁ Γαβριὴλ ὥρμησε σὰν λαίλαπας μέσα... Νὰ πῶς ἐγὼ τὰ ἐξηγῶ ὅλα... "Αν εἶνε ἄλλοι πιὸ ἐξυπνοι, ἂς δώσουν κι' αὐτοὶ τὴν ἐξήγησι ποὺ νομίζουν πὼς εἶνε ὀρθή...

»Ἐντωμεταξύ, ἡ δὶς Χριστίνα ἐξακολουθοῦσε νἄχη κλεισμένα τὰ μάτια της.. Ὁ Γαβριὴλ γιὰ νὰ τὴ συνεφέρη, τῆς ἔρριξε ὅσο ἀπόμενε ἀπὸ τὸ χαμομῆλι τῆς δίδος Βαρεσκὰ στὸ πρόσωπο!.. Μὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε, ἦτανε νὰ τῆς καθαρίση λίγο τὰ αἵματα... Σίγουρα αὐτὴ ἡ δὶς Νορμπέρ, παρ' ὅλη τὴν ὁμορ-

φιά της, δὲν ἔχει καθόλου τύχη... Τὶς ἄλλες τὶς βρῆκαν σὲ κακὰ χάλια μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βενέδικτου Μασσόν... Τώρα πάλι τὴν ἔκλεψε ὁ ὡραῖος Γαβριήλ...

»Ὁ ὡραῖος Γαβριήλ!.. Μὰ ποιὸς εἶνε τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ὡραῖος Γαβριήλ;. Θὰ τὸ μάθουμε τάχα ποτέ ;..

»Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε ἀστυνόμε ; Ἐγὼ μονάχα μὲ τὸ συνώνυμό του ἄγγελο θὰ μποροῦσα νὰ τὸν συγκρίνω ; Θεέ μου, πόσο ὡραῖος εἶνε!.. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, κύριε ἀστυνόμε, ἂν τὸν ἔβλεπα στὰ νειᾶτα μου, θὰ τὸν ἐρωτευόμουν μὲ τὴν πρώτη ματιά!..»

Ἂς ἔρθουμε τώρα καὶ στὴν κατάθεσι τοῦ κ. Μπιρούστ:

—Κύριε ἀστυνόμε, ἄρχισε νὰ λέη ὁ βοτανολόγος. Ἐγώ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν συλλογίστηκα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τῶν τριῶν αὐτῶν γυναικῶν, χάρις στὴν ψυχραιμία μου καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου—ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ θάρρος μου — κατώρθωσα, ὥστε αὐτὸς ὁ ἄθλιος νὰ μὴν ἀφήση πτώματα πίσω του!.. Δὲν ἔκανα παρὰ μόνο τὸ καθῆκον μου, κύριε ἀστυνόμε... Σᾶς τὸ λέω χωρὶς καμμιὰν περηφάνεια, ἁπλᾶ, ὅπως ταιριάζει σ' ἕνα βοτανολόγο ποὺ καταγίνεται μὲ τὴν μελέτη τῶν φυτῶν κι' ὁ ὁποῖος δὲν μοιάζει καθόλου μὲ ἥρωα τοῦ μελοδράματος!..

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὴ συνέχεια τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν γεγονότων...

Ὁ Γαβριήλ, καθὼς περιποιόταν τὴν Χριστίνα, ἔδειχνε συγχρόνως ἐξαιρετικὴ ἀνησυχία. Συχνά, πήγαινε καὶ κολλοῦσε τὸ αὐτί του στὴν πόρτα, ἀφοῦ γκραζόταν τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου κι' ἔπειτα ξαναγύριζε πάλι κοντὰ στὴ Χριστίνα, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ δείχνη σημεῖα ζωῆς...

Ὁ Γαβριήλ, πάντοτε ἄφωνος, (δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμα οὔτε μιὰ λέξι), γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ πρὸς τὴ δίδα Βαρεσκὰ καὶ τοὺς καλεσμένους της, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ χέρια ψηλά, φαινόντουσαν ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο σὲ μιὰ στάσι ἱκεσίας, τοὺς ἔρριψε ἕνα βλέμμα τρομερό, ἔψαξε στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα σημειωματάριο κι' ἕνα στυλό, ἔγραψε μερικὲς λέξεις, ἀπόσπασε ἀπὸ τὸ σημειωματάριο τὸ φύλλο ποὺ τὶς ἔγραψε—ὅλ' αὐτὰ γίνηκαν σὲ διάστημα μικρότερο ἀπ' ὅσο μᾶς χρειάστηκε γιὰ νὰ τὰ διηγηθοῦμε—καὶ τὸ ἔβαλε δισδοχικὰ μπρὸς στὰ μάτια τῶν τριῶν γυναικῶν, τὶς ὁποῖες τὸ ἴδιο συναίσθημα φρίκης εἶχε κολλήσει τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Μόλις ἡ τρεῖς γυναῖκες ἔρριξαν τὰ βλέμματά τους σὲ ὅσα ἔγραφε αὐτὸ τὸ χαρτί, ἔβγαλαν συγχρόνως μιὰ κραυγὴ ποὺ θὰ τρόμαζε καὶ τὶς πιὸ γενναῖες καρδιές. Μὰ τὴν κραυγή τους αὐτὴ τὴν ἔκοψε ἕνα ξαφνικὸ πήδημα τοῦ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος, σὰν σπρωγμένος ἀπὸ κάποιο ἐλατήριο, ἔτρεξε κι' ἅρπαξε τὸ περίστροφό του καὶ τὸ ἔστρεψε πάλι ἐναντίον τους.

Ὁ κ. Μπιρούστ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ μένη κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάποιο ἔπιπλο, κρίνοντας ἴσως πὼς ἦταν πιὸ ἀσφαλισμένος ἐκεῖ... Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος δμως δὲν μπόρεσε νὰ διαβάση τίποτε. Τότε ὁ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει, τοῦ πέταξε κι' αὐτοῦ τὸ χαρτί... Ἀμέσως κι' ὁ κύριος Μπιρούστ ἔβγαλε τὴν ἴδια κραυγὴ ἀπεριγραπτης φρίκης ποὺ εἶχαν βγάλει προηγουμένως κι' ἡ τρεῖς γυναῖκες...

Ἐντωμεταξὺ ἡ θύελλα τοῦ χιονιοῦ καὶ τοῦ ἀνέμου ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἔξω, εἶχε κοπάσει κάπως. Ἔξαφνα τότε ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω θόρυβος βημάτων καὶ φωνὲς στὸ δρόμο ποὺ πλησίαζαν ὁλοένα...

Ἀμέσως ὁ Γαβριὴλ ἅρπαξε πάλι τὴ Χριστίνα στὸ μπράτσο

Ὁ Γαβριὴλ γύρισε σὲ κάποια στιγμὴ καὶ τοὺς ἔρριξε ἕνα βλέμμα τρομερό.

του καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, περίμενε, φοβερὸς καὶ τρομερός, τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

Τὰ βήματα κι' ἡ φωνὲς σταμάτησαν τέλος μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω αὐτὸς ὁ λαχανιασμένος διάλογος:

—Σᾶς λέω ὅτι δὲν βγῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο!..

—"Ω! δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μακρυά!..

—Ὑπάρχει ἀκόμα φῶς στὸ σπίτι τῆς δίδος Βαρεσκά... Ἴσως αὐτὴ νὰ εἶδε ἢ νὰ ἄκουσε τίποτε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Γαβριήλ, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα καὶ ἀπόλυτο σκοτάδι ἁπλώθηκε μέσα στὴ σάλα...

Ὁ κ. Μπιρούστ, ἡ δὶς Βαρεσκά, ἡ κυρὰ Λανγκλουά, ἡ κ. Καμοὺς δὲν ἀνέπνεαν πειά. Εἶχαν μεταβληθῆ σὲ ἀγάλματα... Ἦταν σίγουρα ἡ πιὸ τρομερὴ στιγμὴ ὅλης τους τῆς ζωῆς.

Ἐντωμεταξύ, ἡ συνομιλία ἐξακολουθοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ Λανγκλουὰ εἶχε ἀναγνωρίσει τὶς φωνὲς τοῦ γέρο-Νορμπὲρ καὶ τοῦ Ζὰκ Κοταντέν...

—Τὸ φῶς ἔσβυσε!.. εἶπε ὁ Ζάκ.

—Τί λές ; Νὰ χτυπήσουμε ; ἐπρότεινε ὁ ρολογᾶς.

—Θὰ χάσουμε ἴσως ἔτσι τὸν πολύτιμο καιρό μας!.. Καλύτερα νὰ ψάξουμε ὅλα τὰ στενὰ κι' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς συνοικίας μας... Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη βγῆ ἀπ' τὸ νησὶ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου... Θὰ τὸν ἔβλεπαν ἀσφαλῶς ἂν διέρχιζε τὶς γέφυρες μὲ τὴ Χριστίνα στὴν ἀγκαλιά!..

Μιὰ σύντομη σιωπὴ ἐξακολούθησε κι' ἔπειτα ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Νορμπὲρ ποὺ ἔλεγε:

—"Ω! Μὰ τί εἶν' αὐτό ;

—Μὰ εἶνε ἡ κορδέλλα τῆς κάπας του! ἀπάντησε ὁ Ζάκ.

—Εἶνε πιασμένη στὴν πόρτα! φώναξε ὁ γέρο-Νορμπέρ. Καὶ ἐδῶ... Ναί! Εἶν' ἐδῶ!.. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Βαρεσκά!..

Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν κι' οἱ δυὸ νὰ χτυποῦν μανιασμένα στὴν πόρτα...

Μὰ κανένας δὲν τοὺς ἀπάντησε.

Τότε ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

—Δεσποινὶς Βαρεσκά!.. Δεσποινὶς Βαρεσκά!..

Μὰ τοῦ κάκου.

—Περίεργο! ἔλεγαν. Πῶς δὲν ἀπαντᾶ ἡ δὶς Βαρεσκά ;.. Δεσποινὶς Βαρεσκά! Ἔ! Δεσποινὶς Βαρεσκά!..

Καὶ τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα ξανάρχισαν μὲ μεγαλειτερη μανία!..

Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε τότε ἀπὸ κάποιο σπίτι τῆς γειτονιᾶς καὶ μιὰ φωνὴ φώναξε:

—Τί τὴν θέλετε τὴν δίδα Βαρεσκά!.. Τέτοια ὥρα ἡ δὶς Βαρεσκὰ κοιμᾶται βαθειά...

Καὶ τὸ παράθυρο ξανάκλεισε δυνατά. Ἔκανε πολὺ κρῦο... Ἔπεφτε χιόνι... κι' ὁ φόβος ἁπλωνόταν στὸ δρόμο...

Τώρα ὁ ρολογᾶς καὶ ὁ Ζὰκ δὲν χτυποῦσαν πειά... Βλέποντας ὅτι δὲν τοὺς ἄνοιγαν, παραβίασαν τὴν πόρτα..

Ὁ Ζὰκ ἔπεφτε ἀπάνω της μὲ ὅλη τοὺ τὴ δύναμι καὶ σακάτευε τὴ ράχη του...

Τόση ἦταν ἡ μανία του, ὥστε στὸ τέλος ἡ κλειδωνιὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ πειὰ καὶ σωριάστηκε κάτω κομματιασμένη...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε... κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ὥρμησαν μέσα στὸ σκοτάδι... Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλωνόταν...

Ὁ Ζὰκ ἄναψε τὸ τσακμάκι του καὶ τότε εἶδε στὴ λάμψι του τέσσερα ἀγάλματα μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μάτια τεντωμένα...

Αὐτὰ τὰ τέσσερα ἀγάλματα πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι, ἐνῶ γύρω τους μιὰ ἀπερίγραπτη ἀκαταστασία ἐπικρατοῦσε. Ὁ ρολογᾶς κι' ὁ γιατρὸς σκόνταφταν ἀπάνω σὲ διάφορα πράγματα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ζὰκ βρῆκε τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ καὶ ἄναψε πάλι τὸ φῶς...

Βέβαια! Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ὁ Γαβριὴλ εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ!.. Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν ἀπ' τὸν τρόμο ποὺ κρατοῦσε πάντα ἀκίνητους τὴν δίδα Βαρεσκὰ καὶ τοὺς καλεσμένους τους... ἀπ' τὴν ἀναστάτωσι ὅλων ἐκεῖ μέσα... καὶ τέλος ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ ὑπῆρχε στὰ ἔπιπλα... στὶς πολύτιμες δαντέλλες τῆς δίδος Βαρεσκά... στοὺς τοίχους... παντοῦ!..

"Ω! Τί προσπάθειες κατέβαλαν γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὶς τέσσερες αὐτὲς μούμιες... γιὰ νὰ τὶς κάνουν νὰ μιλήσουν!.. Μὰ τίποτε... Τίποτε!.. Τοῦ κάκου τὶς σκουντοῦσαν!.. Ἡ δὶς Βαρεσκὰ κι' οἱ καλεσμένοι της ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοὺς κυτάζουν σιωπηλοὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά...

—Ἀπὸ ποῦ πέρασε ;.. Ἀπὸ ποῦ πέρασε ;.. τοὺς φώναζε ὁ Ζακ.

—Ἡ κόρη μου!.. Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου ; φώναζε ὁ γερο-Νορμπέρ. Μὰ πέστε μου, ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου...

Ὥρμησαν κι' οἱ δυὸ στὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιοῦ... Μὰ οὔτε ὁ Γαβριήλ, οὔτε ἡ Χριστίνα, εἶδαν μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ στὴ μικρὴ πισινὴ αὐλή... καί, στὴν αὐλὴ αὐτή, ἄλλη μιὰ πόρτα ἀνοιχτή... Συγχρόνως διέκριναν τὰ βήματα τοῦ Γαβριήλ... τὰ βήματά του ἀπάνω στὸ χιόνι...

Παρακολούθησαν τὰ βήματα αὐτὰ καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν σ' ἕνα δρόμο στενὸ ποὺ τοὺς ἔβγαλε στὴν προκυμαία...

Τότε, τότε μόνο... ὅταν ἡ δὶς Βαρεσκὰ κι' οἱ καλεσμένοι της κατάλαβαν ὅτι ὁ Γαβριὴλ δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ... ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ φυγή του... κι' ὅτι εἶχε ἐξαφανιστῆ μέσα στὴ νύχτα, παίρνοντας τὸ θῦμα του, τότε μόνο χαμήλωσαν τὰ χέρια τους...

Ἔπειτα, ὁ κ. Μπιρούστ, χωρὶς ν' ἀκούση περισσότερο τὶς φτωχὲς αὐτὲς γυναῖκες ποὺ τὸν ἱκέτευαν νὰ μὴ τὶς ἐγκαταλείψη, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δρόμου καὶ βιάστηκε νὰ ξαναγυρίση σπίτι του...

Γιὰ νὰ τὸ κάνη αὐτό, δὲν εἶχε, παρὰ νὰ διανύση μερικὰ μέτρα, γιατὶ κατοικοῦσε σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι.

Τότε ἡ τρεῖς γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ περάσουν μαζὶ τὴ νύχτα τους. Ὀχυρώθηκαν, ἔσπρωξαν τὰ ἔπιπλα μπροστὰ στὶς πόρτες καί, προφέροντας λόγια ἀκατανόητα, κατέφυγαν στὸ τέλος στὴ μικρὴ κάμαρη ποὺ χρησίμευε ὡς κρεββατοκάμαρη στὴν δίδα Βαρεσκά, καὶ πέρασαν ἐκεῖ τὴν ὑπόλοιπη νύχτα τους.

Εἶνε περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι δὲν κοιμήθηκαν καθόλου.

Οὔτε κὰν προσπάθησαν νὰ κουβεντιάσουν. Εἶχαν δεχτῆ ἕνα χτύπημα ποὺ τὶς παρέλυσε γιὰ πολὺ καιρό!..

Δὲν σκεφτόντουσαν, παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα: τὸ χαρτὶ ποὺ τοὺς εἶχε δώσει νὰ διαβάσουν ὁ Γαβριὴλ καὶ στὸ ὁποῖο εἶχε χαράξει αὐτὲς τὶς λέξεις: «Ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴ ζωή σας, σιωπή!»

Αὐτὲς ἡ ἑφτὰ λέξεις ἀποτελοῦσαν βέβαια μιὰ ἀπειλή, ἱκανὴ νὰ τρομάξη πνεύματα δειλά, ὅπως τὰ δικά τους. Μὰ δὲν ἦταν ἡ σημασία αὐτῶν τῶν λέξεων ποὺ τοὺς εἶχε προκαλέσει μιὰ τέτοια φρίκη...

Ἐκεῖνο ποὺ τὶς εἶχε παραλύσει, ἐκεῖνο ποὺ τὶς εἶχε ἐκμηδενίσει, ἦταν ὅτι σ' αὐτὲς τὶς ἑφτὰ λέξεις ποὺ τὶς εἶχε γράψει ὁ Γαβριήλ, εἶχαν ἀναγνωρίσει τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Βενέδικτου Μασσόν.

II

ΟΠΟΥ Ο κ. ΜΠΙΡΟΥΣΤ ΔΕΙΧΝΕΙ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΟΥ

Ὅταν ὁ κ. Μπιρούστ μιλοῦσε γιὰ τὸ θάρρος του, δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξαπατήση κανένα. Ἐξαπατοῦσε, ἁπλούστατα, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ὁ βοτανολόγος μας εἶχε ψεύτικο θάρρος, ὅπως εἶχε ψεύτικη μόρφωσι, ψεύτικη περηφάνεια, ψεύτικη μετριοφροσύνη, ψεύτικο τουπέ.

Βέβαιος ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του κι' ὅτι χάρις σ' αὐτόν, εἶχαν σωθῆ ἡ δὶς Βαρεσκὰ κι' ἡ δυὸ ἄλλες γυναῖκες, μόλις μπῆκε στὸ σπίτι του καὶ κλείδωσε πίσω του τὴν πόρτα, ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως...

Σωριάστηκε κατόπιν σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητος σ' αὐτή, σηκώθηκε κατόπιν, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα, διέσχισε ἕνα διάδρομο κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του...

"Ω! φρίκη!.. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε τότε, πάγωσε ὅλο τὸ αἷμα του μέσα στὶς φλέβες του...

Εἶδε τὸ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος τὸν περίμενε καὶ τὴ Χριστίνα ξαπλωμένη ἀπάνω στὸ κρεββάτι του...

Ἡ νέα κόρη φαινόταν τώρα κάπως καλύτερα.

Ὡστόσο, ἔδειχνε πὼς ἦταν ἀκόμα ἀνίκανη νὰ σαλέψη, εἴτε ἀπὸ τρόμο, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἴτε κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μαζύ. Τὰ ὡραῖα μισάνοιχτα μάτια της κύτταζαν τὸν κ. Μπιρούστ μὲ ὕφος γεμάτο ἱκεσία κι' ἀπελπισία... Τὰ μάτια της φαινόντουσαν σὰν νὰ φώναζαν: «Βοήθεια! Ἔλεος, κύριε Μπιρούστ!.. Βλέπετε ὅτι ἂν μ' ἐγκαταλείψετε καὶ σεῖς, εἶμαι χαμένη!..»

Ἀλλοίμονο! Ὁ κ. Μπιρούστ δὲν ἄξιζε καθόλου περισσότερο ἀπὸ τὴ φτωχὴ Χριστίνα καί, ἂν

τολμοῦσε νὰ φωνάξη βοήθεια, θὰ ζητοῦσε ἐν πρώτοις γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ τρομερὸς Γαβριὴλ δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ περίστροφό του καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν πάντοτε κεραυνοβόλο. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν πολὺ φοβερώτερο ἀπ' ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ τρομοκρατήση τὸ φτωχὸ βοτανολόγο, ὁ ὁποῖος νόμιζε ὅτι εἶχε σωθῆ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν τρομερὸ Γαβριὴλ κι' ὁ ὁποῖος τὸν ξαναβρίσκε τώρα μέσα στὴν κάμαρή του, νὰ παρέχη τὶς φροντίδες του στὸ θῦμα του, ποὺ ἦταν ξαπλωμένο στὸ ἴδιο του τὸ κρεββάτι...

Πῶς εἶχε συμβῆ τὸ γεγονὸς αὐτό ;.. Ἂν ὁ κ. Μπιρούστ, ἀντὶ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ δρόμο, ξαναγύριζε ἀπὸ τὸ πίσω του μέρος, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ μεσότοιχος, ὁ ὁποῖος τὸ χώριζε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δίδος Βαρεσκά, θὰ εὕρισκε τὴν πόρτα τῆς μικρῆς του κουζίνας παραβιασμένη...

Τὴν εἶχε παραβιάσει ὁ ὡραῖος Γαβριὴλ κι' ἔτσι εἶχε μπῆ μέσα στὸ σπίτι του...

Ὁ γέρο-Νορμπὲρ κι' ὁ Ζὰκ εἶχαν δίκηο, ὑπολογίζοντας στὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσε ὁ Γαβριὴλ γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ Νησὶ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου μὲ τὴ Χριστίνα στὴν ἀγκαλιά του. Ἐφόσον ἤξερε ὅτι τὸν καταδίωκαν ἀπὸ κοντά, τὸ προτιμώτερο γι' αὐτὸν ἦταν νὰ βρῆ ἕνα προσωρινὸ ἄσυλο μὲ κάθε θυσία. Ἀφοῦ κατέφυγε στὴν ἀρχὴ στῆς κ. Βαρεσκά, κρυβόταν τώρα στοῦ κ. Μπιρούστ, ὡς ὅτου νὰ βρῆ καλύτερο ἄσυλο... Δὲν τοῦ ἔδιναν καιρὸ οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἐξ ἄλλου φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀνάπνεε καθόλου... Οὔτε τὸ στόμα του, οὔτε τὰ χέρια του, οὔτε κανένας μῦς τοῦ προσώπου του σάλευε. Οἱ περίφημοι στῖχοι τοῦ Μπωντελαίρ:

Μισῶ τὴν κίνησι ποὺ τὶς γραμμὲς (χαλάει,
κι' ἐγὼ ποτέ μου δὲν γελῶ καὶ οὔτε κλαίω...

φαινόντουσαν σὰν νὰ εἶχαν γραφῆ γι' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο δεῖγμα τῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς. Αὐτὸς ποὺ δὲν γελοῦσε καθόλου καὶ φαινόταν ἔτοιμος νὰ κλάψη, ἦταν ὁ κ. Μπιρούστ. Ἡ πρώτη κίνησι τοῦ βοτανολόγου, μόλις ἀντίκρυσε τὸ μοιραῖο μπράουνιγκ, ἦταν νὰ σηκώση τὰ χέρια του ψηλά, γιὰ νὰ δείξη ἔτσι, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, στὸ Γαβριήλ, ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τοῦ προβάλη καμμιὰ ἀντίστασι.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτό, ὁ Γαβριὴλ τοῦ ἔγνεψε φιλικά, σὰν νἄθελε νὰ τοῦ πῆ: «Κατεβάστε τὰ χέρια σας, κύριε Μπιρούστ!.. Δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς κάνω κανένα κακό!»

Μὰ ἐπειδή, παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ Γαβριὴλ δὲν ἔβαζε τὸ περίστροφό του στὴν τσέπη του, ὁ κ. Μπιρούστ ἄφησε τὰ χέρια του — ἐκεῖ ποὺ ἦταν. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάνη. Δὲν ἤθελε νὰ δώση στὸν ξένο τοῦ τὴν εὐκαιρία νὰ διαπράξη ἕνα ἔγκλημα, ποὺ θὰ ἦταν ἀλλωστε ἐντελῶς ἀνωφελές.

Τέλος, ὁ κ. Μπιρούστ, μὴν ἀντέχοντας πειά, γιὰ νὰ μὴ σωριασθῆ κάτω στὸ ἔδαφος, κάθησε, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πάντα, σὲ μιὰ καρέκλα. Κι' ἐκεῖ, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ προφέρη αὐτὰ τὰ λόγια:

—Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα, κύριε... Δὲν θὰ πῶ τίποτε... Σᾶς ὁρκίστηκα σιωπή!.. Εἶμ' ἕνας φτωχὸς βοτανολόγος... Τί θέλετε νὰ κάνω γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω...

Εἶπε καὶ ἄλλες παρόμοιες κομματιαστὲς φράσεις ποὺ ἔδειχναν ὅτι ὁ Γαβριὴλ δὲν εἶχε ἀπέναντί του κανένα τρομερὸ ἀντίπαλο. Οὔτε κὰν ἁπλῶς ἀντίπαλο. Ὁ κ. Μπιρούστ ἦταν μᾶλλον φίλος.

Τότε ὁ Γαβριὴλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ σημειωματάριό του κι' ἄρχισε νὰ γράφη. Συγχρόνως ὁ κ. Μπιρούστ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ρίξη μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ Χριστίνα ποὺ ἦταν πάντοτε ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι...

Τὰ βλέμματα τῆς νέας ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐπικαλοῦνται τὴ βοήθειά του... Ἦσαν μάλιστα τόσο ἱκετευτικά, ὥστε ὁ κ. Μπιρούστ, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κακός, γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴ βλέπη αὐτὴ τὴν ἀπόγνωσι, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη πολὺ τὴν στιγμὴ ποὺ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τῆς δώση καμμιὰ βοήθεια.

Ὅταν ἔπαψε νὰ γράφη, ὁ Γαβριὴλ ἔδωσε στὸν κ. Μπιρούστ τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε γράψει... Ὁ βοτανολόγος ἀνατρίχιασε μιὰ ἀκόμα φορὰ σύγκορμος. "Α! δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία... Δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ... Εἶχε πάλι μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Βενέδικτου Μασσόν... Καὶ νὰ τί τοῦ ἔγραφε:

«Αὐτὴ ἡ δεσποινὶς εἶνε καλύτερα... Συνῆλθε ἐντελῶς... Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ προμηθεύσετε ἀμέσως ὅτι χρειάζεται γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ πάλι τοὐλάχιστον δώδεκα ὧρες».

—Καλά!.. Καλά!.. φώναξε ὁ κ. Μπιρούστ μὲ μιὰ βία ποὺ δείχνε τὸ ζῆλο του νὰ ἐξυπηρετήση ἕναν πελάτη τόσο ἐξαιρετικό. "Ἐχω ὅτι σᾶς χρειάζεται... Εἶμαι βοτανολόγος!.. Πάω νὰ σᾶς τὸ φέρω...

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως νὰ φύγη... Μὰ ὁ Γαβριήλ, ἀφοῦ κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν ἀκολούθησε κι' αὐτός...

Ὁ βοτανολόγος μας εἶχε ἕνα ναρκωτικό, δικῆς του ἐπινοήσεως, ἀπὸ σπόρους μήκωτος, τὸ ὁποῖο πουλοῦσε πανάκριβα. Μὰ στὸ Γαβριὴλ ἔδωσε ἐντελῶς δωρεὰν ἕνα φιαλίδιο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε ν' ἀποκοιμήση μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια.

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΜΑΣ

Οἰανδήποτε ἀπόφασιν καὶ ἂν λάβει ἡ Κυβέρνησις διὰ τὰ λαχεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, οἱ κ. κ. ἀναγνῶσται μας δὲν πρέπει ν' ἀνησυχοῦν. Τὰ δῶρα τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου — «Οἰκογενείας», τὰ ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου, εἶνε εἰς εἴδη καὶ ὄχι εἰς χρῆμα. Συνεπῶς θὰ ἐπιτραπῆ νὰ δοθοῦν. Καὶ ἂν ἀπαγορευθοῦν ὅμως τὰ χρηματικὰ δῶρα, θὰ μετατρέψωμεν τὰ εἰς χρῆμα δῶρα τῶν Ἑβδομαδιαίων Λαχείων «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας» εἰς εἴδη ἀναλόγου ἀξίας, κι' ἔτσι καὶ πάλιν δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε ἀπολύτως.

Γιὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ Μεγάλο Λαχεῖο «Μπουκέτου» —«Οἰκογενείας» πρέπει ν' ἀποκόψετε 19 δελτία τοῦ Λαχείου αὐτοῦ ἀπ' τὸ «Μπουκέτο» καὶ 19 ἀπ' τὴν «Οἰκογένεια»

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΕΝΓΚΕΛ

Η ΞΑΝΘΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΛΑ καὶ σὲ χρειάζομαι ἀπόψε, εἶπε ὁ Πὼλ στὸν φίλο του τὸν Μάξ, μόλις τὸν εἶδε.

— Τί συμβαίνει ;

— Συμβαίνει ὅτι πάω ἀπόψε στὸ «Βαριετὲ» καὶ θέλω παρέα. Ἡ Λιάνα μὲ εἰδοποίησε πὼς ἔχει πονοκέφαλο καὶ θὰ πλήξω φοβερά, ἂν πάω μόνος...

—Λυποῦμαι πολύ, ἀπάντησε ὁ Μάξ, μὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ κάνω τὸ χατῆρι. Δὲν ἔχω διόλου διάθεση!

—Ὄχι, Μάξ. Δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀφήσῃς ἔτσι... Ἐξ ἄλλου, θὰ εὐχαριστηθῇς. Ἡ Σίλβια Μόρτον ἐμφανίζεται ἀπόψε σὲ νέους χορούς.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Σίλβια Μόρτον;

—Πῶς; Δὲν ξέρεις τὴ Σίλβια; Κοιμᾶσαι, φίλε μου. Νὰ μὴν ξέρῃς τὸ καινούργιο ἀστέρι τοῦ «Βαριετέ»! Ἔχει χαλάσει κόσμο αὐτή, ἀγαπητέ μου! Ἔλα, καὶ δὲν θὰ μείνῃς δυσαρεστημένος.

***

Ἡ αἴθουσα τοῦ «Βαριετὲ» ἦταν κατάμεστη. Οἱ δύο φίλοι κάθησαν σὲ ἕνα τραπέζι τῆς πρώτης σειρᾶς. Ὁ Πὼλ φλυαροῦσε διαρκῶς, χωρὶς νὰ λαβαίνῃ καμμιὰ ἀπάντησι. Πραγματικά, δὲν εἶχε διόλου διάθεσι ὁ Μάξ...

Ἐπὶ τέλους, ἡ αὐλαία ὑψώθηκε. Μέσα σ' ἕνα φαντασμαγορικὸ ποικιλόχρωμο φωτισμό, ντυμένη μὲ ἕναν ἐλαφρὸ λευκὸ πέπλο. ἐπρόβαλε ἐπάνω στὴ σκηνὴ μιὰ γυναῖκα κατάξανθη. Ὁ μαέστρος ἔδωσε τὸ σύνθημα, ἡ μουσικὴ ἄρχισε, κι' ἀμέσως ὁ χορός. Σιωπὴ ἀπέραντη κυριαρχοῦσε σ' ὁλόκληρη τὴ μεγάλη αἴθουσα. Ἀλλ' ὅταν ὁ χορὸς τέλειωσε καὶ ἡ μουσικὴ σιώπησε, τὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν ἀσυγκράτητα. Λουλούδια ἔπεφταν σὰ βροχή, ἐπάνω στὴ σκηνή, τὰ δῶρα ἀκολουθοῦσαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Οἱ θεατὰ ἦσαν κατενθουσιασμένοι.

Ὁ Μὰξ εἶχε παρακολουθήσει καταγοητευμένος τὸ χορὸ τῆς κατάξανθης χορεύτριας. Στὸ τέλος, ἐχειροκρότησε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

—Βλέπεις πὼς δὲν εἶχα ἄδικο νὰ σὲ φέρω ἐδῶ, τοῦ εἶπε, κάπως εἰρωνικά, ὁ φίλος του.

Ὁ Μὰξ ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε.

***

Ἀπὸ κεῖνη τὴ μέρα, δὲν περνοῦσε βράδυ ποὺ ὁ Μὰξ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ Βαριετέ. Ἡ ξανθὴ χορεύτρια τὸν εἶχε γοητεύσει. Καὶ καθὼς ἦταν νέος καὶ πλούσιος, ἔβαλε μὲ τὸν νοῦ του ὅ,τι βάζουν ἡ ἀνάλογες περιστάσεις καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ὅμοιοί του.

Ἀλλά, δυὸ ἑβδομάδες πέρασαν, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ πλησιάσῃ τὴ Σίλβια. Κάθε τόσο τῆς ἔστελνε τὰ πιὸ σπάνια καὶ τὰ πιὸ ἀκριβὰ λουλούδια στὸ καμαρίνι της, μὰ κανένα σημεῖο εὐνοίας δὲν τοῦ ἔρχόταν. Δυὸ μπιλλιετάκια του ἔμειναν ἀναπάντητα. Τέλος, ἡ ὑπομονή του ἐξαντλήθηκε πειά, καὶ ἕνα βράδυ πῆγε στὸ καμαρίνι της. Μὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα στεκόταν μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ θεάτρου, ποὺ μὲ κανέναν τρόπο δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μπῇ.

—Λυποῦμαι πολύ, κύριε... Μὰ μπορῶ εὐχαρίστως νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἂν θέλετε, τίποτε.

—Δὲν ἔχεις νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃς σὲ τίποτε, εἶπε ὁ Μὰξ νευριασμένος. Θέλω νὰ δῶ προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Σίλβια Μόρτον.

—Λυποῦμαι πολύ. Ἐδῶ, εἶνε ἀδύνατο. Μπορεῖτε ὅμως, χωρὶς ἄλλο, νὰ τὴν δῆτε στὴν πανσιὸν ποὺ κάθεται. Ἐκεῖ δέχεται.

Καὶ τοῦ εἶπε τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμό.

Τὴν ἑπομένη, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Μὰξ παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι, ποὺ τοῦ ὑπέδειξε. Ἀλλ' ἡ χορεύτρια ἔλειπε.

— Πότε θὰ ξαναγυρίσῃ; ρώτησε.

Ἡ ὑπηρέτρια ποὺ τοῦ ἄνοιξε, ἔφυγε, γιὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὸν ἐπισκέπτη. Μὰ σὲ λίγο, ξαναγύρισε ἀπογοητευμένη.

—Λυποῦμαι πολύ, κύριε. Ἡ κυρία σᾶς ζητεῖ συγνώμη, μὰ εἶνε, λέγει, ἀδιάθετη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ κανέναν!

«Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ φέρνεσαι, ξανθή μου Σίλβια, εἶπε μέσα του, κατεβαίνοντας τὶς σκάλες ὁ Μάξ. Ἦταν τρομερὰ θυμωμένος. Ἔβλεπε ὁλοφάνερα πὼς ἡ χορεύτρια ζοῦσε μιὰ ζωὴ ἐλαφρή, σπανίως πήγαινε σπίτι της, κρατοῦσε ἕνα ἄλλο μυστικὸ σπίτι — ἡ ὑπηρέτρια τοῦ τὸ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ — καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέφευγε. Γιατί; Ἡ ματαιοδοξία του εἶχε πληγωθῆ, δὲν θὰ τῆς τὸ συχωροῦσε ποτὲ αὐτὸ τῆς ξανθῆς χορευτρίας...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἡ Σίλβια παρουσιάστηκε καὶ πάλι στὴ σκηνή, ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὶς θέσεις τῆς πρώτης σειρᾶς, ἐκεῖ ποὺ συνήθως καθόταν ὁ Μάξ. Εἶδε τὴ θέσι του ἄδεια. Ἔπειτα, ὁ μαέστρος ἔδωσε τὸ σύνθημα, ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς ἄρχισαν. Ὅταν ὅλα τελείωσαν, τὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν, ὅπως καὶ κάθε βράδυ. Ἡ χορεύτρια εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ μὲ μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλιση, ἔπειτα τὰ χειροκροτήματα ἄρχισαν νὰ κοπάζουν, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα δυνατό, στριγγὸ σφύριγμα ἀναστάτωσε τὴν αἴθουσα. Ἡ Σίλβια σήκωσε τὰ μάτια, καὶ σὲ ἕνα θεωρεῖο τῆς δευτέρας σειρᾶς εἶδε τὸν Μάξ, μὲ τὰ δάχτυλα στὸ στόμα ἀκόμη!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, καινούργια ραγδαῖα χειροκροτήματα ἐξεδήλωσαν τὴν ἀποδοκιμασία τοῦ κοινοῦ, γιὰ τὴν θρασύτητα αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἡ αὐλαία ἔπεσε, ἐνῶ τώρα ὁ Μὰξ ἀποτραβιόταν στὸ βάθος τοῦ θεωρείου του.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ θεάτρου τοῦ πῆγε ἕνα σημείωμα:

«Ἐλᾶτε στὸ καμαρίνι μου.
Σίλβια Μόρτον».

Ὁ Μὰξ χαμογέλασε. Τὸ σφύριγμα εἶχε φέρει καλύτερο ἀποτέλεσμα ἀπ' τὰ λουλούδια. Βιαστικός, πῆγε στὸ καμαρίνι τῆς χορεύτριας. Ἐκείνη τὸν περίμενε.

—Κάνετε μιὰ ἀνοησία, τοῦ εἶπε, ποὺ ἂν μποροῦσε νὰ βλάψῃ κάποιον, αὐτὸς θὰ εἴσαστε πάλι ἐσεῖς. Γιατί, ὅλος κόσμος κατάλαβε, γιὰ ποιὸ λόγο τὸ κάνατε αὐτό.

—Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν κόσμο, ἀπάντησε ὁ Μὰξ, πάντα ἐκνευρισμένος. Μὲ προσβάλατε καὶ θέλησα νὰ ἐκδικηθῶ!

—Δὲν προσβάλλουν ἕναν ἄνθρωπο, ὅταν τοῦ δίνουν νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ σὲ μιὰ ἀξίωσί του, εἶπε μὲ ἥρεμη σχεδὸν ἀπαλὴ φωνὴ ἡ χορεύτρια.

—Καὶ γιατί αὐτό; Σᾶς εἶμαι τόσο ἀποκρουστικὸς λοιπόν;

—Δὲν σᾶς εἶπα τέτοιο πρᾶγμα ἐγώ. Εἶσθε ἕνας καλὸς νέος, εὐγενικὸς παρ' ὅ,τι κάνατε, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ εἴμαστε φίλοι, ἀπάντησε ἡ ξανθὴ Σίλβια.

Ὁ Μὰξ τὴν κύτταξε μὲ περιέργεια. Νόμισε πὼς ἡ χορεύτρια ἤθελε νὰ τὸν κοροϊδέψῃ, μὰ εἶδε πὼς τοῦ μιλοῦσε μὲ εἰλικρίνεια, σχεδὸν μὲ συγκίνησι.

—Πηγαίνετε τώρα, ἐπανέλαβε ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιο ἁπαλὸ τόνο. Καὶ ἐλᾶτε αὔριο τὸ ἀπόγευμα, νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μαζύ! Καὶ ὄχι στὸ σπίτι ποὺ ξέρετε. Ἐλᾶτε στὴ μικρὴ βιλλίτσα, ποὺ εἶνε στὴ γωνιὰ τῆς Γκοττάγκεγκάσσε!

Ὁ Μὰξ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεχάσῃ ὅλα, ὅσα εἶχαν συμβῆ. Πῆρε τὸ λεπτὸ χέρι τῆς χορεύτριας καὶ τὸ φίλησε. Στὴν πόρτα, γύρισε καὶ τῆς χαμογέλασε.

—Μά, μὴ μοῦ φέρετε πάλι λουλούδια, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Φέρτε μου καλύτερα ζαχαρωτά. Μοῦ ἀρέσουν τόσο πολύ!...

«Στὴ μικρὴ βιλλίτσα, ποὺ εἶνε στὴ γωνιὰ τῆς Γκοττάγκεγκάσσε... Καλὰ μοῦ εἶπε ἡ ὑπηρέτρια πὼς ἔχει μιὰ μυστικὴ φωλίτσα ἡ μικρή», εἶπε μέσα του, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θέατρο ὁ Μάξ.

***

Τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα ὁ Μὰξ χτυποῦσε στὴν πόρτα τῆς μικρῆς βίλλας. Ἦταν ἕνα κομψὸ σπιτάκι, ποὺ θὰ τὸ ζήλευε ἕνα ζεῦγος νεαρῶν ἐρωτευμένων. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ ἡλικιωμένη ὑπηρέτρια.

—Παρακαλῶ, περάστε! Ἡ κυρία ἔρχεται ἀμέσως.

Τὸ σαλονάκι, ὅπου τὸν ὡδήγησε, ἦταν κομψό, μὰ κάπως αὐστηρὰ ἐπιπλωμένο. Πρᾶγμα λιγάκι περίεργο γιὰ τὸν Μάξ.

Σὲ λίγο, ἡ Σίλβια φάνηκε στὴν πόρτα. Μὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξις τοῦ Μάξ, ὅταν εἶδε πὼς κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι δυὸ μικρὰ χαριτωμένα παιδάκια!

—Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ δῆτε τὸ θεῖο Μάξ, ποὺ σᾶς ἔλεγα προτήτερα, εἶπε στὰ παιδιὰ μὲ γλυκειά, τρυφερὴ φωνή. Ὁ θεῖος Μάξ εἶνε καλὸς καὶ σᾶς ἀγαπᾶ. Ἐλᾶτε!

Χαρούμενα, γελαστά, τὰ μικρὰ ἔτρεξαν στὸν ἐπισκέπτη, ἅρπαξαν ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ κουτὶ μὲ τὰ ζαχαρωτά, ποὺ εἶχε φέρει μαζύ του καὶ εἶπαν μὲ ἕνα στόμα:

—Εὐχαριστῶ, καλὲ θεῖε Μάξ!

—Εἶνε τὰ παιδιά μου! εἶπε ἡ ξανθὴ χορεύτρια, μὲ τὴν ἴδια ἥρεμη καὶ ἁπαλὴ φωνή της, στὸν Μάξ.

Ἐκεῖνος στεκόταν ἐκεῖ, μπροστά της, κατάπληκτος, ἀποσβολωμένος, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἢ νὰ μείνῃ.

—Σᾶς παρακαλῶ, καθῆστε... εἶπε ἡ Σίλβια, θὰ πῶ ἀμέσως νὰ σερβίρουν τὸ τσάϊ. Ὁ ἄνδρας μου ἔρχεται λιγάκι ἀργά!

—Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τότε; ρώτησε σὲ λίγο, σπάζοντας ἕνα κομματάκι ζάχαρι μέσα στὸ τσάϊ του, ὁ Μάξ. Γιατὶ τὰ δυὸ σπίτια; Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. ἀπάντησε ἡ ξανθὴ Σίλβια. Τὸ ἄλλο σπίτι, μοῦ τὸ ἔχει ἐνοικιάσει ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου.Εἶνε ἡ δίφθερ τακτικὴ κατοικία μου, ἐνῶ τὸ ἄλλο — αὐτό, ποὺ κατοικῶ μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ τὰ παιδιά μου — τὸ παρουσιάζουν, χωρὶς καὶ νὰ φανερώνουν ποῦ εἶνε, ὡς τὸ ἰδιαίτερο μου. Ἕνα ἀστέρι τοῦ «Βαριετὲ» πρέπει νὰ παρουσιάζῃ ἐνδιαφέρον, κύριε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντίληψις τοῦ διευθυντοῦ μου, μιὰ ἀπαίτησις τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Καταλαβαίνετε τώρα;

ALEXANDER ENGEL

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΕΡΒΙΕΡ

Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

ΩΑΝΝΑ, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, εἶπε, μπαίνοντας ἀνεμοστρόβιλος στὸ δωμάτιο τῆς φιλενάδας της, κυρίας Λαμπόρντ, ὁ Ροβέρτος Βερλύ. Ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι. Πές μου «ναί», πές μου «ναί», τώρα ἀμέσως!

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα κύτταξε γελαστὴ τὸν ἐξάδελφό της.

—Νὰ σοῦ πῶ «ναί», χωρὶς νὰ ξέρω τί πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσῃς; Ποτέ! τοῦ ἀπάντησε. Μὲ ἕναν τρελλούτσικο ἄνθρωπο, ὅπως ἐσύ, πρέπει νὰ λαβαίνῃ κανεὶς ὅλες τὶς προφυλάξεις του. Πές μου τί θέλεις καί, ἂν δὲν εἶνε καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἐξωφρενικότητές σου...

—Ἰωάννα! εἶπε, προσποιούμενος κωμικὰ τὸν πειραγμένο, ὁ Ροβέρτος. Μὲ κρίνεις πολὺ ἄσχημα καὶ πολὺ ἄδικα! Μήπως ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες δὲν εἶμαι ὁ πιὸ συμμαζεμένος καὶ ὁ πιὸ φρόνιμος ἄνθρωπος;

—Καὶ ὁ πιὸ δυστυχισμένος... χμ, τὸ ξέρω! Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασες τὴν τελευταία φιλεναδοῦλα σου, τὴν Σουζάννα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς φρονιμάδας σου, τὸ ξέρω. Μά, πόσο θὰ κρατήσῃ ἄραγε; Νά! Μοῦ ἦρθες πάλι, ἕτοιμος, ποιὸς ξέρει, γιὰ ποιὰ καινούρια τρέλλα!...

—Ὄχι, Ἰωάννα, ἄκουσε!... Ἡ Σουζάννα ἔφυγε, ναί. Μὰ ξαναγύρισε καὶ ξέρω ὅτι ἀπόψε θὰ εἶνε στὴν Ὄπερα.. Θέλω νὰ τὴν κατακτήσω καὶ πάλι. Καὶ γι' αὐτό, πρέπει ἀπόψε χωρὶς ἄλλο, νὰ μὲ δῇ μὲ μιὰ γυναῖκα. Μὲ μιὰ γυναῖκα τόσο ὄμορφη καὶ τόσο κομψή, ὅσο κι' ἐκείνη, καταλαβαίνεις; Αὐτὴ μὲ νομίζει ἀπελπισμένο, βυθισμένο στὴν πιὸ μεγάλη θλίψι ἐξ αἰτίας της. Ὅταν λοιπὸν τῆς δείξω ὅτι διασκεδάζω, ὅτι δὲν τὴ σκέπτομαι διόλου, θὰ ξυπνήσω χωρὶς ἄλλο τὴ ζήλεια της. Καὶ ἡ ζήλεια, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, εἶνε ὁ ἴδιος ἔρωτας!...

—Καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκες...

—Σκέφθηκα πὼς εἶσαι ἡ ἀγαπητή μου, ἡ ὡραία μου ἐξαδέλφη, Ἰωάννα. Μὲ σένα μαζὺ ἀπόψε στὴν Ὄπερα, ἔχω ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σίγουρη τὴν ἐπιτυχία!...

—Ροβέρτε, εἶσαι τρελλός! τὸν διέκοψε ἡ ὡραία κυρία Λαμπόρντ. Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκηο νὰ μὴ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε;

—Ἰωάννα, μ' ἀφήνης ἀπαρηγόρητο. Σκέψου ὅτι, ἂν δὲν σοῦ ἔλεγα τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, ἂν ἁπλῶς σοῦ πρότεινα νὰ σὲ συνοδεύσω στὴν Ὄπερα καὶ νὰ δειπνήσουμε ἔξω, θὰ ἐρχόσουν ὡρισμένος!... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, ὑποθέτω, καὶ ὁ Ζάκ δὲν θὰ σοῦ πῇ λέξι...

—Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἄνδρα μου, τὸν διέκοψε καὶ πάλι ἡ ὡραία κυρία Λαμπόρντ. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε, νὰ μὲ παρεξηγήσῃ μαζύ σου ὁ Ζάκ. Οὔτε καὶ μὲ σκανδαλίζει, σὲ βεβαιῶ, ὁ ρόλος ποὺ θέλεις νὰ παίξω κοντά σου, ἐμπρὸς στὰ μάτια τῆς ἄπιστης φιλεναδοῦλας σου. Μὰ δὲν μπορῶ ἀπόψε, Ροβέρτε. Ἔχω γρίπη, πονοκέφαλο... Στάσου ὅμως...

—Τί ; Ἀφοῦ ἀπόψε σὲ βρῆκαν ὅλες μαζὺ ἡ ἀρωστειες! Ἄ! Ἰωάννα...

—Στάσου, καὶ βρῆκα μιά, ὅπως τὴν θέλεις!

— Καμμιὰ φιλενάδα σου; Τὴν περμένεις ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥρα; Εἶνε ὄμορφη, κομψή;

—Ὄχι φιλενάδα μου, μὰ μιὰ γυναῖκα νέα, ὄμορφη, ὡστόσο.

—Τὴν ξέρω ἐγώ;

—Χωρὶς ἄλλο! Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ἔχῃς ἰδῆ ἐδῶ πέρα...

—Ποιὰ εἶνε λοιπόν; Ποῦ εἶνε, Ἰωάννα, αὐτὴ ἡ ὄμορφη γυναῖκα ποὺ ἐνδέχεται νἀρθῇ μαζύ μου;

—Ἡ Μαριάννα, ἡ μοδιστροῦλα μου!

Ὁ Ροβέρτος κύτταξε ἔκπληκτος τὴν ἐξαδέλφη του.

—Ἡ μοδιστροῦλα σου; Ἀστειεύεσαι; Θὰ πάω στὴν Ὄπερα μὲ τὴν μοδιστροῦλα σου;

—Γιατὶ ὄχι; Δὲν εἶνε ὡραία; Εἶνε μάλιστα τόσο ὡραία, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βάλῃς σὲ σκέψεις γιὰ τὸν Ζάκ, ἂν δὲν τὸν ἤξερα τόσο πιστόν.

—Καλά, παραδέχομαι πὼς εἶνε ὡραία, καὶ εἶνε. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό, Ἰωάννα... Μὰ εἶνε ἕνα φτωχοκόριτσο... ντυμένο ὄσχημα...

—Καὶ τί τῆς λείπει γιὰ νὰ ντυθῇ ἀλλοιώτικα; Ἔχω ἀπ' ὅλα στὴν γκαρδαρόμπα μου... Στάσου καὶ θὰ τὰ κανονίσω ἐγώ. Τὴν περιμένω τώρα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή..

Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή, χτύπησε κάτω τὸ κουδοῦνι. Ἐλαφρά, γρήγορα βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα.

—Αὐτὴ εἶνε! εἶπε ἡ κυρία Λαμπόρντ καὶ σηκώθηκε. Ἄ! τί νόστιμο, ἀλήθεια! Στάσου μιὰ στιγμή, νὰ τῆς μιλήσω.

Βγῆκε γελῶντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας τὴν πόρτα μισόκλειστη. Ὁ Ροβέρτος τὴν ἄκουσε νὰ μιλάη, ὕστερα νὰ γελᾶ, νὰ γελᾶ μὲ ὅλη της τὴν καρδιά. Καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε, μαζὺ μὲ τὴν μοδιστροῦλα, κατακόκκινη.

—Λοιπόν, Ροβέρτε, ἡ Μαριάννα εἶνε σύμφωνη. Μιὰ στιγμὴ μονάχα, γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ!...

Ὁ Ροβέρτος ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ εὐχαρίστησε τὴν νεαρὴ κόρη. Χωρὶς ἄλλο, ἦταν ὄμορφη, πολὺ ὄμορφη αὐτὴ ἡ μοδιστροῦλα. Λεπτή, ξανθή... Μὰ σὰν πολὺ συνεσταλμένη καὶ κάπως ἀδέξια στοὺς τρόπους. Φτωχοκόριτσο!...

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς. Θὰ πᾶμε μαζὺ στὴν Ὄπερα, θὰ δειπνήσουμε στὸ Κλάριτς. Δὲν τὸ ξέρετε ἴσως...

—Στὸ Κλάριτς... ἔκανε ἡ μοδιστροῦλα... Ναί, κύριε Ροβέρτε... Ὅπου θέλετε. Σεῖς, ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα...

—Ἔλα, Μαριάννα, τῆς εἶπε ἡ κυρία Λαμπόρντ.

Καὶ πέρασαν στὴν τουαλέττα, ποὺ ἦταν πλάϊ.

Ὁ Ροβέρτος πῆρε μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ βρῆκε ἐκεῖ σὲ μιὰ ἑπταξέρα, καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ. Μὰ ἦταν ἀνήσυχος, κάτως δυσαρεστημένος καὶ πολὺ ἀνυπόμονος. Καὶ τὰ γέλια καὶ τὰ χάχανα, ποὺ ἄκουγε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, τὸν ἐξενευρίζαν. Θὰ ἔβγανε τάχα ἀπ' ἐκεῖ μιὰ Μαριάννα κομψὴ καὶ καθὼς πρέπει; Μιὰ Μαριάννα, ποὺ θὰ τολμοῦσε, ἐπὶ τέλους, νὰ κινηθῇ νὰ περπατήσῃ, νὰ γελάσῃ, νὰ μιλήσῃ; Ἀλλοιώτικα, τὸ σχέδιό του πήγαινε χαμένο. Ἡ Σουζάννα τοῦ ξέφευγε γιὰ πάντα...

Ἔξαφνα, ἀνεπήδησε. Ἡ Μαριάννα ἐπρόβαλε ἐμπρός του, ὡραιότατη, κομψότατη, ἄλλη, ἐντελῶς ἄλλη. Κάλτσες μεταξωτὲς, παπούτσια λαμέ, κρὲν-ντὲ-σὶν, γοῦνες... Ντυμένη καὶ στολισμένη, δὲν ἔμοιαζε διόλου πειὰ μὲ τὴν πάλαι Μαριάννα καὶ τῆς φαινόταν τώρα εὔκολο νὰ κινῆται μέσα σ' αὐτὸ τὸ ντεκὸρ τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ φωτός, στὸ ὁποῖο λίγες στιγμὲς προτήτερα, ἔστεκεν ντροπαλὴ καὶ φοβισμένη. Ἔστεκε μπροστά του τώρα ἐλεύθερη, ἐπιθλητική μὲ τοὺς ὑπερόχους γυμνοὺς ὦμους της ποὺ πρόβαλλαν μέσα ἀπὸ τὸ πλατὺ ντεκολτέ.

—Μαριάννα! Σεῖς!... ἔκανε, κατάπληκτος γιὰ τὴν ὡμορφιά, ποὺ ἀνακάλυπτε ἔξαφνα.

Ἐκείνη χαμογέλασε, μὲ γοητευτικὴ κοκκετερία.

—Λοιπόν, σὲρ μεσιέ, σᾶς ἀρέσω;

Αὐτὸ τὸ «σὲρ μεσιὲ», τὸ τόσο σίκ, τῆς εἶχε ἔρθη αὐθόρμητα στὰ χεῖλη, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως προσπάθεια. Θαρρεῖς καὶ δὲν εἶχε ἀλλάξει μονάχα τὸ ἐξωτερικό της. Εἶχε λές, ἀλλάξει καὶ ἡ προσωπικότητά της, μαζὺ μὲ τὴν καινούρια της ἐμφάνισι.Τὸ παλιό: «κύριε Ροβέρτε», ποὺ πρόφερε προτήτερα δειλά, δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑπάρχῃ, γιατὶ αὐτὴν τὴ στιγμὴ, μέσα στὶς γοῦνες καὶ στὰ μετάξια, αἰσθανόταν πὼς δὲν ἦταν πειὰ ἡ παλιὰ μοδιστροῦλα, ἀλλὰ ἡ «γυναῖκα»!

Καὶ καθὼς ὁ Ροβέρτος ἔμενε σιωπηλός, καθὼς τὴν ἀπεθαύμαζε, ἐκείνη ἐτανέλαβε γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά:

—Λοιπόν, μὸν σέρ, φεύγουμε;

—Φεύγουμε! εἶπε ὁ Ροβέρτος καὶ σηκώθηκε.

Ἡ κυρία Λαμπόρντ τοὺς συνώδευσε γελῶντας. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὸν Ροβέρτο νὰ βοηθῇ τὴ Μαριάννα ν' ἀνέβη στὴν πολυτελέστατη λιμουζίνα, ποὺ περίμενε...

***

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ Ροβέρτος Βερλὺ ἐπῆρε καὶ πάλι σὰν ἀνεμοστρόβιλος στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Λαμπόρντ, τῆς ὡραίας ἐξαδέλφης του.

—Ἰωάννα, εἶπε, πές μου γρήγορα, πές μου τώρα ἀμέσως. Ἔχω κάνει πολλὲς τρέλλες στὴ ζωή μου;

—Σὺ εἶπες! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη γελῶντας.

—Μεγάλες; Μικρές;

—Καὶ μικρὲς καὶ μεγάλες.

—Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Τώρα ἔκανα τὴ μεγαλείτερη ἀπ' ὅλες ὅσες ἔχω κάμει στὴ ζωή μου.

—Δηλαδή; ρώτησε ἡ ὡραία κυρία Λαμπόρντ. Πές μου, γιὰ νὰ κρίνω μονάχη μου. Ποιὰ εἶνε ἡ καινούρια σου τρέλλα;

—Ἀραβωνιάστηκα!

—Ποιάν; Τὴ Σουζάννα; Εἶσαι ξέω φρενῶν!

—Ποιὰ Σουζάννα μοῦ τσαμπουνᾶς; Εἶσαι ξέω φρενῶν!

—Ποιὰ λοιπόν, τότε;

—Τὴ Μαριάννα!...

ΠΩΛ ΣΕΡΒΙΕΡ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ 25 ΩΜΟΡΦΙΕΣ

Ποιὸ χάρισμα θεωρεῖ ὡς τὸ καλύτερο γιὰ μιὰ γυναῖκα ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Ὁ πρωτότυπος διαγωνισμὸς τοῦ «Νταίηλυ Μαίηλ» γιὰ τὴν ἰδανικὴ γυναικεία ὠμορφιά. Τὰ χαρίσματα ἐχτὸ «ἀστέρων» γιὰ τὸν τύπο τῆς μοντέρνας Ἀφροδίτης. Ἡ 25 ὠμορφιὲς τῆς ἰδανικῆς καλλονῆς. Ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου ζωγράφου Βὰν Ντόγκεν γιὰ τὶς ἁρμονικὲς ἀναλογίες μιᾶς ὠμορφης γυναίκας.

Ο «ἀστέρας τῶν ἀστέρων» ἡ γόησσα **Γκρέτα Γκάρμπο** ἐπέτρεψε ἐσχάτως σ' ἕνα δημοσιογράφο νὰ τῆς κάνῃ μιὰ μονάχα ἐρώτησι... Ὄχι ὅμως σχετικῶς μὲ τὸν κινηματογράφο.

—Ἀφοῦ λοιπὸν εἴσαστε τόσο καλή, τῆς εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἀπαντῆστε μου στὸ ἑξῆς: Ποιὸ νομίζετε ὅτι εἶνε τὸ καλύτερο χάρισμα γιὰ μιὰ **γυναῖκα;**

—Ἡ ὠμορφιά! δήλωσε μὲ τὴ συνηθισμένη της ἁπλότητα καὶ εἰλικρίνεια ἡ μεγάλη «βεντέττα». Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε: — Γιὰ νὰ γίνω ὄμορφη κι' ἐγὼ ἡ ἴδια, ὅπως φαντάζομαι ὅτι πρέπει νάναι ὄμορφη μιὰ γυναῖκα, θὰ ἔδινα πρόθυμα ὅλη τὴν περιουσία μου!

Μαντεύετε τώρα ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος διάστηκε νὰ ρωτήσῃ τὴ μοιραία γόησσα πῶς φαντάζεται τὴν ἰδανικὴ ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας. Μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι, γιατὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο κλείστηκε πάλι στὴ μυστηριώδη σιωπή της κι' ἔτσι ὁ κόσμος δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ σαγηνευτικὰ χείλη τῆς «Σφίγγας τοῦ Χόλλυγουντ» πῶς φαντάζεται τὴ γυναικεία ὠμορφιά. Μὰ δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελπίζεται **καὶ τόσο...** Σὲ μερικὰ ζητήματα ἡ γνῶμες ποὺ ἔχουν περισσότερη ἀξία καὶ ποὺ λογαριάζονται πιὸ πολὺ εἶνε ἡ γνῶμες τῆς ὁλότητος. Ἀντὶ λοιπὸν γιὰ τὸ φιγουρίνι τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς ποὺ δὲν θέλησε νὰ τὸ σχεδιάσῃ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἰδοὺ πῶς φαντάζονται τὴν μοντέρνα Ἀφροδίτη χιλιάδες καὶ χιλιάδες πρόσωπα. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ τὸ «Νταίηλυ Μαίηλ» τοῦ Λονδίνου ἔκανε στοὺς ἀναριθμήτους ἀναγνῶστες του τὴν ἀκόλουθη ἐρώτησι:

—Πῶς θὰ δημιουργούσατε τὴν πραγματικὰ ὄμορφη γυναῖκα, τὴν Ἀφροδίτη τῶν Ἀφροδιτῶν, ἀπὸ τοὺς διασήμους «ἀστέρες» τῆς ὀθόνης. Ποιὰ μέρη τοῦ σώματός τους θὰ παίρνατε γιὰ νὰ φτιάξετε τὴν ὡραία τῶν ὡραίων;

Ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες τώρα ἀπαντήσεις ποὺ ἐλήφθησαν στὰ γραφεῖα τῆς Λονδρέζικης ἐφημερίδος, ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ κατάφερε νὰ καθορίσῃ πῶς πρέπει νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα... πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου στὴν ὠμορφιά. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ:

1. Τὸ ἀνάστημα τῆς Καὶτ Φράνσις, 2) τὴν ἐπιδερμίδα τῆς Λοῦπε Βελέζ, 3) τὰ πόδια τῆς Μάρλεν Ντήτριχ, 4) τοὺς γοφοὺς τῆς Καρόλ Λομπάρ, 5) τὰ γόνατα τῆς Βύννι Γκίμπσον, 6) τὰ δόντια τῆς Μαίη Γουέστ, 7) τὰ χείλη τῆς Ἔλεν Τουέλβετρες καὶ 8) τὰ μάτια τῆς Ἐλίσσα Λάντι.

Ὅπως βλέπετε, τὸ κοινὸν — τοὐλάχιστον τὸ ἀγγλικὸ κοινὸν — δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀπαιτητικό...

Ἐκείνη ὅμως ποὺ εἶνε ὑπερβολικὰ ἀπαιτητικὴ εἶνε ἡ «Διεθνὴς Ἀκαδημία γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ὠμορφιᾶς», ἕνας περίφημος σύλλογος ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα του στὸ Λονδῖνο καὶ παραρτήματα σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀξιοσέβαστη Ἀκαδημία καθώρισε ὅτι ἀποτελοῦν τὴν ἰδανικὴ γυναικεία ὠμορφιὰ τὰ ἑξῆς 25 σπουδαιότερα στοιχεῖα:

1) κρανίο καμπύλο, μὲ χάρι καὶ ὠμορφιά, 2) μαλλιὰ ποὺ σκεπάζουν τὸ μέτωπο μὲ τοὺς βοστρύχους τους, 3) μάγουλα στρογγυλὰ ἢ ὠοειδῆ καὶ μὲ ὄμορφο χρῶμα, 4) αὐτιὰ μικρὰ καὶ κολλητά, 5) μύτη ἴσια κι' ὄχι χοντρὴ ἢ κυρτή, 6) στόμα μικρὸ καὶ τοξοειδές, 7) χείλη ἁπαλὰ καὶ πορφυρᾶ, 8) δόντια κάτασπρα, 9) πηγοῦνι μικρό, ὄχι μυτερὸ καὶ ποτὲ τετράγωνο ἢ προεξέχον, 10) λαιμὸς ὅμοιος μὲ μιὰ «στήλη ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο», 11) στῆθος ἀνεπτυγμένο ἀριμονικά, 12) χέρια μακρυὰ καὶ λεπτά, 13) μπράτσα στρογγυλὰ καὶ λεῖα, 14) πλευρὰ στρογγυλὰ κι' ἀριμονικά, 15) γοφοὶ στρογγυλοί, 16) γόνατα μικρὰ μὲ λακκάκια, 17) σφυρὰ λεπτά, 18) πόδι καμπύλο κι' ὄχι πολὺ μακρύ, 19) δάχτυλα τῶν ποδιῶν λεπτὰ καὶ μακρυά, 20) δάχτυλα τῶν χεριῶν λεπτά, μεγάλα καὶ στρογγυλά, 21) μάτια ζωηρὰ καὶ μεγάλα, 22) ἐπιδερμὶς λεία κι' ἁπαλή, 23) ἀνάστημα κανονικὸ καὶ λυγερό, 24) βάδισμα λικνιστικὸ καὶ ὑπερήφανο καὶ 25) χάρις καὶ ἁρμονία στὶς κινήσεις.

Μὴ νομίσετε, ὡστόσο ὅτι αὐτὰ μόνο τὰ τόσα... λίγα χαρίσματα τῆς ἰδανικῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς καθώρισε ἡ περίφημη Διεθνὴς Ἀκαδημία. Ζήτησε ἀκόμη καὶ τὴ γνώμη τοῦ Βὰν Ντόγκεν, τοῦ πιὸ μεγάλου ζωγράφου γυναικείων πορτραίτων κι' ὁ διάσημος καλλιτέχνης τῆς ἀπάντησε ὅτι γιὰ νὰ παρουσιάζῃ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα κανονικὲς ἀναλογίες πρέπει τὸ ἀνάστημά της νὰ εἶνε 7 φορὲς πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ κεφαλιοῦ της, 10 φορὲς ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ προσώπου της, 9 ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ χεριοῦ της καὶ 6 ἕως 7 φορὲς ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ ποδιοῦ της. Τὰ μπράτσα πάλι πρέπει νὰ εἶνε τρεῖς φορὲς πιὸ μεγάλα ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ κεφαλιοῦ της καὶ τὰ πόδια 4 φορές. Ἡ «Διεθνὴς Ἀκαδημία γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ὠμορφιᾶς» ποὺ ἔχει ὡς μέλη μονάχα γυναῖκες, ἀποφάσισε τώρα νὰ ἱδρύσῃ μὲ τὴν **βοήθεια τῶν παραρτημάτων** της σὲ κάθε πόλι «σαλόνια ὠμορφιᾶς» μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν πρόοδο τῆς γυναικείας αἰσθητικῆς, «ἡ ὁποία θὰ καταλήξῃ γρήγορα, ὅπως λέει, νὰ δώσῃ στὸν κόσμο ὄμορφες γυναῖκες, ὅμοιες μὲ τὶς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου ποὺ χαμογελοῦν στὸ κρῦο μάρμαρο τῶν μουσείων μας...»

***

Ὅλα αὐτὰ βέβαια εἶνε θαυμάσια. Ἐμεῖς μάλιστα οἱ ἄνδρες εὐχόμαστε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας νὰ δοῦμε γρήγορα νὰ κυκλοφοροῦν τριγύρω μας τὰ ζωντανεμένα ἀγάλματα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπόσχεται ἡ Διεθνὴς Ἀκαδημία. Μά, ὅπως ξέρουμε, ἡ ὠμορφιὰ εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀποκτᾶται. Εἶνε ἕνα ἀσύγκριτο χάρισμα τ' οὐρανοῦ, «τὸ θεῖο δῶρο τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο στεφανώνει τὸ μέτωπο μιᾶς γυναίκας», ὅπως λέει ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ...

Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ὅταν γίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα ποὺ μᾶς ἀναγγέλλει ἡ «Διεθνὴς Ἀκαδημία τῆς Ὠμορφιᾶς», ὅταν τὰ διάφορα παραρτήματά της καταφέρουν νὰ κυκλοφορήσουν τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ ἔχῃ ἀπάνω της τὶς 25 ὠμορφιὲς γιὰ τὶς ὁποῖες κάναμε λόγο, αὐτὴ ἄραγε ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀφροδιτῶν θὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα θαῦμα ὠμορφιᾶς ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου ; Ὄχι, βέβαια! Ἡ γυναικεία ὠμορφιὰ εἶνε κάτι τὸ πάρα πολὺ σχετικό. Κάθε λαὸς ἔχει τὸν δικό του ἰδανικὸ τύπο τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς. Ἡ ὠμορφιά, κατὰ βάθος, εἶνε ζήτημα ἀτομικῆς ἀντιλήψεως, μὰ ἂς μὴν ἐξετάσουμε τ' ἄτομα, παρὰ μόνο τὶς φυλές. Κατὰ γενικὸ κανόνα λοιπὸν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι **ὡραῖο εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ ἀρέσει.** Κι' ὁρίστε τώρα ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Σιὰμ θεωροῦν μιὰ γυναῖκα ὡς ὡραία, ὅταν ἔχει πλατὺ στόμα, χοντρὰ χείλη, μαῦρα δόντια, μεγάλα αὐτιὰ καὶ τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ κίτρινο, ὅπως εἶνε στὶς γυναῖκες, ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρυσῆ!...

Ἕνας περίφημος πάλι ζωγράφος ἀπὸ τὴν Ἰάβα ἐξομολογεῖτο ἐσχάτως σ' ἕναν Παρισινὸ δημοσιογράφο ὅτι ἡ μύτες τῶν γυναικῶν μας τοῦ φαινόντουσαν... τερατώδεις! Τί θέλετε; Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀπὸ μιὰ χώρα, ὅπου ἡ μικροσκοπικὲς μυτίτσες θεωροῦνται ὡς τὸ πιὸ ὄμορφο χάρισμα τῶν γυναικῶν!...

Ἡ περίφημος, τέλος, Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων ποὺ εἶνε ἕνα θαῦμα ὠμορφιᾶς γιὰ μᾶς, ἀηδιάζει, σ' ἀφάνταστο βαθμό, ἕναν Ὀττεντότο, γιὰ τὸν ὁποῖο τότε μόνο μιὰ γυναῖκα εἶνε ὄμορφη, ὅταν ἔχει στὸ πίσω μέρος τῶν γοφῶν της ἐκείνη τὴν προεξοχὴ ποὺ οἱ ἀνθρωπολόγοι τὴν λένε στεατοπυγία...

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ πιὸ σχετικὸ ἀπὸ τὴ γυναικεία ὠμορφιά. Κάποιος μάλιστα περίφημος συγγραφεύς, γράφει κάπου, ὅτι «ἂν εἴχαμε μάτια λυγκός, ἡ πιὸ ὄμορφη γυναῖκα θὰ μᾶς φαινόταν ἕνα τέρας» κι' ὅτι «ἡ σαγηνευτικὴ ὠμορφιὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν... ἀδυναμίαν ἐκείνων ποὺ τὴν κυττάζουν».

Ἕνας πάλι Ἱσπανὸς ποιητὴς καὶ ἱστορικός, ὁ πασίγνωστος Κουϊντάνα, ἀναστάτωσε τὴν ἐποχή του — τὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ περασμένου αἰῶνος — μὲ τὸν ἀκόλουθο.. ἀναστεναγμό του: «Ἄχ! Πόσο δυστυχισμένη εἶνε ἐκείνη ποὺ γεννιέται ὄμορφη!» Ἐ, λοιπὸν μήπως δὲν ἔχει δίκηο ὁ Κουϊντάνα; Εἰδικῶς μάλιστα γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ εἶνε ὄμορφη σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς, δ... ἀναστεναγμός του δὲν εἶνε διόλου μιὰ παραδοξολογία. Ἔχει ἀποδειχθῆ πάρα πολλὲς φορὲς ὅτι μιὰ πραγματικὰ ὄμορφη γυναῖκα δὲν εἶνε ποτὲ ἔξυπνη ἢ δὲν ἔχει ποτὲ εὐαίσθητη καρδιά. Κι' αὐτὸ ἐξηγεῖται εὔκολα, γιατὶ ἡ φύσις πολὺ σπάνια συγκεντρώνει μόνο σ' ἕνα ἄτομο ὅλα τὰ χαρίσματά της: ἂν τοῦ δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά, θὰ τοῦ ἀρνηθῆ συγχρόνως κάποιο ἄλλο προτέρημα...

Κυττάξτε, παραδείγματος χάριν, τὸ ἀηδόνι καὶ τὸ παραδείσιο πουλί. Τὸ πρῶτο εἶνε ἄσχημο, τὸ ἄλλο ἔχει μιὰ ὑπέροχη ὠμορφιά. Κι' ὡστόσο τ' ἀηδόνι ἔχει τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνὴ τῆς φύσεως, ἐνῶ τὸ παραδείσιο πουλὶ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ δουβὶ φαντασμαγορία χρωμάτων. Ἡ ὠμορφες καὶ μεγαλοφυεῖς γυναῖκες ποὺ ἀναστάτωσαν τὸν κόσμο μετριοῦνται στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ...

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ὠμορφιὰ τοῦ σώματος εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα ὁ μεγαλείτερος πόθος τῆς γυναίκας. Γι' αὐτὴν ὅλα τ' ἄλλα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ γυναῖκα νοιώθει ἐξ ἐνστίκτου ὅτι ἡ πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπ' ὅλες εἶνε κι' ἡ πιὸ ἀγαπημένη. Σ' ὅλες λοιπὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου ἡ ἐπιθυμητὴ γυναῖκα εἶνε κι' ἡ πιὸ ὄμορφη.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὸ ρόλο τῆς Μάτα Χάρι

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ο ΒΥΡΩΝ

Ὅταν βρισκόταν στὴ Γενεύη, ὁ Βύρων ἐργαζόταν πολύ. Ἔγραφε νύχτα-μέρα ἀδιάκοπα. Ἡ παραγωγικότης του ὅμως αὐτὴ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε.

—Ἕνας ἄνθρωπος, ἔλεγε στὸν φίλο του γιατρὸ Ἀλεξάντερ, ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι ἄλλο, παρὰ στίχους. Ἡ φιλολογία εἶνε ἕνα πρᾶγμα μάταιο! Θὰ γράψω μιὰ κοσμογονία, ποὺ θὰ καταπλήξῃ τοὺς φιλοσόφους!

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐξεργάγη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21 κι' ὁ Βύρων φανέρωσε στὸν Ἀλεξάντερ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κατεβῇ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ κι' αὐτός!

—Δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ἔχω γυναῖκα!

—Κι' ἐγὼ φεύγω, εἶπε τότε ὁ Βύρων, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχω γυναῖκα!

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρὸς
Παθολόγος — Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10
9—11 καὶ 3—5.—Τηλ. 20-218

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ο Μαρτῖνος ἦταν ἕνας χωριάτης, καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς δουλευτής. Εἶχε μόνο τὴν κακὴ συνήθεια νὰ δέρνῃ τὴ γυναῖκα του, ὅταν τὸ ἔτσουζε λιγάκι. Ὅταν ξεμεθοῦσε τὴν ἄλλη μέρα, μετάνοιωνε, μὰ τί ὠφελεῖ; Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωράφι τὸ βράδυ στὸ σπίτι του, περνοῦσε ἀπὸ τρία-τέσσερα μαγαζιὰ κι' ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Δυὸ-τρία ποτηράκια στὸ πρῶτο μαγαζί, τρία-τέσσερα στὸ δεύτερο, ἀπὸ κανὰ δυὸ στ' ἄλλα κι' ἔτσι ἐπήγανε στὸ σπίτι του σουρωμένος. Καὶ δός του ξύλο τῆς γυναίκας του!

Ἡ δυστυχισμένη δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ θηριερὸ αὐτὸ χειρότυπημα. Κι' ὅμως πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ποὺ ἂν ἔκανε πὼς ἅπλωνε κι' αὐτὴ τὸ χέρι της νὰ τὸν χτυπήσῃ, τότε θἄταν ποὺ θἄτρωγε τῆς χρονιᾶς της;

Μιὰ ἡμέρα ξαφνικά, πέρασαν ἀπὸ τὸ χωριὸ δυὸ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ. Ἔβαλαν τελάλη στὸ χωριὸ — ὅπως καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα χωριὰ. Ἀπ' τὰ ὁποῖα περνοῦσαν — πὼς ἡ βασιλοπούλα ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη, γιατὶ ἕνα κόκκαλο ψαριοῦ τῆς στάθηκε στὸ λαιμὸ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μεγάλους γιατροὺς δὲν μπόρεσε νὰ τῆς τὸ βγάλῃ. Διαλαλοῦσαν λοιπόν, ὅτι ὅποιος μποροῦσε νὰ τὴ γιατρέψῃ, ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῇ ἀμέσως, κι' ὅτι ὅποιος ἤξερε κανένα γιατρό, ἔπρεπε νὰ τὸν φανερώσῃ...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γυναῖκα τοῦ Μαρτίνου, εἶπε μέσα της:

—Νὰ μιὰ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄνδρα μου γιὰ ὅλο τὸ ξύλο, ποὺ μοὔχει δώσει. Τώρα θὰ τοῦ δείξω ἐγώ!...

Παρουσιάστηκε λοιπὸν ἀμέσως στοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιληᾶ καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐγὼ ξέρω ἕνα γιατρὸ καλό. Εἶνε ὁ ἄντρας μου. Ξέρει νὰ γιατρέψῃ ὅ,τι ἀσθένεια καὶ νάναι, αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ βγάλῃ καὶ τὸ ψαροκόκκαλο ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς βασιλοπούλας. Μὰ εἶνε γρουσούζης. Δὲν θέλει νὰ κάνῃ καλὸ σὲ κανένα... Καὶ δὲν κάνει τὸ γιατρό...

Ἅμα τὸν δείρετε ὅμως, ἅμα τὸν σπάσετε στὸ ξύλο, τί θὰ κάνῃ; Θὰ τὴν γιατρέψῃ.

—Καὶ ποῦ εἶνε, κυρά, ὁ ἄντρας σου;

—Εἶνε στὸ χωράφι, τώρα... Ὅπου νάναι ὅμως θὰ γυρίσῃ. Μόνο μὴν πῆτε πὼς σᾶς τὸ μαρτύρησα ἐγώ, γιατὶ θὰ μὲ σκοτώσῃ στὸ ξύλο τὴν κακομοῖρα.

—Ἔννοια σου!

Πάνω στὴν ὥρα, νὰ κι' ὁ Μαρτῖνος, ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ χωράφι, ἀφοῦ ποῦτα πέρασε ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ κι' ἐπῆρε τὰ σκοτάδια του.

—Ἐμπρός, ἑτοιμάσου νὰ πᾶμε στὸ παλάτι νὰ γιατρέψῃς τὴ βασιλοπούλα! τοῦ εἶπαν οἱ δυὸ παλατιανοί, μόλις τὸν εἶδαν.

—Τί νὰ κάνω, λέει;

— Ἔλα καὶ σὲ μᾶς δὲν περνοῦν αὐτά. Ξέρουμε πὼς εἶσαι γιατρός!

—Ἄνθρωποί μου, εἶστε στὰ καλά σας; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μαρτῖνος, χωριάτης καὶ σκαφτιᾶς, δοῦλος σας...

—Ἔλα μὲ τὸ καλό, νὰ μὴ σὲ πᾶμε μὲ τὸ ζόρι...

—Μὰ δὲν μοῦ λέτε, ἀφεντάδες μου, ἐγὼ πίνω καὶ σεῖς μεθᾶτε;

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Μαρτίνου ἔγνεψε κρυφὰ στοὺς δυὸ ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ νὰ τὸν δείρουν, γιατὶ ἀλλιῶς δὲν θὰ ὁμολογοῦσε.

Τὸν ἄρχισαν λοιπὸν στὸ ξύλο καὶ τὸν ἔκαναν τ' ἀλαιτοῦ. Κι' ὅσο αὐτὸς ἀρνιόταν τόσο τὸν ἔδερναν περισσότερο καὶ στὸ τέλος τὸν πῆραν ἀρον-ἀρον καὶ τὸν ἐπῆγαν στὸ παλάτι.

Ἐκεῖ ἄρχισε ἡ ἴδια ἱστορία. Ὁ Μαρτῖνος διαμαρτυρόταν πὼς δὲν ἤξερε ἀπὸ γιατρικὴ καὶ οἱ παλατιανοὶ τὸν ἔδερναν. Κι' ἐκεῖνος ἔσκουζε κι' ἐκυλιόταν χάμω, κι' ἦταν τόσο ἀστεῖο τὸ θέαμα, ὥστε ἡ

βασιλοπούλα ἔσκασε στὰ γέλια. Γέλασε τόσο μὲ τὴν καρδιά της, ὥστε καθὼς σπαρταροῦσε, κρατῶντας τὰ πλευρά της, μὲ τὸ γέλιο τινάχτηκε καὶ τὸ ψαροκόκκαλο καὶ βγῆκε.

Τότε ὅλοι ἐνόμισαν, πὼς ὁ χωριάτης ἐπῆνθες ἔκανε ὅλα ἐκεῖνα τὰ καμώματα γιὰ νὰ βγάλῃ μὲ τὸ γέλιο τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς βασιλοπούλας. Τὸν ἐπῆραν λοιπόν, τὸν ἔντυσαν στὰ χρυσᾶ καὶ στὰ μετάξια καὶ τὸν ἐφρότυσαν παρά, γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν κιόλας τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸ ξύλο ποὔφαε.

Ἐγύρισε λοιπὸν ὁ Μαρτῖνος στὸ χωριό του κύρ' Ντοττόρος πειά, σπουδαῖος καὶ τρανὸς κ' ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὸν εἶχε ξεχαμένο, παρῶντας πὼς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ ξύλο, μιὰ ποὺ δὲν ἤξερε νὰ γιατρέψῃ τὴ βασιλοπούλα, ἔτριβε τὰ μάτια της.

Μὰ τώρα ἄρχισε ἄλλο βάσανο γιὰ τὸν κύρ' Μαρτῖνο. Ἀπὸ χῶρες καὶ χωριὰ ξεκίνησαν ἄρρωστοι, κουτσοί, στραβοί, χτικιασμένοι, ἄρρωστοι λογῆς-λογῆς, μὲ χέρια γιομάτα πράδες, παρακαλῶντας τον:

—Κύρ' γιατρέ, δόσε καὶ μένα τὴν ὑγειά μου!

Τί νὰ κάνῃ ὁ Μαρτῖνος;

Ἐδῶ πειὰ δὲν ἦταν φαροκόκκαλο νὰ βγῇ μὲ τὸ γέλιο ἢ μὲ τὸ κλάμμα...

Μ' ἀπὸ τὸ ξύλο τὸ πολὺ φαίνεται ἐξύπνησε τὸ μυαλὸ τοῦ Μαρτίνου. Εἶπε λοιπὸν σ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους, ποὺ εἶχαν μαζευθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, νὰ μποῦνε στὴ γραμμή. Καὶ τότε τοὺς εἶπε:

—Μ' ἕνα γιατρικὸ θὰ σᾶς δώσω ὅλους τὴν ὑγειά σας. Θὰ κάψω τὸν πιὸ ἄρρωστο ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ δώσω στοὺς ἄλλους νὰ πιῆτε ἀπὸ τὴ σκόνη του. Θὰ γίνετε ἀμέσως καλά!

Ἄρχισε ὕστερα νὰ ρωτάη ἕναν-ἕνα τί ἀρρώστεια ἔχει. Μὰ ὅλοι τοῦ εἶπαν πὼς ἦταν καλά, πὼς δὲν εἶχαν πειὰ τίποτε. Δὲν ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς εἶνε ἄρρωστος, γιὰ νὰ μὴν καῇ. Ὅλοι φώναξαν, μ' ἕνα στόμα:

—Δὲν εἴμαστε πειὰ ἄρρωστοι, γιατρέ! Εἴδαμε τὴ γειά μας. Μάλις μᾶς μίλησες, ἀμέσως γινήκαμε καλά...

—Μιὰ ποὺ γιατρευθήκατε, λοιπὸν καὶ τὸ λέτε, τοὺς εἶπε τότε ὁ κύρ' Μαρτῖνος, πληρῶστε με κι' ἀμέτε στὸ καλό!...

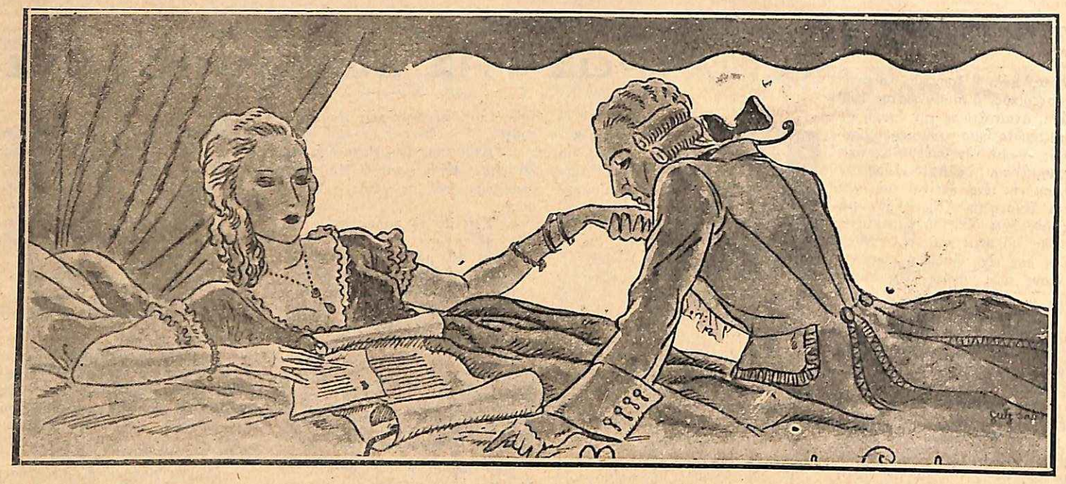
ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ!

Δέκα χρόνια περίπου ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ περιφήμου ἀναδιοργανωτοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ Γάλλου Παύλου Τζόνς, οἱ Ἀμερικανικὴ Γερουσία ἀπέστειλε στὸ Παρίσι μιὰ ἐπιτροπὴ νὰ παραλάβῃ τὰ ὀστᾶ του καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὴν Οὐάσιγκτων.

Ὅταν ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ ἔφτασε στὸ Παρίσι, βρῆκε ὄχι ἕναν σκελετὸ τοῦ Τζόνς, ἀλλὰ τέσσερες. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως δὲν μοιάζουν τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα. Ἡ ἐπιτροπή, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ἄπρακτη, διάλεξε τὰ πιὸ γερὰ κόκκαλα καὶ τὸ πιὸ μεγάλο κρανίο (μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ σκελετὸς τοῦ ἐνδόξου φιλαμερικανοῦ Παύλου Τζόνς. Καὶ σήμερα στὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸ μνημεῖο τοῦ Παύλου Τζόνς φυλάγονται τὰ ὀστᾶ αὐτά, ποὺ ἀνήκουν σὲ τέσσερες διαφόρους ἀνθρώπους!... Ἀλλὰ γιὰ τοὺς πρακτικοὺς Ἀμερικανοὺς αὐτὰ εἶνε μικροπράγματα!...

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕ ΚΑΝΤΟΥΡ

Ένας ἀριστοκράτης ποὺ γοήτευε τὶς γυναῖκες. Ἡ δημοκρατικὲς ἰδέες τοῦ ντὲ Καντούρ. Πῶς γνωρίστηκε μὲ τὴ μαρκησία ντὲ Κεραλάν. Τὸ τρυφερό τους εἰδύλλιο. Ὅπου ἡ πολιτικὲς ἀντιθέσεις τοὺς κάνουν νὰ χωρίσουν. Ἡ ἔκρηξις τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ μαρκησία ξαναθυμᾶται τὸν παληό της φίλο. Πῶς τὴν ἔσωσε ὁ Ζάκ. Στὴ λαιμητόμο, κλπ.

Ἄπειρα εἶνε τὰ ἐρωτικὰ δράματα ποὺ ἔγιναν μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, μέσα στὴν τρομακτικὴ ἐκείνη θεομηνία ποὺ ἀναστάτωσε κι' αἱματοκύλησε τὴ Γαλλία. Σὲ προηγούμενα τεύχη μας, σᾶς ἔχουμε ἀφηγηθῆ πολλὲς ἀπὸ τὶς τραγωδίες αὐτές, ποὺ δίνουν ἕνα τόνο βαθύτατα ἀνθρώπινο στὴ γενικὴ ἱστορία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπαναστάσεως. Σήμερα, θὰ σᾶς περιγράψουμε τὴ θλιβερὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ κόμητος Ζὰκ ντὲ Καντούρ, μέσα στὴ δίνη τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.

* * *

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ὁ Ζὰκ ντὲ Καντοὺρ ἔγινε δεκτὸς στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως κατέκτησε ὅλους τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματούχους τοῦ κράτους μὲ τὴν ἄδολη εἰλικρίνειά του, μὲ τὸν εὐθυμο χαρακτῆρα του καὶ μὲ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴ ζωή, ἂν καὶ ἦταν πολὺ νέος ἀκόμα, εἴκοσι πέντε χρόνων παλληκάρι.

Μὰ ὁ Ζὰκ εἶχε τὴ μεγαλειτερη ἐπιτυχία... στὶς γυναῖκες. Δὲν ἦταν ὡραῖος. Τὰ ἁδρὰ ὅμως χαρακτηριστικά του, τὰ κατάμαυρα μάτια του, ἡ νεανικὴ ὁρμή του, ἔκανε πολλὲς κυρίες τῆς αὐλῆς νὰ πέσουν τρελλὰ ἐρωτευμένες μαζύ του... Εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ νεαρὸς κόμης δὲν ἄφηνε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ πάῃ χαμένη ;

Τὴν πρώτη ὅμως γυναῖκα, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ τὴν πραγματικὴ ἀγάπη, ὁ Ζὰκ ντὲ Καντοὺρ τὴν γνώρισε σ' ἕνα μεγάλο γορὸ ποὺ ἔδωσε ὁ βασιλεύς, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1778, στὸ ὕπαιθρο, κοντὰ στ' ἀνάκτορα τοῦ Μικροῦ Τριανοῦ. Ἡ μαρκησία Τερέζα ντὲ Κεραλάν,— ἔτσι λεγόταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα — ἦταν μιὰ νεαρά, ὡραία καὶ ἔξυπνη χήρα, ἡ ὁποία εἶχε φτάσει τότε μόλις ἀπὸ τὴ Βρετάνη. Ὁ Ζάκ, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ μενουέτα ποὺ χόρεψε μαζύ της, ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῆ. Ἐκείνη δὲν φάνηκε διόλου δυσαρεστημένη ἀπὸ τὴν τόλμη καὶ τὸ θάρρος τοῦ κόμητος. Τῆς ἔδωσε ἕνα ραντεβοῦ. Ἡ μαρκησία ἦταν συνεπὴς στὴν ὥρα της. Ὁ κόμης πέρασε κοντὰ της δυὸ ὧρες ὀνειρεμένης εὐτυχίας.

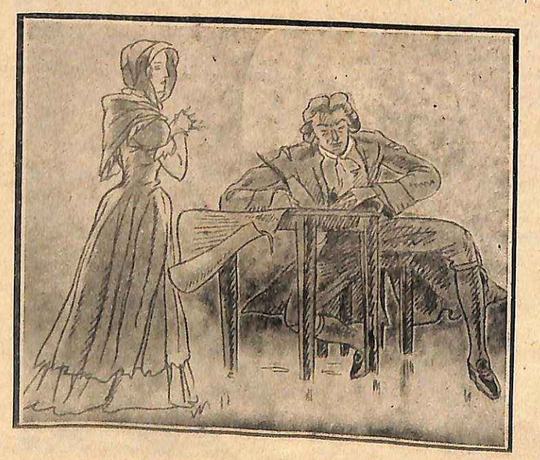
Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Ζὰκ νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ἡ μαρκησία ἦταν ὅμοια μὲ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ εἶχε γνωρίσει, δηλαδὴ ἕνα πλάσμα γοητευτικό, εὐχάριστο στὴ συντροφιά, μὰ χωρὶς βάθος, χωρὶς ξεχωριστὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἡ φίλη του ἦταν γυναῖκα ἔξυπνη, λογική, μορφωμένη, στοχαστική. Καὶ τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴ μαρκησία μετεβλήθη, ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἰδιοτροπία, σὲ βαθειὰ ἀγάπη, ἀνάμικτη μὲ κάποιο σεβασμό... Ὁ Ζὰκ εὕρισκε ἐπὶ τέλους τὴν ἰδιαίτερη φίλη: ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ ἀγαπᾶ σὰν γυναῖκα, ἀφοσιώνεται σὰν μητέρα, καὶ ἐνδιαφέρεται σὰν ἀδελφή...

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη, ἡ Γαλλία ζοῦσε σ' ἕνα ἡφαίστειο, στὰ πρόθυρα τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως. Ὁ Ζάκ, λοιπόν, καὶ ἡ Τερέζα ἦταν ἐπόμενο νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι. Καὶ τὸ παράξενο ἦταν πὼς ὁ κόμης ντὲ Καντούρ, ἕνας αὐλικός, ὁ ὁποῖος εἶχε βρῆ τόση ὑποστήριξι ἀπὸ τὸν βασιλέα, εἶχε κηρυχθῆ κατὰ τῆς μοναρχίας!.. Ἀντιθέτως, ἡ μαρκησία ἦταν φανατικὴ ἐχθρὰ ὅλων ἐκείνων ποὺ ζητοῦσανε νὰ γκρεμίσουν τὸ θρόνο καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν αἴγλη τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Ἡ διάστασις αὐτή, σ' ἕνα ζήτημα τόσο σοβαρό, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ψυχρανθῆ κάπως ἡ ἀγάπη τοῦ κόμητος καὶ τῆς μαρκησίας. Καὶ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ Τερέζα γνωρίστηκε μὲ τὸν λοχαγὸ τῆς σωματοφυλακῆς Πιὲρ ντὲ Φονσάκ, ἕνα ἥρωα, ὁ ὁποῖος εἶχε διακριθῆ στὸν πόλεμο ὑπὲρ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἕνα ἀξιωματικὸ ποὺ εἶχε βγάλει φήμη γήητος καὶ κατακτητοῦ, ἔπεσε χωρὶς τὸν παραμικρὸ διστασμὸ στὴν ἀγκαλιά του, λησμονῶντας τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε δώσει στὸ Ζάκ.

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι ὁ κόμης ντὲ Καντοὺρ ἦταν ἀπὸ καιρὸ προετοιμασμένος γι' αὐτὴ τὴ ρῆξι. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἀλληλεπάλληλες διαστάσεις, ποὺ τὸν ἀπεμάκρυναν ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπὸ τὴ φίλη του, τὸ ἤξερε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φτάσῃ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Ὅταν ἡ Τερέζα τοῦ ἀνεκοίνωσε μὲ ἀπάθεια ὅτι δὲν αἰσθανόταν πειὰ τίποτα γι' αὐτόν, ὁ κόμης ὑποκλίθηκε μπροστά της μὲ μεγάλη εὐγένεια, τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴ συντροφιὰ ποὺ τοῦ κρατοῦσε τόσο καιρό... καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ μερικὲς μπαλλαρίνες τῆς Ὄπερας, γιὰ νὰ περάσῃ μ' αὐτὲς τὴ βραδειά του...

* * *

Μιὰ μέρα, ξέσπασε ἡ θύελλα

τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ κόμης Ζὰκ ντὲ Καντούρ, πιστὸς στὴν ἰδεολογία του, πῆγε μὲ τὸ μέρος τῶν δημοκρατικῶν, οἱ ὁποῖοι ἔνοιωσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀπεριόριστη ἐκτίμησι γι' αὐτὸν τὸν εὐγενῆ ποὺ πολεμοῦσε μὲ τόσο φανατισμὸ ἐναντίον τῆς τάξεώς του.

—Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἄντρες ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου! ἔλεγε γιὰ τὸν Καντοὺρ ὁ μέγας Δαντών.

Τὰ πάντα προέλεγαν ὅτι ὁ Ζὰκ θὰ γινότανε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες μορφὲς τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὡστόσο, ἦταν γραφτό, μιὰ γυναῖκα νὰ τοῦ καταστρέψῃ τὸ μέλλον καὶ νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀνέβῃ καὶ αὐτὸς στὴ λαιμητόμο, στὴν ὁποία εἶχε στείλει τόσους ἀνθρώπους.

...Ἕνα βράδυ, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1793, ἐνῶ ὁ Ζὰκ ἐπέστρεφε σπίτι του ἀπὸ μιὰ θυελλώδη συνεδρίασι στὴ λέσχη τῶν Ἰακωβίνων, ἄκουσε ξαφνικὰ πίσω του θόρυβο βημάτων. Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε νὰ τὸν παρακολουθῆ μιὰ γυναῖκα ντυμένη φτωχικά, μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα σάλι.

—Τί μὲ θέλετε ; τὴν ρώτησε.

—Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε ντὲ Καντούρ, —ἀποκρίθηκε ἡ ἄννωστη,— νὰ σᾶς ἔβλεπα ἰδιαιτέρως. Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κάτι πολὺ σοβαρό...

Ὁ Καντοὺρ ἀνατρίχιασε. Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ θύμιζε κάτι... Αὐτὸ ὅμως ποὺ φανότανε τόσο ἀπίστευτο, ὥστε ἔδιωξε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴν ὑπόνοια ποὺ εἶχε κάνει ξαφνικά.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τώρα... ψιθύρισε.

—Ὄχι, ὄχι! Θὰ προτιμοῦσα νὰ σᾶς ἔβλεπα σπίτι σας...

Ὁ Ζὰκ ὑποπτεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἴσως ἡ γυναῖκα ἐκείνη νὰ ἦταν κατάσκοπος, ἢ νὰ τὴν εἶχαν βάλει νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὡστόσο, μὲ τὴν τόλμη ποὺ τὸν χαρακτήριζε πάντοτε, ἀποκρίθηκε:

—Ἀκολουθῆστε με...

Ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὸ δωμάτιό του, ὅταν ἡ ἄγνωστη ξεσκέπασε τὸ κεφάλι της, ὁ Ζὰκ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ ἀναφώνησι καταπλήξεως:

—Ἐσὺ εἶσαι, Τερέζα!..

Ἦταν πράγματι ἡ μαρκησία Τερέζα ντὲ Κεραλάν, ἀλλαγμένη λίγο ἀπὸ τὰ βάσανα, μὰ πάντοτε ὡραία κι' ἐπιθυμητή.

—Τί ζητᾶς ἐδῶ, Τερέζα ; συνέχισε ὁ Ζάκ. Δὲν ξέρεις ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή σου ἂν σὲ συλλάβουν ;

—Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Τερέζα... Καὶ γι' αὐτὸ θὰ φύγω αὔριο ἀπὸ τὴ Γαλλία... Πρὶν ὅμως φύγω, ἤθελα νὰ σὲ δῶ γιὰ τελευταία φορά, Ζάκ, γιατὶ εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου...

Ὁ Ζάκ, λησμονῶντας τὴ θέσι του καὶ τὶς ὑποχρεώσεις του, ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἐχθρὰ τῆς Δημοκρατίας,— τὴ γυναῖκα ποὺ τὴ θυμότανε πάντοτε καὶ κεῖνος μὲ συγκίνησι, —καὶ τὴν φίλησε τρελλά, παράφορα...

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἡ Τερέζα ἑτοιμαζότανε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν Ζάκ, τοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Γαλλία, μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρω... Εἶμαι γραμμένη στὸν κατάλογο τῶν ὑπόπτων καὶ μὲ κυνηγοῦν νὰ μὲ πιάσουν... Θυμᾶσαι πὼς ὅταν οἱ μοναρχικοὶ τῆς Λυὼν ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, ἔγινε λόγος γιὰ τὴν ἀποστολὴ πολεμοφοδίων στὰ τάγματα ποὺ ἔμειναν πιστὰ στὸ βασιλέα;..

Ἐ! Λοιπόν! ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὅπλα ἀγοράστηκαν μὲ δικά μου χρήματα... Γιὰ νὰ εἶμαι τώρα σίγουρη πὼς θὰ μπορέσω νὰ φύγω ζωντανὴ ἀπὸ τὴ Γαλλία, μοῦ χρειάζεται ἕνα πιστοποιητικὸ ὅτι εἶμαι καλὴ δημοκράτις. . . Τὸ πιστοποιητικὸ αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ δώσῃς ἐσύ!

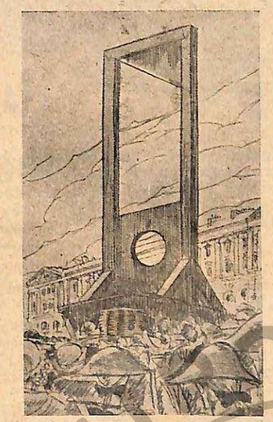
— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! φώναξε ὁ Ζάκ. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, εἶνε νὰ μὴ σὲ καταγγείλω...

—Λησμονεῖς, λοιπόν, ὅτι μοῦ ὀφείλεις κάποια εὐγνωμοσύνη ; τὸν ρώτησε ἡ Τερέζα, πλησιάζοντας τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του. Καὶ ὅμως σὲ εἶχα γνωρίσει εὐγενῆ ἱππότη ἀπέναντι τῶν γυναικῶν...

Τὰ λόγια αὐτὰ μπήκανε σὰν μαχαίρια στὴν καρδιὰ τοῦ κόμητος... Ὁ Ζάκ, καταλαβαίνοντας πὼς ἡ Τερέζα εἶχε δίκηο, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

—Ἔστω! θὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς!.. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἔκανες, δὲν ἦταν καλό!.. Δὲν ἤρθες νὰ μὲ δῇς ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦσες πραγματικά... Ἦρθες μονάχα γιὰ τὸ πιστοποιητικό..." Ἐπαιξες μιὰ αἰσχρὴ κωμωδία μαζύ μου!.. Ἂς εἶνε, πάρε τώρα τὸ πιστοποιητικό σου!..

Ἡ Τερέζα ἔβαλε στὸν κόρφο της τὸ χαρτὶ ποὺ τῆς εἶχε ὑπογράψει ὁ κόμης κι' ἔφυγε, λησμονῶντας ἀπὸ τὴ χαρά της ν' ἀποχαιρετήσῃ «τὸ μόνο ἄντρα ποὺ ἀγάπησε στὴ ζωή της»!..

Πέρασαν δυὸ βδομάδες ἀπὸ τότε. Ἡ Τερέζα ντὲ Κεραλάν, ἡ ὁποία εἶχε πάει στὸ μεταξὺ στὴν Ἀγγλία, ἔστελνε ἀπὸ κεῖ ὅπλα στοὺς μοναρχικοὺς τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐπαναστάτες.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ζὰκ ντὲ Καντοὺρ ζοῦσε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας καὶ ἀνησυχίας. Ἡ σκέψις ὅτι αὐτός, ἕνας Ἰακωβῖνος, τὸν ὁποῖο ὅλοι θεωρούσανε ὡς ἀπὸ τοὺς στυλοβάτες τῆς Δημοκρατίας, εἶχε προδώσει τὴν Ἐπανάστασι, διευκολύνοντας τὴ φυγὴ μιᾶς γυναίκας ποὺ ἔστελνε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ὅπλα στοὺς μοναρχικούς, τὸν ἔκανε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ μὴ μπορῇ νὰ κοιμηθῇ... Ἔνοιωθε ἄπειρη ἀηδία καὶ περιφρόνησι γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴν προδοσία ποὺ ἔκανε ἀπέναντι τῆς ἰδεολογίας του...

Μιὰ μέρα, ἡ Λέσχη τῶν Ἰακωβίνων ἔλαβε πληροφορίες ὅτι μιὰ Γαλλίδα ἀριστοκράτις, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἕνα ψεύτικο πιστοποιητικὸ ὅτι εἶνε καλὴ δημοκράτις, ἔστελνε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ὅπλα στοὺς βασιλόφρονας...

Ὁ Ζὰκ ντὲ Καντοὺρ δὲν δίστασε τότε διόλου.

Τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ, παρουσιάστηκε στὴ «Λαϊκὴ ὀργάνωσι» τῆς συνοικίας του καί, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ βαρὺ παράπτωμά του, καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ πρόδιναν τὴν ἰδεολογία τους σὲ στιγμὲς λιποψυχίας, ἐξομολογήθηκε θαρρετὰ τὸ «ἔγκλημά» του...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴ διήγησί του.

Μόλις οἱ παριστάμενοι κατάλαβαν τί εἶχε κάνει, τὸν διέκοψαν μὲ ἄγριες κραυγές:

—Κάτω! Κάτω ὁ δειλός!..

—Θάνατος στὸν προδότη!..

—Στὴν καρμανιόλα!..

Ὁ Καντοὺρ ἀντίκρυσε τὸ μαινόμενο πλῆθος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ταραχή, τὸν παραμικρὸ φόβο.

—Τὸ ἤξερα πὼς θὰ μοῦ ἐπιβάλατε αὐτὴν τὴν τιμωρία! εἶπε, ὅταν κόπασε κάπως ὁ θόρυβος. Δὲν παραπονιέμαι διόλου γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἀπόφασί σας, ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπικυρώσῃ καὶ τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο... Ἔτσι πρέπει νὰ τιμωροῦνται οἱ ἐχθροὶ τῆς Δημοκρατίας, οἱ ἄνθρωποι ποὺ λησμονοῦν τὸ καθῆκον τους, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ αἰσθήματά τους... Ἕνα πρᾶγμα μονάχα παρακαλῶ τώρα: νὰ συνετίσῃ τὸ πάθημά μου ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους ἀρκετὰ δυνατὸ ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό...

Μὰ ἡ ἀνδρικὴ αὐτὴ ἀναγνώρισις τοῦ σφάλματός του, ἔκανε τοὺς παρισταμένους νὰ ἐξοργισθοῦν περισσότερο.

Καὶ ἀντήχησαν καὶ πάλι ἡ ἴδιες κραυγὲς μίσους καὶ ἐκδικήσεως:

—Κάτω ὁ πουλημένος στοὺς εὐγενεῖς!

—Στὴν καρμανιόλα ὁ προδότης!

—Θάνατος! Θάνατος!..

...Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὁ κόμης Ζὰκ ντὲ Καντοὺρ ὁδηγεῖτο στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο. Καὶ ἡ ἀπόφασις ἦταν καταδικαστική...

"Υστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ τραγικὸς φίλος τῆς μαρκησίας Τερέζας ντὲ Κεραλὰν ἀνέβαινε στὴ λαιμητόμο, ποὺ ἦταν στημένη μέρα καὶ νύχτα στὴν πλατεία τῆς Ἐπαναστάσεως — τὴ σημερινὴ πλατεία Ὁμονοίας...

Γύρω στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος — συρφετὸς μεθυσμένος ἀπὸ αἷμα, ἕνας ὄχλος παρασυρόμενος ἀπὸ τὰ πιὸ θηριώδη ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου—ξέσπασε τότε σὲ κραυγὲς ἀναθέματος καὶ σὲ χλευασμοὺς ἐναντίον τοῦ μελλοθανάτου:

—Φώναξε τὴν ἀγαπημένη σου νὰρθῇ νὰ σὲ σώσῃ!

—Σὲ λίγο θὰ μᾶς πῆς ἂν αὐτὸ τὸ λεπίδι τῆς καρμανιόλας εἶνε τρυφερὸ ὅπως τὰ χέρια τῆς φίλης σου ὅταν σ' ἀγκάλιαζαν!..

Ὁ Καντοὺρ εἶχε διαρκῶς σκυμμένο τὸ κεφάλι του. "Ενας βαθύτατος πόνος ἦταν ζωγραφισμένος στὰ χαρακτηριστικά του, παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὴ στιγμὴ κείνη, ὁ κόμης δὲν λυπόταν ἐπειδὴ θὰ ἔχανε τόσο νέος τὴ ζωή του, ἀλλ' ἐπειδὴ πήγαινε ἀπὸ θάνατο τόσο ἀτιμωτικό, ὡς ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, αὐτὸς ποὺ θυσίασε τὴ μεγάλη του κοινωνικὴ θέσι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ—γιὰ τὴν ἰδεολογία του!..

Μὰ ὁ Ζὰκ πέθανε μὲ τὴν πικρὴ τουλάχιστον παρηγοριὰ ὅτι, χάρις σ' αὐτόν, ἡ ἀγαπημένη του ἡ Τερέζα, ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν πρόδωσε τόσο ἄλεεινά, δὲν διέτρεχε πειὰ κανένα κίνδυνο...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΝΟΥ ΤΟΥΣ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ

ΤΑ "ΚΟΛΠΑ,, ΤΩΝ ΓΚΑΡΣΟΝΙΩΝ

Ἡ ἀποκαλυπτικὲς ἐξομολογήσεις ἑνὸς Παρισινοῦ γκαρσονιοῦ. Πῶς ἕνα γκαρσόνι βγάζει τὰ χαμένα. Τὸ «κόλπο τῆς σαρδέλλας». Ἕνα διπλωμένο χαρτονόμισμα κάτω ἀπὸ τὸ λογαριασμό. Ἡ συνεννοήσεις τῶν γκαρσονιῶν μὲ τὴν ταμία. Τὸ «κόλπο τῆς Ἀφροδίτης». Τὸ «κόλπο τοῦ μπερδεμένου λογαριασμοῦ» καὶ τῆς «ὠμορφης μικρούλας», κλπ. κλπ.

Μιὰ νύχτα στὴν «Ποτινιέρ», τὸ γνωστὸ μπὰρ τῆς Μονμάρτρης ποὺ εἶνε δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ παληὸ καὶ περίφημο καμπαρὲ τοῦ «Μαύρου Γάτου», ὁ φίλος μου Ἀλμπέρ, τὸ πιὸ συμπαθητικὸ καὶ τὸ πιὸ ἔξυπνο γκαρσόνι τοῦ Παρισιοῦ, μοῦ ἐξομολογήθηκε μερικὰ πολὺ περίεργα πράγματα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἄρχισε μὲ τὰ συνηθισμένα παράπονα γιὰ τὴ σημερινὴ κρίσι:

—Ἂν δὲν εἴχαμε τοὺς ξένους πελάτες, εἴμαστε χαμένοι... μοῦ εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα, μὲ τοὺς ξένους τὰ καταφέρονει κανεὶς μιὰ χαρά...

—Δηλαδή; ρώτησα ὄχι χωρὶς κάποια ἀπορία.

—Νά, μποροῦμε νὰ τοὺς τυλίξουμε μὲ κανένα «κόλπο» μας...

—Ἄ! Ἐπὶ τέλους, Ἀλμπέρ!... Τόσον καιρὸ μοῦ ἔλεγες ὅτι εἶσαι φίλος μου, Θέλω τώρα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς... Ἐμπρός! Θέλω νὰ μοῦ διηγηθῇς τὰ μυστικά σου, τὰ μυστικὰ ἑνὸς γκαρσονιοῦ...

—Τὰ «κόλπα» ἑνὸς γκαρσονιοῦ, θέλετε νὰ πῆτε, μὲ διόρθωσε χαμογελῶντας ὁ Ἀλμπέρ. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σας. Μάθετε λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅτι τὸ ταμεῖο ἑνὸς νικτερινοῦ κέντρου δὲν πληρώνει πειὰ τὰ λάθη τῶν πελατῶν. Τὰ λάθη τῶν πελατῶν καὶ τὶς ἀφηρημάδες τους τὶς πληρώνουμε πάντα ἐμεῖς, τὰ γκαρσόνια, ἀπὸ τὴν τσέπη μας. Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι ἀναγκαζόμαστε νὰ καταφεύγουμε σὲ διάφορα «κόλπα» γιὰ νὰ βγάζουμε τὰ χαμένα. Ὁρίστε: Ἀπόψε ἔφυγαν δυὸ πελάτες, χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν λογαριασμό τους καὶ μ' ἄφησαν χρεωμένο στὸ ταμεῖο μὲ τριανταπέντε φράγκα! Πρέπει λοιπὸν νὰ καταφέρω νὰ τὰ βγάλω ἀπ' ἄλλοῦ αὐτὰ τὰ λεπτά, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὰ πληρώσω ἀπὸ τὴν τσέπη μου...

—Μήπως δὲν κερδίζεις καμμιὰ φορὰ μερικὰ λάθη ποὺ γίνονται... ἄθελα φυσικά;

—Ναί, καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. Ἔ, λοιπόν, ὄχι! Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ κέρδος τὸ παίρνει τὸ ἀφεντικό. Νά, θὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα: Χθὲς τὸ βράδυ ἕνας πελάτης μοῦ ζήτησε μιὰ μποτίλλια σαμπάνια τῶν 130 φράγκων. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἄλλος πελάτης ζήτησε ἀπὸ τὸν συνάδελφό μου, τὸν Μαρσέλ, μιὰ μποτίλλια σαμπάνια τῶν 160 φράγκων. Κι' οἱ δυὸ μας λοιπὸν κάναμε τὶς παραγγελίες μας, πήραμε τὶς σαμπάνιες καὶ γυρίσαμε στοὺς πελάτες μας. Ὅταν ὅμως ἄνοιξα τὴ σαμπάνια, εἶδα ὅτι εἶχα πάρει τὴ μποτίλλια τῶν 160 φράγκων! Ἔτρεξα τότε κι' εἰδοποίησα ἀμέσως τ' ἀφεντικό. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Μαρσέλ. Τὸ λάθος δὲν ἦταν δικό μας, ἀλλὰ τοῦ ὑπαλλήλου ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ἀνάποδα τὶς μποτίλλιες...

—Τί μὲ νοιάζει ἐμένα, μᾶς ἀπάντησε τὸ ἀφεντικό. Θὰ πληρώσετε κι' οἱ δυὸ 15 φράγκα ἀπὸ τὴν τσέπη σας. Ἔτσι θὰ μάθετε νὰ προσέχετε ἄλλη φορά. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ πελάτης τοῦ Μαρσὲλ θὰ πληρώσῃ μονάχα 130 φράγκα κι' ὄχι 160 γιὰ τὴ σαμπάνια του..

Ὁ Μαρσὲλ, ὡστόσο, θέλησε νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο καὶ δὲν εἶπε τίποτα τοῦ πελάτη του. Ἔτσι πληρώθηκε τὴ σαμπάνια τῶν 130 φράγκων μὲ 160. Αὐτὸ ὅμως τὸ πρόσεξε τ' ἀφεντικὸ κι' ἀφοῦ τοῦ πῆρε τὰ 30 φράγκα ποὺ εἶχε κερδίσει, μᾶς ζήτησε καὶ τὸ πρόστιμο!...

—Κι' ἐσεῖς; τὸν ρώτησα, τί κάνατε; Ὑποθέτω ὅτι θὰ βγάλατε χρήγορα τὰ χαμένα.

—Ναί, τὸ ἴδιο βράδυ! Μὲ τὸ «κόλπο τῆς σαρδέλλας».

—...Τῆς σαρδέλλας; ἔκανα μὲ ἀπορία.

—Ναί. Δὲν τὸ ξέρετε αὐτὸ τὸ κόλπο; Διπλώνουμε στὰ τέσσερα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν εἴκοσι φράγκων, τὰ φέρνουμε στὸ τραπέζι καὶ τὸ βάζουμε κάτω ἀπὸ τὸ λογαριασμό. Ἔπειτα, μὲ τὸ πιὸ ἀθῶο ὕφος τοῦ κόσμου, παρουσιάζουμε τὸ πιάτο στὸν πελάτη. Ἂν ἐκεῖνος εἶνε ἀπὸ τοὺς πελάτες ποὺ δὲν κυττάζουν τὸν λογαριασμό τους, τὸ «κόλπο» μας πετυχαίνει στὴν ἐντέλεια... Ἂν ὅμως εἶνε γκρινιάρης κι' ἀρχίσει νὰ διαμαρτύρεται, τοῦ ἀπαντᾶμε μὲ συμπόνια: «Ἂς κυττάξει λοιπὸν ὁ κύριος καλύτερα. Τὰ εἴκοσι φράγκα ποὺ νομίζει ὅτι λείπουν, βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν λογαριασμό!» Ὁ πελάτης τότε, ὅπως καταλαβαίνετε, μᾶς ζητάει συγνώμη καὶ κοκκινίζει ἀπὸ τὴν ντροπή του...

Σὲ μερικὰ μεγάλα καμπαρὲ τὰ γκαρσόνια συνεννοοῦνται καμμιὰ φορὰ μὲ τὴν ταμία καὶ «μαρκάρουν» λιγώτερο, ἀπ' ὅσο πρέπει, τὰ ποτά. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα «κόλπα», γιατὶ δὲν πρέπει

νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες... Μὲ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἀντιζηλία, γίνονται προδότρισες.

—Μὰ ὑποθέτω ὅτι θὰ βγάζετε ἀρκετὰ κι' ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ ξευγαράκια!... Δὲν εἶνε ἔτσι, Ἀλμπέρ;

—Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ὡμολόγησε. Τὰ γκαρσόνια ἐφαρμόζουν πάντα τὸ «κόλπο τῆς Ἀφροδίτης», ὅταν ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἐρωτευμένους... Τὸ «κόλπο» αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατο: ξεχνοῦν πάντα νὰ πάνε τὰ ρέστα στὸν πελάτη. Ὁ πελάτης φυσικὰ τὰ ζητάει μιά, δυό, τρεῖς φορὲς καὶ τέλος τὰ παρατάει, ὅταν δὲν ξεπερνοῦν τὰ 50 φράγκα, γιατὶ βιάζεται νὰ συνοδεύσῃ σὲ κάποια ἐρωτικὴ φωλιὰ τὴ φίλη του. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ «κόλπο» ὑπάρχει καὶ τὸ περίφημο «κόλπο τοῦ κοκταίηλ». Ἀπ' τὰ κοκταίηλ, βγάζουμε καλὰ κέρδη. Ὄχι ὅμως ἀπὸ τὰ γνωστά...

—Εἶνε πολλὰ τὰ γνωστά;

—Ναί, τὸ τελευταῖο ἔχει αὔξοντα ἀριθμὸ 180!

—Καὶ ποιὸς τὰ ἔχει ταξινομήσει, Ἀλμπέρ;

—Τὸ σωματεῖο τῶν μπάρμαν... Μὰ κάθε μέρα ξεφυτρώνει κι' ἀπὸ ἕνα καινούριο... Γιὰ τὰ γνωστὰ λοιπὸν κοκταίηλ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα. Ἡ τιμές τους εἶνε κι' αὐτὲς γνωστές. Ἕνα «πρωτότυπο» ὅμως κοκταίηλ ποὺ προτείνουμε σὲ ἕναν πελάτη, ἔχει πάντα μιὰ τιμή... τῆς ἀρεσκείας μας. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ «πρωτότυπο» αὐτὸ κοκταίηλ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ «μπλόφα». Ὅσο γιὰ τὸ κέρδος μας, εἶνε εὔκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς τὸ πετυχαίνουμε. Στὸ ταμεῖο «μαρκάρουμε» τὸ κοκταίηλ μὲ μιὰ γνωστὴ τιμή, τὴν ὁποία διπλασιάζουμε ἔπειτα στὸν πελάτη. Ἕνας Ἄγγλος ἢ ἕνας Ἀμερικανὸς ποὺ ἔρχεται στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μεθύσῃ, δὲν συζητάει ποτὲ τὴν τιμὴ ἑνὸς «πρωτοτύπου» κοκταίηλ...

—Ἄ, εἶνε ἔξυπνο αὐτὸ τὸ «κόλπο»!... Παραδέχτηκα.

—Θὰ σοῦ πῶ ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, συνέχισε ὁ Ἀλμπέρ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Ὅταν ἤμουν μπάρμαν, εἶχα μιὰ περίφημη «σπεσιαλιτέ»: τὸ «οὐράνιο τόξο».

—Τὸ οὐράνιο τόξο;

—Ναί, ἦταν ἕνα κοκταίηλ δικῆς μου ἐπινοήσεως, μὲ ἑπτὰ διαφορετικὰ ποτά, ἑπτὰ διαφορετικῶν χρωμάτων. Ἄ! ἦταν πολὺ ὄμορφο τὸ θέαμα ἑνὸς τέτοιου κοκταίηλ! Τὸ κάθε ποτὸ ἀποτελοῦσε κι' ἕνα στρῶμα, δίχως ν' ἀναπατεύεται μὲ τ' ἄλλα. Στ' ἀπάνω μέρος, τέλος, ἦταν ἡ πράσινη μέντα. Γιὰ κάθε λοιπὸν καινούριο χρῶμα ποὺ ἐπρόσθετα, ζητοῦσα ἀπὸ τὸν πελάτη μου 10 φράγκα.

—Κι' εὕρισκες διαρκῶς καινούρια χρώματα;

—Δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη, φίλε μου, γιατὶ ὁ πελάτης μου, ὅπως ἦταν μεθυσμένος ἔβλεπε... ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος!...

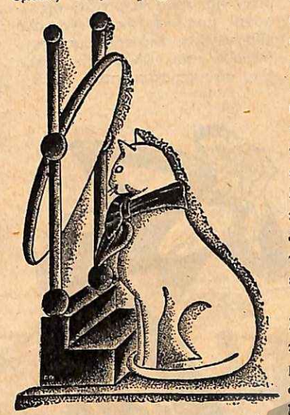
—Μὰ πῶς τὰ βγάζετε πέρα μὲ τοὺς πελάτες ἐκείνους, ποὺ δὲν ξεγελιοῦνται καὶ διαμαρτύρονται;

—Τοὺς ἡσυχάζουμε μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ τοὺς στείλουμε τ' ἀφεντικό... Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι τὸ ἀφεντικὸ δὲν φτάνει ποτὲ κι' οἱ πελάτες βαρυοῦνται καὶ φεύγουν.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀπαιτητικοὺς καὶ τοὺς γκρινιάρηδες, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί παθαίνουν... Ἄ! Τοὺς λυπᾶμαι κατάκαρδα... Ἕνα βράδυ, ὅταν δούλευα σ' ἕνα ἐστιατόριο τῆς λεωφόρου τῆς Ὄπερας, μιὰ κυρία τοῦ ἡμικόσμου, ὑπερβολικὰ ψηλομύτα, μοῦ εἶπε μ' ἐπιτακτικὴ φωνή: «Πῆτε στὸν μάγειρο ὅτι τοῦ ἀπαγορεύω νὰ πιάσῃ τὴν κοτολέττα μου μὲ τὰ χέρια του!...» Ἡ παραγγελία αὐτῆς τῆς φαντασμένης διαβιβάσθηκε στὸν μάγειρο κι' ἐκεῖνος τότε ξεστομίζοντας τὶς πιὸ τρομερὲς βρισιές, ἔπιασε τὴν κοτολέττα τ,ς μὲ μιὰ λιγδωμένη μασιά... Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ πολλὲς ἄλλες ἱστορίες, μὰ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ τὶς βρῆτε ὑπερβολικὰ ἀηδιαστικές...

—Φτάνει... Προτιμῶ νὰ μοῦ διηγηθῇς κανένα ἄλλο «κόλπο»...

—Εὐχαρίστως. Ξέρεις τὸ «κόλπο» τοῦ «μπερδεμένου λογαριασμοῦ»; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄκουσέ το

λοιπόν. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ δούλευα σ' ἕνα ἄλλο καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης κι' εἶχα συνεννοηθῇ μὲ τ' ἀφεντικό μου γιὰ νὰ ξεγελᾶμε τοὺς πελάτες. Ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δειπνοῦσε μὲ μιὰ ὄμορφη φίλη του σ' ἕνα «ἰδιαίτερο» ἢ ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι, τοῦ πήγαινα ἕνα λογαριασμὸ μὲ 200 φράγκα πάρα πάνω... Ὅταν τώρα ὁ πελάτης τύχαινε νὰ καταλάβῃ ὅτι τοῦ εἴχαμε παραφορτώσῃ τὸν λογαριασμὸ καὶ φώναζε τ' ἀφεντικό μου, τὰ πράγματα διορθωνόντουσαν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Τὸ ἀφεντικό μου τοῦ ἐξηγοῦσε ἀμέσως:

«Ὡ! Ἔγινε κάποιο λάθος. Τὸ γκαρσόνι μπέρδεψε τοὺς λογαριασμούς... Σᾶς ἔφερε τὸν λογαριασμὸ ἑνὸς ἄλλου διαμερίσματος. Βλέπετε ἄλλωστε ὅτι σᾶς γράφει ἐδῶ μερικὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα δὲν εἴχατε παραγγείλει!» Ὁ πελάτης ἔτσι ἔμενε ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι κι' ἔφευγε, ἀφοῦ πρῶ-

τα μοῦ ἔκανε τὴν παρατήρησι νὰ εἶμαι ἄλλοτε πιὸ προσεκτικός...

Μ' αὐτὸ τὸ «κόλπο» τοῦ «μπερδεμένου λογαριασμοῦ» τόσο τ' ἀφεντικό μου ὅσο κι' ἐγὼ κερδίζαμε πολλὰ λεπτά...

—Τέλος, ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ περίεργο καὶ τὸ πιὸ ἔξυπνο «κόλπο» σας, Ἀλμπέρ;

—Εἶνε τὸ «κόλπο» τῆς «ὠμορφης μικρούλας». Ὅταν καταλάβουμε ὅτι ἕνας πελάτης μας στενοχωριέται μόνος του κι' ὅτι ἀναζητάει μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, σκύβουμε καὶ τοῦ ψιθυρίζουμε στ' αὐτὶ τὴ στιγμὴ τοῦ λογαριασμοῦ: «Ξέρετε, ἀρέσετε πολὺ σ' ἐκείνη ἐκεῖ κάτω τὴν ὄμορφη μικρούλα... Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ σᾶς μιλήσῃ ἐδῶ πέρα, γιατὶ φοβᾶται τὸ φίλο της. Πηγαίνετε νὰ τὴν περιμένετε στὸ μπὰρ τῆς γωνίας, ὅπου θἄρθῃ σὲ λίγο...» Ὁ πελάτης τότε, περήφανος γιὰ τὴν κατάστησί του, ὄχι μόνο δὲν μᾶς ζητάει τὰ ρέστα, ἀλλὰ μᾶς δίνει κι' ἕνα καλὸ πουρμπουάρ. Ἐμεῖς κατόπιν, ὅταν φύγει, εἰδοποιοῦμε τὴν ὄμορφη μικρούλα ποὺ τοῦ δείξαμε, ἡ ὁποία εἶνε πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλαφρόμυαλα κορίτσια ποὺ ἀναζητοῦν διαρκῶς θαυμαστάς, ὅτι τὴν περιμένει ὁ πελάτης μας στὸ μπὰρ τῆς γωνίας κι' ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος μένει εὐχαριστημένος...

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξομολογήσεις λοιπὸν τοῦ Ἀλμπὲρ κατάλαβα ὅτι καλύτερα εἶνε κανεὶς νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὸν διάβολο, παρὰ μ' ἕνα γκαρσόνι. Ὑπάρχουν βέβαια πολλὲς ἐξαιρέσεις, μὰ τί θέλετε νὰ κάνῃ ἕνα γκαρσόνι, ὅταν δυό, τρεῖς ἀφηρημένοι πελάτες τοῦ ἀφήνουν ἐπλήρωτο τὸν λογαριασμό τους; Καταφεύγει πάντα στὰ «κόλπα» του καὶ βγάζει τὰ χαμένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πελάτες...

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα μὲ μιὰ καινούρια στατιστική, οἱ λύκοι καταβροχθίζουν κάθε χρόνο στὴ Ρωσσία διάφορα ζῶα, συνολικῆς ἀξίας 200 ἑκατομμυρίων δραχμῶν! Πρόπερσι ἔξω φνα οἱ λύκοι καταβροχθίσανε στὴ Ρωσσία 150,000 μεγάλα ζῶα, 560.000 πρόβατα καὶ ἑκατὸ χιλιάδες σκύλους. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μονάχα αὐτὲς ἡ καταστροφὲς ποὺ ἔπαθεν ἡ Ρωσσία ἀπ' τοὺς λύκους. Γιατὶ τὰ αἱμοβόρα αὐτὰ θηρία κατεσπάραξαν καὶ ἑκατὸ περίπου ἀνθρώπους. Ὁ μπολσεβίκος ὅμως στατιστικὸς μᾶς βεβαιώνει σχετικῶς, ὅτι μόλις λήξει καὶ τὸ δεύτερο πεντα ετὲς σχέδιο, δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἕνας λύκος στὴ Ρωσσία. Αὐτὸ τὸ ὑποσχεθήκανε στὴν κυβέρνησι ἡ ἀεροπλοία κι' ἡ χημικὴ βιομηχανία τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους!

* * *

Σ' ἕνα ἀπρόσιτο ὀροπέδιο τῶν Ἄλπεων, σὲ ὕψος 3,200 μέτρων ἀπὸ τὴ θάλασσα ὑπάρχει μιὰ μικρὴ λίμνη, τὰ νερὰ τῆς ὁποίας εἶνε κατακόκκινα.

Τὴ λίμνη αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψε πρὸ σαράντα χρόνων ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς καὶ καθηγητὴς Σαμουὴλ Θωμᾶς.

* * *

Στὸ Θιβὲτ οἱ καλύτεροι ταχυδρόμοι εἶνε τὰ γεράκια. Εἶνε ταχύτερα ἀπ' τὰ περιστέρια, δὲν φοβοῦνται τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα καὶ σηκώνουν πενταπλάσιο καὶ ἑξαπλάσιο βάρος ἀπ' αὐτά.

* * *

Τὸ 1888 σὲ μιὰ ἀψιμαχία κοντὰ στὸ Σουακὶμ στὴν Αἰγυπτο, ὁ ταγματάρχης Κίτσενερ, ὁ περίφημος κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο λόρδος Κίτσενερ, τραυματίσθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ πρόσωπο. Ὅταν τὸν μεταφέρανε στὸ Κάϊρο, οἱ χειρουργοί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλανε, δὲν μπορέσανε νὰ προσδιορίσουν σὲ ποιὸ μέρος ἀκριβῶς εἶχεν ἐνσφηνωθῇ ἡ σφαῖρα. (Πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἴχαν ἀκόμα τότε ἐφευρεθῇ ἡ ἀκτῖνες Χ.) Τὸ τραῦμα τοῦ Κίτσενερ ἐπουλώθῃ κατόπιν γρήγορα. Οἱ γιατροὶ δὲ ὑποθέσανε ὅτι ἡ σφαῖρα εἶχε δυῆ ἀπὸ τὴν πληγὴ κατὰ τὸν χρόνο τῆς μεταφορᾶς τοῦ τραυματίου ἀπὸ τὸ Σουακὶμ στὸ Κάϊρο. Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ τοὺς φάνηκε εὔλογος, γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ συνώδευαν τὸν τραυματία δὲν εἶχαν προσέξει στὶς ἀλλαγὲς τῶν ἐπιδέσμων ποὺ τοῦ κάνανε.

Μιὰ μέρα ὅμως καθὼς ὁ Κίτσενερ ἔτρωγε τὸ μπιφτέκι του, ἔπιασε τὸν λαιμό του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ φώναξε:

—Νοσοκόμε, ἂν τὸ μπιφτέκι δὲν εἶχε κόκκαλα, εἶνε σίγουρο ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ καταπίνω τὴν σφαῖρα ποὺ μὲ τραυμάτισε!... Τὴν ἀσθάνομαι νὰ γλυστρᾶ μέσα στὸν ἰσοφάγο μου!...

Ὁ Κίτσενερ δὲν εἶχε ἀπατηθῇ. Πραγματικὰ κατάπιε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ σφαῖρα, ἡ ὁποία γλύστρησε σιγὰ-σιγὰ στὸν ἰσοφάγο του κι' ἔφτασε στὸ στομάχι του, ὁπόθεν ἐξῆλθε κατόπιν διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ. Τέτοιες περίεργες περιπτώσεις συνέβησαν ἄπειρες στὸν μεγάλο πόλεμο.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποτε ἕνας, πολὺ ἄσχημος, ἀδέβας, πῆγε στὸ παλάτι γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸν βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Καθὼς ὅμως περνοῦσε ἀπ' τὸν διάδρομο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἄκουσε ἕναν ἀπ' τοὺς αὐλικούς νὰ λέῃ στοὺς ἄλλους:

—Νά, λοιπόν, κι' ὁ Αἴσωπος, ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ παλάτι μας!...

Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ γελάσανε μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ ἀδέβας ὅμως στάθηκε ἀτάραχος κι' ὕστερα γύρισε ἀμέσως κι' εἶπε στὸν ἀθῶο αὐλικό:

—Ὁ παραλληλισμός σας, κύριε, εἶνε ἐπιτυχέστατος, γιατὶ μόνον ὁ Αἴσωπος εἶχε τὴν δύναμι νὰ κάνῃ νὰ μιλοῦν ἀκόμη καὶ τά.... ζῶα!...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΛΟΥΪ ΕΡΒΙΕ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΚΡΗΘΟΠ

Δωροθέα Γκρίζενσμιθ, ἡ ὥμορφη γυναῖκα τοῦ μεγάλου τραπεζίτη τῆς Σαγκάης, ρώτησε μ' ἀγωνία τὸν Ζερόμ Μπελτιάν:

—'Αλήθεια, πιστεύετε, σεῖς, κύριε Μπελτιάν ὅτι ἔκλεψαν τ' ὥμορφο μαργαριταρένιο περιδέραιο τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ; Θεέ μου! Τί φρίκη, ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅτι βρίσκεται μαζύ μας σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο κι' ἕνας μεγάλος λωποδύτης! Α! Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε Μπελτιάν.. 'Ανατριχιάζω κάθε φορὰ ποὺ μοῦ περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ πέσω κι' ἐγὼ θῦμα μιᾶς τέτοιας κλοπῆς. Ἂν ξέρατε πόσο φοβᾶμαι! Δὲν τολμῶ πειὰ νὰ βγάλω τὰ χρυσαφικά μου καὶ θὰ προσέξατε δίχως ἄλλο ὅτι φοράω τὸ μαργαριταρένιο μου κολλιὲ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ... Τί νὰ κάνω; Ἔχω τρομοκρατηθῆ!..

'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ μὲ τὴ θερμὴ καὶ χαϊδευτικὴ φωνή του, ἀπάντησε στὴν ὥμορφη Δωροθέα Γκρίζενσμιθ:

—'Αγαπητή μου φίλη, ἐπιτρέψετέ μου νᾶμαι λιγάκι δύσπιστος. Αὐτὲς ἡ ἱστορίες τῶν κλεμένων μαργαριταριῶν εἶνε πάντα πολὺ περίεργες... Πιστέψτε με... Πολλὲς κυρίες νομίζουν ὅτι τοὺς ἔκλεψαν τὰ μαργαριτάρια τους κι' ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη. Τὰ ἔχασαν ἁπλούστατα καὶ τὰ ξαναβρίσκουν στὸ τέλος ἄξαφνα πίσω ἀπὸ κάποιο ἔπιπλο ἢ στὸ βάθος κάποιου κρυφοῦ συρταριοῦ, ὅπου τὰ εἶχαν βάλει ἡ ἴδιες κι' ἔπειτα τὸ ξέχασαν!.. Καμμιὰ φορὰ πάλι ὁ θόρυβος ποὺ γίνεται γύρω ἀπ' αὐτὲς τὶς κλοπές, δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μιὰ ἔξυπνη ρεκλάμα...

'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν κύτταξε στὰ μάτια τὴν ὥμορφη γυναῖκα τοῦ τραπεζίτη τῆς Σαγκάης, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς δώση θάρρος καὶ πρόσθεσε μὲ τὴν τόσο βελούδινη φωνή του:

—'Ελᾶτε, μὴ φοβᾶστε, ἀγαπητή μου φίλη... Θέλετε νὰ πᾶμε νὰ πάρουμε κάτι στὸ μπάρ; Εἶνε τόσο θερμὴ αὐτὴ ἡ νύχτα τῶν τροπικῶν! "Ενα παγωμένο ἀναψυκτικὸ θὰ σᾶς διώξη ὅλες τὶς μαῦρες ἰδέες ἀπ' τὸ κεφάλι...

'Απὸ τὴ μέρα ποὺ ξεκίνησε τὸ ὑπερωκεάνειο ἀπὸ τὴ Γιοκοχάμα, ὁ Ζερὸμ Μπελτιὰν εἶχε γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος τῆς γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος τῆς Δωροθέας Γκρίζενσμιθ. Κάθε φορὰ πάλι ποὺ τὸ ὑπερωκεάνειο ἔκανε σκάλα, στὸ Χανόϊ, στὴ Σαΐγκόν, στὴ Σιγκαπούρη, συνώδευε ἐκείνη τὴν ὥμορφη γυναῖκα καὶ τῆς ἔδειχνε τὰ ἐξωτικὰ λιμάνια, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κάνει πολλὰ ταξείδια καὶ ξέρει ὅλες τὶς ὡμορφιὲς τῆς γῆς.

Σὲ δυὸ μέρες θὰ ἔφταναν στὸ Κολόμπο τῆς Κεϋλάνης.

'Η Δωροθέα Γκρίζενσμιθ παράτησε γρήγορα τὸ μπὰρ καὶ τὴν ὑστερικὴ τζὰζ-μπάντ καὶ παρακάλεσε τὸ φίλο της νὰ τῆς κρατήση ἀκόμη λίγη συντροφιὰ στὴ γέφυρα. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐχάση τὴν κλοπὴ τῶν μαργαριταριῶν τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ.

—'Ο ἀστυνόμος τοῦ πλοίου μοῦ εἶπε σήμερα τὸ πρωῒ, κύριε Μπελτιάν, ὅτι ὑποπτεύεται κάποιο ἐπιβάτη τῆς δευτέρας θέσεως, μὰ δὲν ἔχει κατορθώσει ἀκόμη ν' ἀνακαλύψη κανένα διαφωτιστικὸ στοιχεῖο... 'Η ἔρευνα πάλι ποὺ ἔκανε διακριτικά, δὲν κατέληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ θὰ κάνη, λέει, αὔριο τ' ἀπόγευμα φανερὰ πειὰ μιὰ γενικὴ ἔρευνα. Θὰ

Εἶχε καταφώσει τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπο τῆς φίλης του...

ψάξη ὅλες τὶς καμπίνες, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ πλοίου ἢ κάποιος ἰθαγενὴς κατάφερε νὰ κρύψη κάπου τὰ μαργαριτάρια τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ, δίχως νὰ τὸν καταλάβη κανεὶς ἐπιβάτης... Τὴν καϋμένη τὴ Λαίδη Γκρῆθοπ! Τὴν εἶδα σήμερα τὸ πρωῒ ἄθαφη, μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ κατάχλωμη σὰν πεθαμένη... Πόσο τὴ λυπήθηκα! Μὰ ἂν πάθαινα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἂν μοῦ ἔκλεβαν κι' ἐμένα τὰ μαργαριτάρια μου, θὰ συλλογιζόμουν διόλου τὶς ποῦδρες μου καὶ τ' ἀρώματά μου;.. Α! 'Αλήθεια, κυρια Μπελτιάν, δὲν βρίσκετε ὅτι ἐκεῖνος ὁ μελαχροινὸς ἐπιθάτης ποὺ καθόταν δίπλα μου, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα στὸ μπάρ, ἔχει ἕνα πολὺ ὕποπτο ὕφος; Μοῦ ἔρριχνε κάθε τόσο κάτι παράξενες ματιὲς ποὺ μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάζω. Θεέ μου! Πόσο φοβᾶμαι, κύριε Μπελτιάν, πόσο φοβᾶμαι!..

—'Ησυχᾶστε, ἀγαπητή μου φίλη, τῆς εἶπε γελῶντας ὁ ἀχώριστος σύντροφός της. 'Ακόμη κι' ἂν παραδεχτοῦμε ὅτι ἔκλεψαν στ' ἀλήθεια τὰ μαργαριτάρια τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ, νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη καὶ μιὰ δεύτερη κλοπή; Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ἠλεκτρισμένη κι' ὅτι ὅλος ὁ κόσμος φοβᾶται ἀκόμη καὶ τὴ σκιά του; Μὴ χάνετε ἄδικα τὸν ὕπνο σας... Μὴ στενοχωριέστε... Χαρῆτε καλύτερα αὐτὸ τ' ὥμορφο ταξείδι μας...

—Μὰ ἂν βρίσκεται στὸ πλοῖο καμμιὰ συμμορία! ἔκανε ἀνήσυχη ἡ Δωροθέα Γκρίζενσμιθ, θὰ μᾶς κατακλέψη ὅλους! Χθὲς ἀκόμη διάβαζα σ' ἕνα περιοδικό, πολὺ σοβαρό, κάτι παράξενες καὶ τρομαχτικὲς ἱστορίες γιὰ τοὺς πειρατὰς τῆς ἐποχῆς μας. 'Η "Απω 'Ανατολὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοιους κουρσάρους ποὺ γλυστροῦν ὅπλα σας σὰν φαντάσματα...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε μπροστά τους ἕνας μικρὸς γκρούμ.

—Συγνώμην, κύριε Μπελτιάν, εἶπε, σᾶς ζητοῦν στὸ σαλόνι γιὰ ἕνα μπρίτζ.

—"Ω! Μὴ μ' ἀφήσετε μόνη! παρακάλεσε τὸ φίλο της ἡ ὥμορφη Δωροθέα.

—Πῆτε στοὺς φίλους μου ὅτι δὲν θὰ παίξω ἀπόψε χαρτιά... ἀπάντησε τότε στὸ γκροὺμ ὁ Ζερὸμ Μπελτιάν.

"Επειτα ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ κύτταξε μακρυὰ τὴν ἥσυχη θάλασσα.

—Εἴσαστε τόσο καλὸς μαζύ μου, Ζερόμ, τοῦ εἶπε ἡ κ. Γκρίζενσμιθ μὲ μιὰ πολὺ γλυκειὰ φωνή. Θυσιάζετε τὰ πάντα γιὰ μένα...

—"Ω, σᾶς παρακαλῶ... τῆς ἀπάντησε ὁ Μπελτιὰν χαμογελῶντας. Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ μεγαλείτερη εὐχαρίστησί μου εἶνε νὰ βρίσκουμαι κοντά σας. 'Ελπίζω ὅτι τὸ ἔχετε καταλάβει πειά...

Εἶχε πάψει τώρα νὰ κυττάζη τὸν ὁρίζοντα κι' εἶχε καρφώσει τὸ μαγνητικὸ βλέμμα του στ' ὥμορφο πρόσωπο τῆς φίλης του.

—Δωροθέα, τῆς ψιθύρισε, πόσο εἶνε ὥμορφη ἡ νύχτα!..

'Η γυναῖκα τοῦ μεγάλου τραπεζίτη τῆς Σαγκάης χαμήλωσε τὰ μάτια, σαγηνευμένη ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ φίλου της. Πόσο τῆς ἄρεσε ὁ κομψὸς Μπελτιὰν μὲ τὴν τόσο αἰνιγματικὴ ζωὴ καὶ μ' ἐκείνη τὴ ζωηρὴ ματιὰ τοῦ κατακτητοῦ! Πιὸ πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλα τῆς ἄρεσε ἡ φωνή του, ἐκείνη ἡ θερμή, ἡ χαϊδεύτικη φωνὴ τοῦ ποὺ τὴν ἔπειθε καὶ τῆς ἡσύχαζε τὴν ψυχή. 'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν ἦταν ἕνας ψύχραιμος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του κι' ἔβλεπε τὴ ζωὴ μὲ καθαρὰ μάτια. Μὲ πόση γοητεία ἤξερε νὰ διηγῆται τὶς περιπέτειές του, τὰ μακρυνὰ ταξείδια του, τὴν ὥμορφη ζωή του! Εἶχε γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο καὶ περιέγραφε κάθε ἐξωτικὴ χώρα μὲ τόσο ζωηρὰ χρώματα, ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὴν ἔβλεπε μπροστά του, ὅπως στὸν κινηματογράφο. Κι' ἔπειτα, πόση ἐμπιστοσύνη μποροῦσε νὰ δείξη μιὰ γυναῖκα σ' αὐτὸν τὸν ἀριστοκράτη, ποὺ πότε ζοῦσε στὸ Λονδίνο, πότε στὸ Παρίσι καὶ πότε στὴ Βιέννη...

Τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα τῶν τρυφερῶν ἐξομολογήσεων, ἡ ὥμορφη Δωροθέα τρομοκρατήθηκε πάλι ἀπὸ τοὺς φόβους της.

—"Αν μοῦ ἔκλεβαν τὰ μαργαριτάρια μου, Ζερόμ, τοῦ εἶπε μ' ἀγωνία. Ναί... ναί... δὲν εἶνε καμμιὰ τρελλὴ ἰδέα! Μήπως δὲν ἔκλεψαν τὰ μαργαριτάρια τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ; 'Ακοῦστε λοιπὸν τί συλλογίστηκα... Συλλογίστηκα νὰ σᾶς δώσω τὰ μαργαριτάρια μου νὰ μοῦ τὰ φυλάξετε... Κανεὶς δὲν θὰ φαντασθῆ ὅτι τὰ ἔχετε ἐσεῖς καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπῆ κρυφὰ στὴ καμπίνα σας γιὰ νὰ τὰ κλέψη... "Ω, σᾶς παρακαλῶ, Ζερόμ! Μὴ παίρνετε αὐτὸ τὸ εἰρωνικὸ ὕφος. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χαρι... Θὰ σᾶς δώσω τὸ κολλιέ μου νὰ τὸ φυλάξετε ὡς τὴν Κεϋλάνη. 'Ελπίζω ὅτι ὡς τότε θὰ ἔχη ἀνακαλυφθῆ ὁ κλέφτης κι' ἔτσι δὲν θὰ σᾶς στενοχωρήσω περισσότερο. Μόλις ξεκινήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Κολόμπο, θὰ μοῦ δώσετε πίσω τὰ μαργαριτάρια μου καὶ θὰ μπορῆτε πειὰ νὰ πηγαίνετε νὰ παίζετε μπρὶτζ κι' ἐγὼ πάλι θὰ μπορῶ νὰ κλείνωμαι στὴν καμπίνα μου καὶ νὰ κοιμᾶμαι ἥσυχα, δίχως ἐφιάλτες...

'Ο Ζερὸμ Μπελτιάν, γιὰ νὰ δείξη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ μιὰ τέτοια χάρι, ἔσκυψε καὶ φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς ὥμορφης Δωροθέας.

* * *

'Η δυὸ μέρες λοιπὸν πέρασαν καὶ τέλος τὸ ὑπερωκεάνειο ἔρριξε ἄγκυρα στὸ Κολόμπο. 'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν βγῆκε ἀμέσως μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ τραπεζίτη τῆς Σαγκάης, ἔκανε μαζύ της ἕναν ὥμορφο περίπατο κι' ἔπειτα τῆς εἶπε:

—Θὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὴν ἀτμάκατο τοῦ ὑπερωκεανείου, μὰ δὲν θ' ἀνεβῶ μαζύ σας στὸ πλοῖο, γιατὶ θέλω νὰ συναντήσω ἕναν ἔμπορο γιὰ τὶς δουλειές μου.

...'Η ἀτμάκατος τοῦ ὑπερωκεανείου μὲ τὴ Δωροθέα Γκρίζενσμιθ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ἀπὸ τὴν προκυμαία. "Υστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες τὸ ὑπερωκεάνειο θὰ ἔφευγε.

'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν τώρα τριγυρίζει ἄσκοπα μέσα στοὺς στενοὺς δρομίσκους μιᾶς ἐξωτικῆς συνοικίας. Τὸ χέρι του χαϊδεύει νευρικὰ μέσα στὴν τσέπη του δυὸ περιδέραια, τὸ περιδέραιο τῆς Δωροθέας καὶ τὰ μαργαριτάρια τῆς Λαίδης.

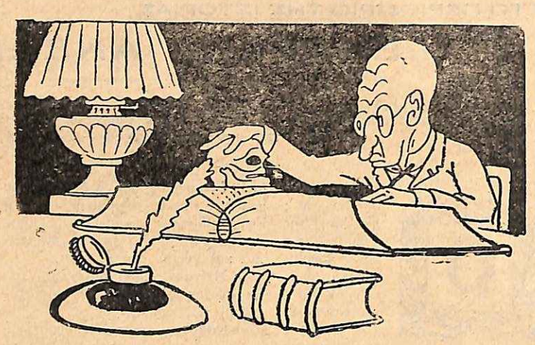
—Τὰ κατάφερα μιὰ χαρά, συλλογίζεται. Τὸ περιδέραιο τῆς ὥμορφης Δωροθέας ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ περιδέραιο τῆς Λαίδης Γκρῆθοπ! 'Η καϋμένη ἡ μικροῦλα! Μοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της, μοῦ ἔδωσε τὴν καρδιά της, μοῦ ἔδωσε καὶ τὰ μαργαριτάρια της! "Α, ὄχι! Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ φανῶ «τζέντλεμαν». Πρέπει νὰ δείξω ὅτι εἶμαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης της...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ μπροστά του ἕνας ἰθαγενὴς μὲ τὸ φάθινο ἀμαξάκι του. 'Ο Ζερὸμ Μπελτιὰν τὸν φώναξε ἀμέσως καὶ γύρισε γρήγορα στὸ λιμάνι. "Εφτασε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήση ἡ ἀτμάκατος τοῦ ὑπερωκεανείου μὲ τοὺς τελευταίους ἀργοπορημένους ἐπιβάτες...

Τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε σηκώσει τὴν ἄγκυρα κι' ἔβγαινε ἀργὰ ἀπὸ τὸ λιμάνι. 'Η Δωροθέα Γκρίζενσμιθ τὸν περίμενε στὴ γέφυρα, συνομιλῶντας ἤσυχα μὲ τὸν ἀστυνόμο. Δὲν ἦταν διόλου ταραγμένη. Εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη στὸ φίλο της! 'Επιστρέφοντας

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ — ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΛΑΠΑΡΣΕΡΙ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΕΝΑ ἀπόγεμα, στὸ σαλόνι μιᾶς φίλης μας, μιλούσαμε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῶν ζώων. Ἡ Μαργαρίτα ἐπαινοῦσε τὸ λυκόσκυλό της, ἡ Βιβιάνα τὶς Σιαμέζικες γάτες της, ἡ Ροζίνα τὴ μικρὴ λεοπάρδαλή της.

—Ἐγὼ λατρεύω τὰ λουλούδια, εἶπε ἡ Ζαννέττα. Ἄ! πόσο ἔξυπνη εἶνε ἡ μιμόζα μου, ποὺ μαζεύεται ἀμέσως ντροπαλὰ μόλις τὴν ἀγγίξει κανένα ἀδιάκριτο χέρι!..

Ἡ μόνη ποὺ δὲν μιλοῦσε, ἦταν ἡ Λάουρα.

—Φαίνεται ὅτι ἐσεῖς δὲν ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα, τῆς εἶπα.

—Ὄχι, μ' ἀρέσουν κι' ἐμένα, ὅταν τὰ βλέπω στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου...

—Ἄρα, δὲν τ' ἀγαπᾶτε, ἀφοῦ δὲν τὰ θέλετε κοντά σας. Καὶ τὰ λουλούδια ;

—Τὰ λατρεύω, ὅταν μοῦ τὰ προσφέρουν... Μὰ ξεχνάω πάντα ν' ἀλλάζω τὸ νερό τους...

—Ἄρα, δὲν τ' ἀγαπᾶτε κι' αὐτά... Μὰ τί ἀγαπᾶτε λοιπόν ;

—Τὰ παιδιά, μοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ Λάουρα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ λόγια πόσο ταράζει τὴν ψυχή μου τὸ βλέμμα ἑνὸς παιδιοῦ. Ἄ! Πόσο βαθύ, πόσο παράξενο εἶνε ἕνα παιδικὸ βλέμμα! Ὅσο γιὰ τὴν κρυφὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς τους, ποιὸς θὰ μπορέση ποτὲ νὰ καταλάβη τὸ σκοτεινὸ μυστήριό της; Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅσο μπορῶ πιὸ καλύτερα μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία, ἀληθινὴ βέβαια, μὲ τραγικὴ ἡρωΐδα τὴ Μιράντα, ἕνα πεντάμορφο κοριτσάκι ἕξη χρόνων.

Ἡ μητέρα του ἡ Ὑβόννη κι' ὁ πατέρας του ὁ Γκαστών, ἦταν ἕνα μοντέρνο ἀνδρόγυνο ποὺ μόλις ἔφτασε στὰ τριάντα θέλησε νὰ χωρίση, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνων συζυγικὴ ζωή. Τόσο ἡ Ὑβόννη, ὅσο κι' ὁ Γκαστών, ἔπαιρναν τὸ πρᾶγμα στ' ἀστεῖα καὶ μιλοῦσαν κάθε τόσο μὲ γέλια γιὰ τὸ διαζύγιό τους.

—Μὴ σὲ νοιάζει, ἀγάπη μου, ἔλεγε ὁ Γκαστών στὴ γυναῖκα του. Θὰ πάρω ἐγὼ ὅλα τ' ἄδικα καὶ θὰ δῆς ὅτι θὰ πετύχουμε νὰ χωρίσουμε μιὰ χαρά...

—Βλέπω ὅτι βιάζεσαι πολύ, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Ὑβόννη. Μήπως ἔχεις τὸ νοῦ σου νὰ ξαναπαντρευτῆς ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιο ; Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι κάνεις γλυκὰ μάτια στὴ μικροῦλα Μὸν-Κουρμπέ.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κρύψη κανεὶς τίποτα! Ἔ, ναὶ λοιπόν! Ὁ πατέρας της ἔχει ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο καὶ θὰ μὲ πάρη μαζύ του... Ὅσο γιὰ τὴ Γυολάνδη, τὴν κόρη του, τί νὰ σοῦ πῶ...

—Ἔλα, μὴν κάνεις ὅτι δὲν σ' ἀρέσει! Αὐτὴ ἡ μικροῦλα...

—Ὁμολογῶ ὅτι εἶνε χαριτωμένη καί...

—Ἔ, ξεχνᾶς λοιπὸν ὅτι δὲν χωρίσαμε ἀκόμη ;

Κι' ἡ Ὑβόννη χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔβδειχνε καθαρὰ ὅτι πονοῦσε πάρα πολὺ λίγο ἡ καρδιά της.

Ἔπειτα κύτταξε γύρω της κι' ἔβδειξε τὰ ἔπιπλα ποὺ ἤθελε νὰ πάρη μαζύ της.

—Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε δικά σου, εἶπε στὸ Γκαστών.

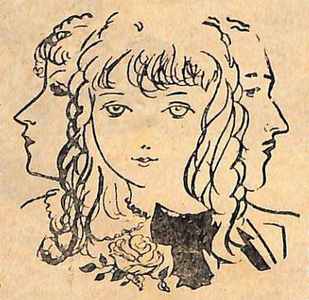
—Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! τῆς ἀπάντησε ὁ ἄνδρας της.

—Ὅσο γιὰ τὴ μικροῦλα τὴ Μιράντα, ἄφησέ μου την... τὸν παρακάλεσε ἡ Ὑβόννη. Εἶνε μωρὸ ἀκόμη. Ὅποτε θέλεις, θὰ μπορῆς νὰ ἔρχεσαι νὰ τὴ βλέπης.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ἄκουσαν ἕνα λυγμό.

—Μπᾶ, ἐδῶ ἤσουν λοιπόν, Μιράντα ; φώναξαν κι' οἱ δυό τους.

Μὰ μπροστὰ στὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔκλαιγε μὲ σπασμωδικὰ ἀναφυλλητά, παράτησαν ἀμέσως τὰ γέλια τους. Ἡ Ὑβόννη κι' ὁ Γκαστὼν δὲν ἦταν κακοί, δὲν ἦταν ἀνόητοι, ἦταν καλοὶ γονεῖς ποὺ ἀγαποῦσαν στ' ἀλήθεια τὸ παιδί τους.

—Ἔλα, Μιράντα, μὴν κλαῖς! ἔκανε ἡ Ὑβόννη.

—Μήπως δὲν θὰ εἴμαστε πάντα ἐμεῖς ὁ μπαμπᾶς σου κι' ἡ μαμᾶ σου ; προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση ὁ Γκαστών.

—Δὲν θὰ μᾶς χάσης οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο! τῆς ἐξήγησε ἡ μητέρα της.

—Ὄχι ἔτσι! φώναξε κλαίγοντας ἡ Μιράντα. Σᾶς θέλω καὶ τοὺς δυὸ μαζύ.

—Μά, μικροῦλα μου, δὲν μπορεῖς τώρα νὰ καταλάβης γιατὶ χωρίζουμε, τῆς ἀπάντησε ἡ Ὑβόννη. Θὰ τὸ καταλάβης ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσης...

—Γιὰ ἐξήγησέ μου, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της. Μήπως φοβᾶσαι ὅτι δὲν θὰ μὲ βλέπης πειά ;..

—Μήπως ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι μαζύ σου ; τῆς εἶπε ἡ μητέρα της.

—Ὄχι ἔτσι! Ὄχι ἔτσι! παραπονιόταν μὲ κλάματα ἡ Μιράντα.

—Τί θὰ πῆ ὄχι ἔτσι ;

—Σᾶς θέλω καὶ τοὺς δυὸ μαζύ! τοὺς ἐξήγησε πάλι ἡ μικροῦλα.

Θυμόταν ἄραγε τὶς εὐτυχισμένες μέρες ποὺ ἔβλεπε τοὺς γονεῖς της ἀγκαλιασμένους τρυφερὰ νὰ σκύβουν πάνω ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της ; Θυμόταν ἄραγε τὴν τραπεζαρία, ὅπου ἄκουγε τὸν μπαμπᾶ της νὰ διηγῆται τὰ μικρογεγονότα τῆς ζωῆς του καὶ τὴ μαμᾶ της νὰ τοῦ μιλάη γιὰ ὅλες τὶς ἔγνοιες τοῦ σπιτιοῦ ; Συλλογιζόταν τὸ δωμάτιό της καὶ τὸ μικρὸ ἄσπρο κρεββατάκι της, τὰ ὥμορφα φορέματά της καὶ τὰ παιγνίδια της ποὺ τὰ πήγαιναν τώρα ἀλλοῦ, ποιός ξέρει σὲ ποιό κρῦο καὶ ξένο σπίτι, μακρυὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε περάσει τὰ πρῶτα παιδικά της χρόνια ;

—Ἔλα, μὴν κλαῖς... Δὲν θὰ χωρίσουμε! τῆς εἶπε ἡ μητέρα της, γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάση, μ' ἀδιάφορη φωνή.

Ἡ μικροῦλα ὅμως Μιράντα ἀρρώστησε βαρειὰ τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ τὴ στενοχώρια της καὶ παραμιλοῦσε ὅλη τὴ νύχτα. Οἱ φιάλτες τοῦ πυρετοῦ τὴν ἔκαναν νὰ πετιέται κάθε τόσο τρομαγμένη μὲ σπαραχτικὲς φωνές:

—Ὄχι ἔτσι! Ὄχι ἔτσι! Σᾶς θέλω καὶ τοὺς δυὸ μαζύ! ξεφώνιζε ἡ μικροῦλα μέσα στὸ τραγικὸ παραλήρημά της.

—Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταοθῆ ὅτι θὰ τὴν ἀρρώσταιναν τὰ λόγια μας... Τί εὐαίσθητο κορίτσι! ἀπόρησε ἡ Ὑβόννη.

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μιράντα ἦταν εὐαίσθητη σὰν ἕνα τρυφερὸ λουλούδι. Τὸ μικρόβιο λοιπὸν τῆς ἀρρώστειας ποὺ εἶχε μέσα της, δὲν ἄργησε μ' ἐκείνη τὴ μεγάλη στενοχώρια, μ' ἐκείνη τὴν ἀφάνταστη ἀπελπισία της νὰ ἐκδηλωθῆ ἀμέσως, μὲ τὴν πιὸ βαρειὰ μορφή. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξέτασε, βρῆκε ὅτι εἶχε τυφοειδῆ πυρετό. Ἔπειτα μιὰ μηνιγγῖτις χειροτέρεψε τὴν κατάστασί της. Ἡ ἀρρώστεια, θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι μεγάλωνε τὴν ἐξυπνάδα τῆς φτωχῆς μικρούλας. Ὅταν οἱ πόνοι τὴν παρατοῦσαν λιγάκι, ἡ Μιράντα ἔκανε τοὺς δικούς της νὰ θαυμάζουν τὶς σωστὲς κι' ἔξυπνες παρατηρήσεις της, τὶς φρόνιμες σκέψεις της, τὴν ἐκπληκτικὴ διαύγεια τοῦ μυαλοῦ της γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ κορίτσι...Ἕνα πρωΐ, ποὺ ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της στεκόντουσαν μπροστά της ἀγκαλιασμένοι ὅπως ἄλλοτε, ἡ Μιράντα τοὺς κύτταξε μιὰ στιγμὴ μ' ἕνα δακρυσμένο βλέμμα κι' ἔπειτα ψιθύρισε:

—Νά, ἔτσι! Σᾶς θέλω καὶ τοὺς δυὸ μαζύ...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια της. Τὴ νύχτα ἡ τραγικὴ μικροῦλα δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη πειὰ στὸν πυρετό.

Ἡ Ὑβόννη τότε, ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἀπὸ τὸν πόνο τῆς μητέρας ποὺ ἔχασε τὸ παιδί της, ρώτησε τὸν Γκαστών :

—Θέλεις νὰ δοκιμάσουμε πάλι νὰ ξαναζήσουμε ὅπως πρῶτα... γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Μιράντας μας ;

—Ἤμουν ἕτοιμος νὰ σοῦ τὸ προτείνω... τῆς ἀπάντησε ὁ Γκαστών.

Μήπως εἶχαν, Θεέ μου, κανένα σοβαρὸ λόγο γιὰ νὰ χωρίσουν ; Ὁ κύριος ἤθελε τὸ παράθυρο ἀνοιχτό, ὅταν ἡ κυρία παραπονιόταν ὅτι ἔκανε κρῦο. Ἄλλοτε πάλι ἐκεῖνος, δὲν ἤθελε νὰ βγῆ, ὅταν ἐκείνη εἶχε μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία γιὰ διασκέδασι. Ἤθελαν λοιπὸν νὰ χωρίσουν γιὰ κάτι τέτοια μικροζητήματα... Ὁ Γκαστὼν ἦταν καμμιὰ φορὰ παράλογος. Ἡ Ὑβόννη ἦταν πάλι νευρικὴ καὶ παρεξηγοῦσε τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα. Κατὰ βάθος ὅμως, παρ' ὅλες τὶς φιλονεικίες τους, ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ θυμόντουσαν πάντα τὰ πρῶτα εὐτυχισμένα χρόνια τοῦ γάμου τους. Καὶ τώρα ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἄτυχου παιδιοῦ τους, ἡ τόσο δραματική, τοὺς ἔκανε νὰ ξεχνοῦν τὶς τρέλλες τους καὶ νὰ μὴ μιλοῦν πειὰ γιὰ τὸ χωρισμό τους...

Πέρασαν ἔτσι δυὸ χρόνια κι' ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ ζοῦν μαζύ. Τὸν τρίτο χρόνο ἀπόκτησαν ἕνα δεύτερο κοριτσάκι. Ἡ καινούργια τώρα Μιράντα ἔκλεινε τὰ δυὸ χρόνια, ὅταν ὁ Γκαστὼν εἶπε μιὰ μέρα στὴ γυναῖκα του :

—Ξέρεις, Ὑβόννη ; Ἐμαθα ὅτι παντρεύτηκε ἡ Γυολάνδη Μὸν-Κορμπέ, ἐκείνη ποὺ μοῦ ἄρεσε κάποτε...

—Καὶ λυπᾶσαι γι' αὐτό, Γκαστών ; τὸν ρώτησε ἡ Ὑβόννη.

—Διόλου!

—Δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν πειὰ τὸ διαζύγιο ;

—Κι' ἐσύ ;

Ἡ Ὑβόννη τοῦ ἔδειξε τὸ ἀγγελοῦδι ποὺ ἔπαιζε κοντά της.

—Πῶς μπορῶ!.. τοῦ ἀπάντησε. Φοβᾶμαι μὴν τὴν κάνω ν' ἀρρωστήση... ὅπως τὴν ἄλλη.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Ὑβόννη, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄνδρας της.

—Ἀλήθεια, φταίμε ἄραγε ἐμεῖς, Γκαστών, γιὰ τὸ θάνατο τῆς Μιράντας. Ἐγώ, κατηγορῶ πάντα τὸν ἑαυτό μου. Ἄ! Εἶνε τόσο σκληρό!.. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ συλλογίζωμαι... Δὲν ἀντέχω στὸν πόνο... Ὅπως κι' ἂν εἶνε, δὲν ἔχω τώρα καμμιὰ διάθεσι νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴ ζωὴ τῆς δεύτερης Μιράντας. Καὶ σοῦ ἐξομολογοῦμαι, ἀγάπη μου, ὅτι δὲν θὰ σοῦ δώσω τώρα, κι' ἂν ἐσὺ τὸ θελήσης, τὴ συγκατάθεσί μου γιὰ τὸ διαζύγιο!

—Σύμφωνοι! φώναξε ὁλόχαρος ὁ Γκαστών, ρίχνοντας μιὰ τρυφερὴ ματιὰ στὴ γυναῖκα του.

Ἔπειτα ἔβαλε τὴν κοροῦλα του στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ τὶς ἔσφιξε καὶ τὶς δυὸ στοργικὰ πάνω στὸ στῆθος του. Ὁ Γκαστὼν ἔνοιωθε τώρα ὅτι ἦταν πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά!..

Κι' ἡ Λάουρα, ὅταν τελείωσε τὴ συγκινητικὴ ἱστορία της, μὲ ρώτησε χαμογελῶντας :

—Δὲν ἔχω λοιπὸν δίκηο νὰ λατρεύω τὰ παιδιά ;

ΜΑΡΙΑ ΛΑΠΑΡΣΕΡΙ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΝΝΙΕΣ, ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Τὸ μεγάλο γαλλικὸ ταχεῖο ποὺ κληρώθηκε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἔγινεν αἰτία... διαζυγίου.

—Κάποιος σύζυγος ἀγόρασεν ἕναν ἀριθμὸ τοῦ ταχείου αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἐπούλησε καὶ τὸν ἀγόρασαν συντροφιὰ ἕνας νέος ὑπάλληλος μὲ μιὰ δακτυλογράφο.

—Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς στὴν κλήρωσι ἐκέρδισε 50,000 φράγκα.

—Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄντρας ἔδιωξε τὴ γρουσούζα γυναῖκα του, ποὺ ἐπούλησε τὸ ταχεῖο καὶ τώρα ζητάει διαζύγιο.

—Ἀντὶ τοῦ ἀνδρογύνου, ὅμως, ποὺ χωρίζει, ζευγαρώνεται ἕνα ἄλλο, γιατὶ ὁ φτωχὸς ὑπάλληλος καὶ ἡ δακτυλογράφος ποὺ ἀγόρασαν συντροφικὰ αὐτὸ τὸ ταχεῖο κ' ἐκέρδισαν, ἀραβωνιάστηκαν, μιὰ καὶ ἡ τύχη τοὺς ἕνωσε...

—Ἡ γαλλικὲς ἐφημερίδες σχολιάζουν τὸ γεγονὸς ὅτι σ' ἕνα διαγωνισμὸ γιὰ 30 δημοσίας θέσεις παρουσιάσθηκαν 200 ὑποψήφιοι.

—Πολλοὶ εἶνε; Στὴν Ἑλλάδα γιὰ μιὰ θέσι γραφέως διαγωνίζονται χίλιοι καὶ πλέον τελειόφοιτοι γυμνασίου καὶ πτυχιοῦχοι τοῦ πανεπιστημίου.

—Μιὰ στατιστικὴ στὴ Γαλλία ἀπέδειξε πὼς οἱ εἰσπράκτορες τῶν λεωφορείων σὲ λίγα χρόνια καθίστανται ἀνίκανοι γιὰ δουλειά.

—Ἀπὸ τὸ συνεχὲς τράνταγμα παθαίνουν σοβαρὲς ἀσθένειες τοῦ στομάχου ἢ πτῶσι τῶν νεφρῶν.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΣΜΑΡΑΓΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ... ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ

ΤΑ ΣΜΑΡΑΓΔΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΤΖΟ

["Ενα ρεπορτὰζ τοῦ περιηγητοῦ δημοσιογράφου Ἀντὸν Ε. Ζίσκα]

Ε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄγριες κοιλάδες ποὺ σχηματίζουν ἡ Ἄνδεις τῆς Κολομβίας, εἶνε χτισμένο ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Μοῦτζο, κατοικημένο ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ Ἰνδούς. Ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ βγαίνουν τὰ ὡραιότερα σμαράγδια τοῦ κόσμου.

Ὅταν στὰ 1764 ὁ Ἱσπανὸς Ζοζὲ Ἀντώνιο ντὲ Βιλαγκουὲ Ἀβενάντο κατέκτησε αὐτὴ τὴν περιφέρεια, πληροφορήθηκε ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπήρχανε σμαραγδορυχεῖα. Μὰ οἱ Ἰνδοί, ποὺ τοὺς ρώτησε, ἀρνήθηκαν νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὴν τοποθεσία αὐτῶν τῶν ὀρυχείων, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν συμπαθούσανε διόλου τὸν Ἱσπανὸ κατακτητή. Ὁ Ἀβενάντο ὅμως κατώρθωσε νὰ λύση τὸ γλωσσοδέτη τους, ὑποβάλλοντας τοὺς προκρίτους τοῦ τόπου σὲ φρικώδη βασανιστήρια.

Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ τοποθεσία τῶν ὀρυχείων, εἴκοσι περίπου χιλιάδες χρυσοθῆραι, ποὺ περιφερόντουσαν, σὰν πεινασμένα ἀγρίμια στὴν Νότιο Ἀμερική, ἔκαναν ἐξόρμησι πρὸς τὸ Μοῦτζο, τὸν παράδεισο — μὰ καὶ τὴν κόλασι — τῶν σμαραγδιῶν... Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, κατώρθωσαν νὰ γίνουν πλούσιοι μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ τοπικὲς ἀρχὲς κατώρθωσαν νὰ τοὺς διώξουν ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Σήμερα, τὸ Μοῦτζο κατοικεῖται ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες περίπου Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίβλεψη τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, μέσα σ' ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος ἀπὸ συρματοπλέγματα, ποὺ περιβάλλει ὁλόκληρο τὸ χωριό.

Τὰ σμαραγδορυχεῖα βρίσκονται στὴν καρδιὰ ἑνὸς παρθένου δάσους — στὸ ὁποῖο κάνει πάντοτε ἀπαγνωτικὴ ζέστη — καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τρεῖς τοὐλάχιστον στρατιῶτες. Ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς καλύβες τῶν Ἰνδῶν, ποὺ ἐργάζονται στὰ ὀρυχεῖα, εἶνε χτισμένες κοντὰ στὸ δάσος αὐτό. Καὶ ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ δέντρα εἶνε κρεμασμένες ἐπιγραφές, ἡ ὁποῖες πληροφοροῦν τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους, σὲ τρεῖς γλῶσσες, ὅτι πρέπει νὰ προστατεύουν τίς... ὀρνιθες περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή τους!

Ἐδῶ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ λόγο ἡ τοπικὲς ἀρχὲς αἰσθάνονται τόσο θερμὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς κόττες.

Ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἄρχισαν νὰ ἐκμεταλλεύονται τὰ σμαραγδοφόρο αὐτὴ περιφέρεια, χρησιμοποιούσανε πρωτόγονα μηχανήματα γιὰ νὰ λειάνουν τὰ σμαράγδια. Κρατούσανε μονάχα τὶς μεγάλες πέτρες, ἐκεῖνες δηλαδὴ ποὺ μποροῦσαν εὔκολα νὰ τὶς κατεργασθοῦν καὶ πετούσανε τὶς ἄλλες, τὶς μικρές. Ἐδῶ, λοιπόν, καὶ δεκάδες χρόνια, ἡ ὄρνιθες τοῦ Μοῦτζο τσιμπολογοῦσαν μαζὺ μὲ τοὺς σπόρους, καὶ τὰ μικροσκοπικὰ σμαράγδια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε σπαρμένο τὸ ἔδαφος τοῦ χωριοῦ. Καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού, χάρις στὴν τελειοποίησι τῶν μηχανικῶν μέσων, τὰ μικρὰ αὐτὰ σμαράγδια μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν κι' ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀρκετὴ ἀξία στὴν ἀγορά, ἐλήφθησαν αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ζητοῦν νὰ βγάλουν κρυφὰ ἀπὸ τὸ Μοῦτζο ὄρνιθες ἢ καὶ νὰ σκοτώσουν κανένα ἀπὸ τὰ χρήσιμα αὐτὰ πουλερικά, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν μέχρις ἑνὸς σημείου καθήκοντα... σμαραγδορύχων. Ἡ μικρὲς πολύτιμες πέτρες πού... ἐξάγουν ἡ ὄρνιθες, συγκεντρώνονται μὲ προσοχὴ ἀπὸ τοὺς ἐπιφορτισμένους εἰδικῶς γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ φυλάγονται στὰ μεγάλα χρηματοκιβώτια, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα σμαράγδια ποὺ βγάζουν οἱ ἐργάται ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ἰνδοὶ τοῦ χωρίου Μοῦτζο

Ὅπως ἀπαγορεύεται ἡ ἐξαγωγὴ ὀρνίθων ἀπὸ τὸ Μοῦτζο, ἔτσι ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ καὶ ἡ εἰσαγωγή... γυναικῶν! Σύμφωνα μὲ μιὰ παληὰ ἰνδικὴ παράδοσι, ἡ βαρύτιμες πράσινες πέτρες... κρύβονται πιὸ βαθειὰ στὴ γῆ, ὅταν τὶς πλησιάση μιὰ γυναῖκα. Στὰ ὀρυχεῖα τοῦ Μοῦτζο χρησιμοποιοῦν σήμερα τελειότατα ἀμερικανικὰ μηχανήματα, στέλνουν μ' ἀεροπλάνα τὰ σμαράγδια στὴν πρωτεύουσα... Αὐτὴ ὅμως ἡ πρόοδος δὲν ἐμποδίζει τοὺς Ἰνδοὺς νὰ πιστεύουν στοὺς θρύλους ποὺ πίστευαν καὶ οἱ πρόγονοί τους.

***

Πάνω ἀπὸ τὸ δάσος στὸ ὁποῖο, ὅπως σᾶς εἶπα ἤδη, εἶνε συγκεντρωμένα τὰ σμαραγδορυχεῖα, ἁπλώνεται ἕνας οὐρανὸς ζεστὸς σὰν ἀναλυωμένο μολύβι. Ἡ ζέστη, στὴν περιφέρεια αὐτή, εἶνε τρομακτική. Ἡ ἀτμόσφαιρα μοιάζει μὲ μιὰ σιδερένια πλάκα, ποὺ πιέζει τὸ στῆθος τῶν ἀνθρώπων.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ὀρυχεῖα αὐτὰ ἔχουν σήμερα ἐγκαταλειφθῆ, γιατὶ δὲν εἶχαν πειὰ νὰ δώσουν ἄλλες πέτρες. Μοιάζουν τώρα μὲ πηγάδια, γεμάτα πηχτὴ, δυσῶδη λάσπη. Δίπλα τους, εἶνε ἀνοιγμένα ἄλλα πηγάδια, στὰ ὁποῖα μονάχα ρωμαλέοι μαῦροι μποροῦν νὰ κατέβουν. Σὲ κανένα Ἰνδὸ δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἀνεχθῆ τὴν ἀφάνταστη ζέστη ποὺ κάνει ἐκεῖ μέσα τὴ μέρα, ἢ τὸ πολικὸ ψῦχος ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ τὴ νύχτα, τὴν καυτὴ σκόνη ποὺ σηκώνουν ἡ διατρητικὲς μηχανές, τὰ λασπονέρια, ὅπου βουτᾶ ὁ ἄνθρωπος ὡς τὴ μέση.

Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἀντηχεῖ μέρα καὶ νύχτα ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν ἡ τεράστιες μηχανές, Νύχτα καὶ μέρα, τὰ σιδερένια αὐτὰ θηρία σπάζουν ἀνάμεσα στὰ δόντια τους τοὺς τεράστιους βράχους κάρτζ, πυρίτου ἢ καλζίτου, μέσα στοὺς ὁποίους εἶνε κρυμμένες ἡ μικρὲς πράσινες πέτρες... Νύχτα καὶ μέρα, ἐννηακόσιοι ἄνθρωποι μοχθοῦν στὰ ὀρυχεῖα τοῦ Μοῦτζο.

Σκάβουν βαθειὰ τὸ χῶμα, συντρίβουν τοὺς βράχους μὲ νιτρογλυκερίνη, τινάζουν μεγάλες περιφέρειες τοῦ δάσους στὸν ἀέρα, μὲ δυναμίτιδα. Καταρράκτες κιτρινωποῦ νεροῦ κυλοῦν μέσα σὲ κανάλια, γιὰ νὰ πλύνουν τὴν πολύτιμη ἄμμο.

Καὶ οἱ ἐννηακόσιοι αὐτοὶ μισόγυμνοι ἄνθρωποι δουλεύουν κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ μυδραλλιοβόλων, μὲ δρους ἀφάνταστα σκληροὺς καὶ τυραννικούς. Ἔχουν στερηθῆ καὶ τὴν στοιχειώδη ἐλευθερία τους.

Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οὔτε ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος, χωρὶς νὰ ζητήσουν ἄδεια ἀπὸ τοὺς ἀκοίμητους φρουροὺς των — χωρὶς νὰ συνοδεύωνται, τὶς περισσότερες φορές, ἀπὸ ἕνα στρατιώτη!

Τὰ γραφεῖα τῆς ὑπηρεσίας μοιάζουν... μὲ τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα. Καὶ τὰ ἐξαγόμενα σμαράγδια φυλάγονται μέσα σὲ χρηματοκιβώτια ποὺ δὲν μπορεῖ οὔτε μπάλα νὰ τὰ περάση. Μιὰ λίτρα ἀπὸ τέτοιες πολύτιμες πέτρες στοιχίζει σήμερα ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια... καὶ τὴ ζωὴ ἑξῆντα περίπου ἀνθρώπων. Ἔχει, πράγματι, πιστοποιηθῆ ἀπὸ μιὰ μακροχρόνιο πεῖρα ὅτι ὅσπου νὰ βγοῦν μιὰ λίτρα σμαράγδια ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς σκοτώνονται σὲ διάφορα ἀτυχήματα ἑξῆντα τοὐλάχιστον ἐργάτα...

Στὸ κέντρο τοῦ Μοῦτζο εἶνε χτισμένο ἕνα μικρὸ σύκημα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπορέση νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ, ὀλέπει μὲ κατάπληξι ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε μιὰ χειρουργικὴ κλινικὴ μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ μέσα. Δὲν μπόρεσα παρὰ νὰ συγχαρῶ τοὺς δύο μηχανικοὺς ποὺ μὲ συνώδευαν γιὰ τὴ στοργικὴ μέριμνα ποὺ ἔδειχναν ἡ ἀρχὲς ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν.

—Ὥ! δὲν συμβαίνει αὐτὸ ποὺ νομίζετε! μοῦ ψιθύρισε τότε στὸ αὐτί, ἕνας ἀπὸ τοὺς μηχανικούς. Ἡ αὔθουσα αὐτὴ ἔχει ἄλλο σκοπό. Σὲ ὡρισμένες μέρες τῆς ἑβδομάδος, ὅλοι οἱ ἐργάται ποὺ δουλεύουν στὰ ὀρυχεῖα, περνοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν αὔθουσα νὰ ὑποβάλλονται σὲ ἀκτινογραφικὴ ἐξέτασι. Καὶ ὅταν ἀνακαλυφθῆ ὅτι κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς κατάπιε ἕνα σμαράγδι, γιὰ νὰ τὸ σφετερισθῆ ἀπὸ τὸ Κράτος, ἔχουμε ἕνα πολὺ καλὸ χειρουργό, ὁ ὁποῖος κάνει λαπαροτομία στὸ στομάχι τοῦ Ἰνδοῦ... γιὰ νὰ τοῦ βγάλη τὸ σμαράγδι!.. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον γιὰ νὰ προφυλαγώμεθα ἀπὸ τοὺς κλέφτες... Μέχρι σήμερα, θὰ ἔχουν ἐγχειρησθῆ σ' αὐτὴ τὴν αὔθουσα πάνω ἀπὸ διακόσιοι ἐργάται!..

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Γ. Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα νι' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ νεαρὸς ἱππότης Χοὲλ ντὲ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οἰκογενείας, φτάνει στὸ Παρίσι μαζὺ μὲ τὸν ὑπηρέτη του Λανγκρόνι, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τύχη του. Ἐκεῖ ὅμως περνάει τὸν καιρό του μπροστὰ στὸν φεγγίτη τῆς σοφίτας τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μένει, κυτάζοντας κάποιο ἀντικρυνὸ σπίτι. Στὸ σπίτι αὐτὸ μένει, ὁπὸ τὴν ἐπίδλεψι μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας, τῆς κυρᾶς Ἀγκαντοὺ, μιὰ ὡραιοτάτη νέα, ἡ Πριμερόζα, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἱππότης μας εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν Μοντωμπάν, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Πριμερόζα κι' ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ἑρρῖκος Β', ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναθέσει στὸν αὐλικό του ντὲ Βὶλ καὶ στοὺς μπράβους του νὰ τοῦ τὴν βροῦν μὲ κάθε τρόπο. Ἐπίσης ἐρωτευμένος μαζύ της εἶνε καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει σὲ δυὸ μοναχούς, τὸν Τιμπὼ καὶ Λουμπέν, νὰ τὴν παρακολουθοῦν. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος τοὺς μυρίζεται, ξυλοκοπεῖ ἀγρίως καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς μπράβους. Μέσα στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», στὸ ὁποῖο διαδραματίζονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια, βρίσκεται καὶ ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος εὐπατρίδης, ὀνομαζόμενος Ἀλκιντόρ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τέσσερες φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ παλληκαράδες. Ὁ Ἀλκιντόρ, ἢ μᾶλλον ἡ Ἀλκιντόρ, γιατὶ στὴν πραγματικότητα εἶνε γυναῖκα, πηγαίνει μετὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ στὸ σπίτι τῆς Πριμερόζας, τὴν ὁποία ἀποκαλεῖ ἀδελφή. Πράγματι δὲ τὴν Πριμερόζα τὴν ἔχει υἱοθετήσει ἡ μητέρα τῆς Ἀλκιντόρ, ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ἡ ὁποία αὐτοτιτλοφορεῖται Βασίλισσα ντ' Ἀργκό. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ ἔχει ξαναγυρίσει στὴ σοφίτα του, βλέπει ἀπ' τὸ φεγγίτη της τὴν Ἀλκιντόρ καὶ τὴν Πριμερόζα νὰ φιλιοῦνται... Γίνεται δὲ ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴ ζήλεια του, γιατὶ νομίζει πὼς ἡ Ἀλκιντόρ εἶνε ἄνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στὸ δρόμο τὸν βαρῶνο ντὲ Βίλ, ὁ ὁποῖος φτάνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σωρὸ μπράβους. Χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμὴ ὁ Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω καὶ τὰ βάζει μαζύ του, τὸν προκαλεῖ καὶ τὸν τραυματίζει στὸ δεξιὸ μάγουλο. Κατόπιν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μπράβων καὶ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπικὴ συμπλοκή, κατορθώνει νὰ τοὺς θέσῃ ὅλους ἐκτὸς μάχης. Ἡ Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία μὲ θαυμασμὸ παρακολούθησε ὅλη τὴ συμπλοκή, πλησιάζει τότε τὸν Μοντωμπάν κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἱππότης μαντεύει τὸ φύλο της, γίνονται φίλοι κι' ἀντιμετωπίζουν θριαμβευτικὰ τὸν ἀρχηγὸν τῶν πρεβότων τοῦ Παρισιοῦ Νουαρβίλ. Ἔπειτα χωρίζονται κι' ὁ Μοντωμπάν, γεμάτος περιέργεια, παρακολουθεῖ τὴν Ἀλκιντόρ, ἐνῶ συγχρόνως τὸν παρακολουθοῦν κι' αὐτὸν οἱ μπράβοι τοῦ διαδόχου κι' οἱ καλογέροι τοῦ καρδιναλίου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπειτα βυθίστηκαν κι' οἱ δυὸ σὲ σκέψεις. Αὐτὴ ἡ δύσπιστη σιωπή, ποὺ ἦταν γεμάτη ὑπόκωφες ἀπειλές, κούρασε πρῶτα τὸν Κεντενάς, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ πιὸ φλύαρος.

—"Ἴσως, μουρμούρισε, ὑπάρχει τρόπος νὰ συνεννοηθοῦμε!..

—Πῶς; ρώτησε μ' ἐπιφύλαξι ὁ Μπουκασσέν. Ἂν ἦταν χρήματα, θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ μοιραστοῦμε... Μὰ ἐδῶ πρόκειται γι' ἀξίωμα... καὶ τ' ἀξιώματα δὲν μοιράζονται...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, μουρμούρισε ὁ Κεντενάς, ξύνοντας μπερδεμένος τὸ κεφάλι του. Ὤ! κατάρα!.. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος... Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας πρέπει νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τοῦ ἄλλου...

Ἀμέσως ὅμως, σὰν νὰ τὸν φώτισε ξαφνικὰ μιὰ ἐμπνευσις, ξεφώνισε:

—Διάβολε! Ὑπάρχει μιὰ λύσις!... "Ας μοιραστοῦμε τὰ χρήματα καὶ ἂς παίξουμε τὸ ἀξίωμα στὰ ζάρια!..

Ὁ Μπουκασσὲν δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

—Μὰ τὴν πίστι μου!.. Ἡ πρότασί σου μοῦ φαίνεται λογική!..

—Ὡραῖα τότε! ἔκανε ὁ Κεντενάς.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ σερβιτόρισσα, φώναξε:

—"Ελα, μικρούλα μου, φέρε μας τὰ ζάρια!..

Σὲ λίγο τὰ ζάρια βρισκόντουσαν μπροστά τους. Μὰ μόλις τὰ εἶδαν ἐπάνω στὸ τραπέζι, οἱ δυὸ μπράβοι στάθηκαν σὰν χαμένοι. Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος τολμοῦσε νὰ τ'ἀγγίξῃ.

—Καὶ ἂν χάσω! μουρμούρισε ὁ Μπουκασσέν.

—"Εγὼ δὲν εἶχα ποτέ μου τύχη! τραύλισε ὁ Κεντενάς.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἑνὸς μαχαίρωνε τὸν ἄλλο... Κι' ἔξαφνα, τὸ ὑπόκωφο μῖσος ποὺ φώλιαζε ἀπὸ καιρὸ μέσα τους, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνωριζιόντουσαν ἴσως, ξέσπασε σὲ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι.

—"Εγὼ νὰ δεχτῶ διαταγὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ κοθώνι! μουρμούριζε, τρίζοντας τὰ δόντια του ὁ Κεντενάς. Καλύτερα νὰ σκάσω!..

—"Εγὼ νὰ ὑπακούσω σ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα! ξεφώνισε ἀφρίζοντας ὁ Μπουκασσέν. Καλύτερα νὰ περάσω πέρα γιὰ πέρα τὸ σπαθί μου στὸ στῆθος μου!

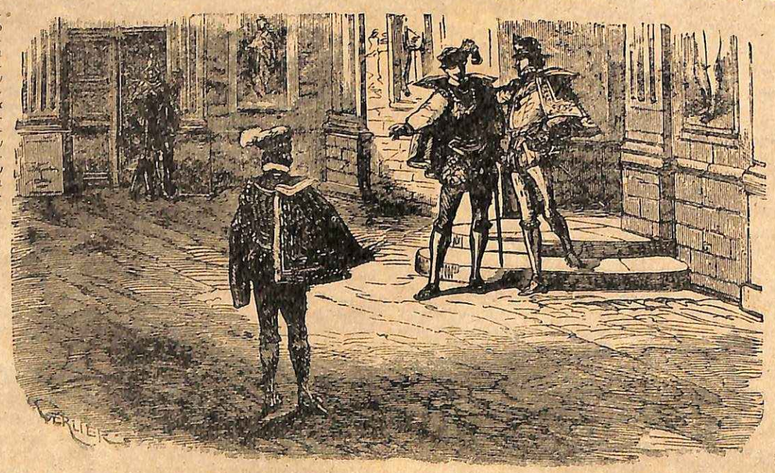
Καί, μὲ τὴν ἴδια κίνησι, ἔφεραν κι' οἱ δυὸ τὸ χέρι τους στὴ λαβὴ τῶν σπαθιῶν τους. Εἶχαν στυλωθῆ ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο σὰν δυὸ κοκκόρια, ἕτοιμα ν' ἀλληλοσπαραχτοῦν. Τὰ μάτια τους εἶχαν γίνει κατακόκκινα κι' ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ στόματά τους. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ὥρμησαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ πῶς δὲν σφάχτηκαν ἐπὶ τόπου...

Στὸ τέλος, ἀφοῦ ξεστόμισαν τὶς χειρότερες βλαστήμιες, ἔφτυσαν κι' οἱ δυὸ καταγῆς, εἰς ἔνδειξιν ὑπερτάτης περιφρονήσεως, γύρισε ὁ ἕνας τὴ ράχη στὸν ἄλλο καὶ ξεκίνησαν.

"Επειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ Κεντενάς, μεταμφιεσμένος περίφημα, ἀγνώριστος κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια τοῦ ζητιάνου ποὺ φοροῦσε, εἶχε σταθῆ μπρὸς στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», ἐπιβλέποντας τὴν πόρτα του. Μονάχα δὲν εἶχε προβλέψει κάτι ποὺ ἔκανε τὴ μεταμφίεσί του ἄχρηστη: ὁ Πιτσουνέ, ὁ μικρός του σκύλος, τὸν εἶχε ἀκολουθήσει κι' εἶχε σταθῆ πίσω του, καθισμένος στὰ πισινά του πόδια. Κι' ὁ Κεντενάς, ὁ ὁποῖος ὡστόσο δὲν ἦταν ἠλίθιος, δὲν εἶχε σκεφθῆ καθόλου ὅτι ἡ μεταμφίεσί του πήγαινε χαμένη, ἐφ'ὅσον εἶχε κοντά του τὸ σκύλο του ποὺ ὁ Μοντωμπὰν τὸν ἤξερε πολὺ καλά. Εἶχε πέντε περίπου λεπτὰ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, παίζοντας τὸ ρόλο του εὐσυνείδητα κι' ἐπικαλούμενος μὲ φωνὴ κλαψιάρικη τὸν οἶκτο τῶν διαβατῶν, ὅταν ἕνας ἄλλος ζητιάνος πῆγε καὶ στάθηκε σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν. Ὁ δεύτερος ζητιάνος ἦταν ὁ Μπουκασσέν, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι οἱ δυὸ ζητιάνοι εἶχαν τὴν ἴδια ἐμπνευσι...

Ὁ Μπουκασσέν, βλέποντας τὸν Πιτσουνὲ καθισμένο κοντὰ στὸν κύριό του, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Κεντενάς. Ὁ ἴδιος ἦταν μεταμφιεσμένος κι' αὐτὸς τόσο καλά, ὥστε εἶχε γίνει ἀγνώριστος. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶχε κατωρθώσει νὰ ἐξοικονομήσῃ κάπως τὸ πελώριο ἀνάστημά του κι' ἔτσι ὁ Κεντενάς, μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτός, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, οἱ δυὸ μπράβοι βρισκόντουσαν ἀκίνητοι στὴν ἴδια πάντα θέσι. Μονάχα λησμονοῦσαν νὰ προσέχουν στὴν πόρτα τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας» κι' ἐπεβλεπαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. "Ετσι ὁ Μοντωμπὰν θὰ μποροῦσε νὰ μπῇ καὶ νὰ βγῇ δέκα τουλάχιστον φορὲς χωρὶς νὰ τὸν δοῦν. Ὡστόσο, καθὼς ἀλληλοκυτταζόντουσαν βλοσυρά, ἀνησυχοῦσε ὁ καθένας ξαιρετικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ μέγας πρεβότος Νουαρβὶλ συνομιλοῦσε μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Βίλ.

—"Αν αὐτὸ τὸ κάθαρμα τὰ καταφέρει καλύτερα ἀπὸ μένα; ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία ὁ Κεντενάς.

—"Αν αὐτὸ τὸ μουλάρι εὐνοηθῇ περισσότερο ἀπὸ τὴν τύχη, σκεφτόταν κι' ὁ Μπουκασσέν.

Αὐτὴ ἡ σκέψις, ποὺ γεννήθηκε συγχρόνως καὶ στοὺς δυό, τοὺς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουν. Ἀσυναίσθητα, ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ στὸ τέλος βρέθηκαν πλάϊ-πλάϊ.

—"Ε, χοντρέ μου, μουρμούρισε ὁ Κεντενάς. Τί λές; Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα, ἀντὶ ν' ἀλληλοτρωγόμαστε, νὰ συνεννοηθοῦμε;..

—Δὲν ζητάω κι' ἐγὼ τίποτε καλύτερο, μικρέ μου! ἀπάντησε ὁ Μπουκασσέν. Μὰ ἔλα, ποὺ τὸ καταραμένο αὐτὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ βαρώνου, δὲν μπορεῖ νὰ μοιραστῇ!..

—"Ας μοιραστοῦμε τὰ χρήματα κι' ἂς ἀρνηθοῦμε τὸ ἀξίωμα!.. "Ας μείνουμε ἴσοι καὶ καλοὶ σύντροφοι!..

—Διάβολε! Δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ καθόλου αὐτό! Ὡραῖα!.. Περίφημα!.. Θὰ μοιραστοῦμε τὰ χρήματα καὶ θ' ἀρνηθοῦμε τὸ ἀξίωμα!

Ἦσαν εἰλικρινεῖς τουλάχιστον οἱ δυὸ μπράβοι καθὼς μιλοῦσαν ἔτσι;.. Δὲν θὰ μποροῦσανε νὰ πιάσουνε ὅρκο σχετικῶς...

"Ετσι συνέβη ὅτι ἦταν μοιραῖο νὰ συμβῇ...

Ἐντωμεταξύ, ὁ Μοντωμπὰν εἶχε ξαναγυρίσει στὴ σοφίτα του, καὶ δὲν εἶχε βρῇ τίποτε πιὸ ἐπεῖγον νὰ κάνῃ, παρὰ νὰ πάῃ καὶ νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸ φεγγίτη του. Τώρα τοῦ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ κομψὸς κι' ὁ ὡραῖος εὐγενὴς ποὺ εἶχε δῆ στὸ σπίτι τῆς πολυαγαπημένης του ἦταν γυναῖκα καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε μνηστὴρ της, φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναδῇ τὴν Πριμερόζα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ἀπὸ μακρυὰ συγνώμην, γιατὶ τὴν εἶχε ὑποψιαστῇ.

Μὰ πρόσεξε ἀμέσως, βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ ἀπογοητεύσεως, ὅτι τὰ παντζούρια τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ ἦσαν κλειστά. Ἡ Πριμερόζα τὰ εἶχε κλείσει μόνη της, ὅταν εἶδε ὅτι οἱ γείτονες, κυριευμένοι ἀπὸ πανικό, κλείδωναν καὶ σύρτωναν τὶς πόρτες τους. Εὐτυχῶς ἡ συμπλοκὴ τοῦ Μοντωμπὰν καὶ τῆς Ἀλκιντὸρ μὲ τοὺς τοξότες τοῦ Νουαρβὶλ εἶχε ἐκτυλιχθῆ κάπως μακρυὰ κι' ἔτσι δὲν τὴν εἶχε παρακολουθήσει. Ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, γιὰ λόγους προνοίας, εἶχε κλείσει τὰ παντζούρια της χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀκριβῶς τί συνέβαινε, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι λίγο πιὸ πέρα, ὁ ἀγαπημένος της ἔκανε πάλι τὰ κατορθώματά του.

Ἔπειτα ἡ γαλήνη διαδέχτηκε τὴ θύελλα. Ἡ κίνησις στὸ δρόμο ξανάρχισε. Πόρτες καὶ παράθυρα ἄνοιγαν πάλι σιγὰ-σιγά. Τότε κι' ἡ Πριμερόζα ἔκανε ὅ,τι ἔκανε ὅλος ὁ κόσμος: ἄνοιξε πάλι τὰ παντζούρια τοῦ παραθύρου της.

Τότε πρόσεξε ἐκεῖ πάνω στὸ φεγγίτη του, τὸν ἱππότη μας, ὁ ὁποῖος τῆς ἔρριχνε βλέμματα γλυκύτατα, πολὺ ταπεινά, ἔχοντας συγχρόνως ἑνωμένα τὰ χέρια του σὰν νὰ τῆς ζητοῦσε χάρι. Κι' ἔνοιωσε τότε τόση εὐτυχία, ξαναβλέποντάς τον σῶο καὶ ὑγιῆ, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ τοῦ ἔστειλε τὸ πιὸ τρυφερό της χαμόγελο... Μὰ ἀμέσως, κοκκινίζοντας γιὰ τὴν τόλμη της, μετανοιώνοντας κιόλας ἴσως, ξανάκλεισε βιαστικὰ τὸ παράθυρό της.

Αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἦταν σὰν μιὰ θερμὴ ἀχτίνα τοῦ ἥλιου ποὺ ζέστανε καὶ φώτισε τὴν καρδιὰ τοῦ ἐρωτευμένου μας ἱππότου, ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνθηκε τώρα ἀπ' τὸ παράθυρό του. Μποροῦσε πειὰ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ καρδιά του θὰ ἦταν γεμάτη εὐτυχία, ὡς τὴν ἑπομένη μέρα τουλάχιστον.

Ἀκτινοβολῶντας, ἀνάλαφρος σὰν πεταλούδα, μουρμουρίζοντας ἕνα τραγούδι τῆς μόδας, ἀπασχολήθηκε κάμποση ὥρα μὲ τὸ ν' ἀλλάξῃ τὸ καινούργιο του κοστούμι ποὺ εἶχε κατακουρελλιαστῇ ἀπ' τὶς σπαθιὲς μὲ τὸ παληό του κοστούμι, τὸ ὁποῖο θὰ γινόταν τώρα, ἐφ'ὅσον δὲν εἶχε ἄλλο, ἡ ἐπίσημη στολή του. Κι' ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ πλύνῃ καὶ νὰ ἐπιδέσῃ μερικὰ ἐλαφρὰ τραύματά του ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

"Οσο ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ Λανγκρόνι, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ εἶχε ξαναγυρίσει καὶ δὲν ἔπαυε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ γκρινιάζῃ, ὁ Μοντωμπὰν πήγαινε κάθε τόσο ὥς τὸ παράθυρο κι' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρο ἔμενε πάντα κλειστό.

"Ετσι, κυττάζοντας τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, εἶδε σὲ μιὰ στιγμή, τοὺς δυὸ ζητιάνους στὸ δρόμο. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοὺς ἔδωσε καμμιὰ προσοχή. Μὰ σὲ λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντάς τους νὰ μένουν τόση ὥρα ἀκίνητοι στὴν ἴδια θέσι. Τοὺς κύτταξε τότε πιὸ προσεχτικὰ καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

Ἀμέσως ἔθεσε στὸν ἑαυτό του αὐτὴ τὴν ἐρώτησι:

—Γιὰ μένα ἢ γιὰ ἐκείνην

—Χίλιες λίβρες! εἶπε ὁ Λουμπέν, μὲ μάτια πολλαπλὰν ἀπὸ πλεονεξία...

ἔχουν μεταμφιεστῇ ἔτσι οἱ δυὸ αὐτοὶ μπράβοι τοῦ ντὲ Βίλ; Πρέπει νὰ μάθω...

Σκέφτηκε μιὰ στιγμή, ἔπειτα ζώστηκε τὸ σπαθί του κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, λέγοντας:

—"Αν βρίσκονται κάτω γι' αὐτήν, μωλις μὲ δοῦν δὲν θὰ κουνηθοῦν καθόλου ἀπ' τὴ θέσι τους. Τότε θὰ πάω νὰ τοὺς βγάλω τὴν ψεύτικη γενειάδα τους, τὰ ψεύτικα μαλλιά τους καὶ θὰ τοὺς δώσω ἕνα καινούργιο μάθημα ποὺ θὰ τὸ θυμοῦνται γιὰ καιρό. "Αν βρίσκονται πάλι κάτω γιὰ μένα, θὰ μὲ παρακολουθήσουν κι' ἔτσι θὰ μάθω τοὺς σκοπούς των.

Μόλις ὁ Μοντωμπὰν βρέθηκε κάτω στὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ διασκεδάζῃ στριφουρίζοντας στὴ συνοικία καὶ παίρνοντας πίσω του τοὺς μπράβους ποὺ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τὸν παρακολουθοῦν. "Ετσι, βαδίζοντας στὴν τύχη, βρέθηκε στὴν ὁδὸ Τάμπλ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ Ἀλκιντόρ, συνοδεύοντας ἐφίππη τὴ μητέρα της κ. Μπανιολέ, ἔφτανε κι' ἐκείνη στὸν ἴδιο δρόμο.

Μᾶς μένει τώρα νὰ δοῦμε πῶς οἱ δυὸ μοναχοί, ὁ Τιμπὼ κι' ὁ Λουμπέν, βρέθηκαν κι' αὐτοὶ πίσω ἀπ' τὸν ἱππότη.

XXIV

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἐλπίζουμε πὼς δὲν θὰ ξέχασαν οἱ ἀναγνῶστάι μας, ὅτι ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης εἶχε ἀφήσει τοὺς δυὸ μοναχοὺς στὴ σοφίτα τοῦ πανδοχείου τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», ἐνῶ ὁ Μοντωμπὰν ἔκανε τὴν ἐπίδειξί του μὲ τοὺς μπράβους τοῦ διαδόχου. Ἐκεῖ ἄκουσαν τὸν ἀπόηχο τῶν σπαθιῶν καὶ τὶς βλαστήμιες τοῦ Μοντωμπάν, ἀλλὰ δὲν τόλμησαν νὰ κατεβοῦν νὰ δοῦν τί συνέβαινε. Ἔμειναν ἐκεῖ, τρέμοντας ἀπὸ φόβο, ὡς ὅτου ἡ μάχη ἔληξε καὶ ἡ σιωπὴ ἐπανῆλθε στὸ δρόμο. Τότε μόνο ἀποφάσισαν νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ ἐξακριβώσουν τί εἶχε συμβῆ. Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασί τους ἦταν ἀργοπορημένη. Ὅταν ἔφτασαν στὸ δρόμο, ὁ Μοντωμπὰν εἶχε ἐξαφανισθῆ μὲ τὴν Ἀλκιντόρ καὶ τὴν κυρία Μπανιολέ, ἐνῶ οἱ μπράβοι τοῦ διαδόχου εἶχαν ἀποσυρθῆ μὲ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια.

Ἔτσι, ὅταν οἱ δυὸ μοναχοὶ ἔφτασαν στὸ δρόμο, δὲν ἔμεινε πιὰ τίποτε γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ καρδιναλίου τῆς Λωρραίνης. Ἔτσι, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ σταυρό τους, ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐρεύνης τους, τὸν ἄγνωστο ἱππότη, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ πολλὴ ὥρα.

Ἀναζήτησαν ἐπὶ μακρὺ χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ ἄδικα. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», ὅπου ἔμειναν ὅλη τὴ νύχτα, ἀναμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἱππότου. Ἀλλὰ ἡ ἀναμονή τους ἦταν ἄκαρπη. Ὁ ἱππότης δὲν ἐπέστρεψε.

Τὴν ἑπομένη μέρα, ἐπανέλαβαν τὴν ἔρευνα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ μοναστήρι τους, ἀφοῦ ἔστειλαν ἕνα γράμμα στὸν καρδινάλιο, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσουν γιὰ τὴν ἀποτυχία τους.

Ἔτσι ἔγινε. Ὁ καρδινάλιος ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἔτσι ἐξαφανίσθηκε ὁ ἄγνωστος ἱππότης, χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ τὸ ὄνομά του οἱ δυὸ μοναχοί, χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ τὸ ὄνομά του οἱ μπράβοι τοῦ διαδόχου, χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ τὸ ὄνομά του οἱ μπράβοι τοῦ ντὲ Βίλ.

Ἔτσι ἐξαφανίσθηκε ὁ ἄγνωστος ἱππότης, χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ τὸ ὄνομά του οἱ δυὸ μοναχοὶ καὶ οἱ μπράβοι τοῦ διαδόχου καὶ

τῆς «Μάντιδος».

Μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου στεκόταν ὁ Λαντρύ, ὁ μοναχογυιὸς τοῦ πανδοχέως καὶ τῆς γυναίκας του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς τοὺς περίμενε, γιατί, μόλις τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυά, ἄρχισε νὰ τοὺς φωνάζη:

—Καλημέρα, ἀδελφὲ Λουμπέν!.. Καλημέρα, ἀδελφὲ Τιμπώ!.. Μπᾶτε, αἰδεσιμώτατοι, μπᾶτε μέσα!.. Ἔχουμε τὰ πιὸ ὀρεχτικὰ πράγματα σήμερα... Ἐμπᾶτε!

Κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν πόρτα...

Γοητευμένοι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ αὐτή, ὁ Τιμπὼ καὶ ὁ Λουμπὲν τὸν ἀκολούθησαν, γλύφοντας προκαταβολικὰ τὰ χείλη τους μὲ τὴ γλῶσσα τους...

—Ἀπὸ δῶ, αἰδεσιμώτατοι! τοὺς φώναξε ὁ Λαντρύ. Ἀπὸ δῶ!.. Θὰ εἶστε περίφημα σ' αὐτὴ τὴ γωνιά, προφυλαγμένοι ἀπ' τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος...

Καὶ ταχτοποιοῦσε τὸ τραπέζι καὶ ξεσκόνιζε τὶς καρέκλες μὲ τὴν πετσέτα του.

Τραβηγμένος ἀπὸ τὸ θόρυβο, ὁ πανδοχεὺς μαστρο-Γρηγόρης βγῆκε ἀπὸ τὴν κουζίνα του. Μά, μόλις ἀναγνώρισε τοὺς «σπουδαίους» πελάτες, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ γυιός του ἔκανε τόση φασαρία, μόρφασε μὲ δυσαρέσκεια καὶ μουρμούρισε:

—Ἄ! Παληόπαιδο! Ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ συγυρίσω σὲ λίγο!..

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε κι' ἡ γυναῖκα τοῦ πανδοχέως, ἡ μαστρο-Γρηγόραινα. Μὰ αὐτή, ἐπειδὴ σὰν ὅλες τὶς μητέρες, βλέποντας τὸν σύζυγο νὰ τὰ ἔχη μὲ τὸ παιδί τους, τὰ ἔβαλε μαζύ του, λέγοντάς του:

—Δὲν εἶσαι πατέρας σύ...Δὲν ἔχεις σπλάχνα!..

Βλέποντας τὴν ὀργὴ τῆς γυναίκας του, ὁ μαστρο-Γρηγόρης ἔκρινε φρόνιμο νὰ ξαναγυρίση στὴν κουζίνα του. Τότε ἐκείνη, γιὰ νὰ τοῦ μπῆ στὴ μύτη, πλησίασε τοὺς δυὸ μοναχούς, τοὺς χαμογέλασε μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο, τοὺς ἐγκατέστησε μόνη της μὲ κάθε ἄνεσι κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπαριθμῆ τ' ἀναρίθμητα ἐκλεκτὰ φαγητὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ μενοὺ τῆς ἡμέρας.

Οἱ μοναχοὶ ἄρχισαν τότε τὶς παραγγελίες τους:

—Κυρὰ - Γρηγόραινα, εἶσαι μιὰ ἄξια καὶ ἁγία γυναῖκα... Γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξη λοιπὸν λίγο ἡ ὄρεξι, θὰ μᾶς φέρης μιὰ ὀμελέττα μὲ λαρδὶ καλοψημένη... εἶπε ὁ Τιμπώ...

—Καὶ δυὸ πατὲ μὲ μπεκάτσες!.. ἐπρόσθεσε ὁ Λουμπέν. Ἀλήθεια! Τί χαριτωμένο παιδάκι ποὺ ἔχετε... Εἶστε μιὰ εὐτυχισμένη μητέρα!..

—Ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ σὲ σᾶς!.. Θὰ μᾶς φέρετε κι' ἕνα κοτόπουλο ἀπ' αὐτὰ ποὺ ψήνεται τώρα καὶ ποὺ ἡ εὐωδιά τους μᾶς τρύπησε τὴ μύτη...

—Καὶ κανένα δυὸ μπιφτέκια ματωμένα καὶ τέσσερες μποτίλιες ἀπ' τὸ πιὸ καλὸ κρασί σας... Ὁ Θεὸς νὰ δίνη πάντα εὐτυχία κι' ὑγεία σὲ σᾶς καὶ στὴν ἁγία σας οἰκογένεια, λαμπρή μου κυρία...

Σὲ λίγο, ὅταν ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, βρέθηκαν στὸ τραπέζι τους, οἱ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε σὰν τέσσερες καὶ νὰ πίνουν σὰν ὀχτώ, χωρὶς κανένα συγκρατημό. Τοὺς σερβίριζε μὲ μιὰ συγκινητικὴ φροντίδα ὁ νεαρὸς Λαντρύ, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλο τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του, τοὺς ἔρριχνε κάθε τόσο κάτι ματιὲς ποὺ δὲν προανήγγελαν τίποτε καλὸ γι' αὐτούς...

Ἐπειδὴ ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος, ἔτσι καὶ τὸ λαμπρὸ γεῦμα τῶν δυὸ μοναχῶν τελείωσε κάποτε. Φουσκωμένοι ὡς τὸ λαρύγγι ὁ Τιμπὼ

—Τί σημαίνει αὐτό; μουρμούρισε ὁ Τιμπὼ ξαφνιασμένος.

—Εἴμαστε τόσο μεθυσμένοι, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ σηκωθοῦμε ἀπ' αὐτὰ τὰ καταραμένα καθίσματα; ξαναρωτήθηκε ὁ Λουμπὲν ἀνήσυχος.

Ἔξαφνα τότε ὁ Λαντρὺ ξέσπασε σ' ἕνα ἀσυγκράτητο γέλιο. Ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη, νὰ βαστᾶη τὴν κοιλιά του καὶ νὰ φωνάζη:

—Ὦ!.. Ὦ!.. Θαῦμα!.. Οἱ αἰδεσιμώτατοι δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὰ σεβάσμια νῶτα τους ἀπ' τὰ καθίσματά τους!..

—Ὡστόσο, ἔκαναν οἱ μοναχοί, τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ γέλια τοῦ παιδιοῦ, δὲν εἴμαστε μεθυσμένοι!..

Ἡ Ἀλκιντὸρ συνώδευσε τὴν μητέρα της...

καὶ ὁ Λουμπέν, ἀναγκάστηκαν νὰ πάψουν νὰ τρῶνε, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πειὰ μέσα τους θέσι γιὰ νὰ χωρέση κι' ἄλλα φαγητά. Μολονότι ὅμως εἶχαν πιῆ τὸν περίδρομο, διατηροῦσαν ἀκόμα ἀρκετὴ διαύγεια πνεύματος, γιὰ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ κρίσιμη στιγμή, ἡ στιγμὴ τοῦ λογαριασμοῦ, εἶχε φτάσει... Κι' ἔρριχναν ἀνήσυχες ματιὲς πρὸς τὴν πόρτα...

Ὁ Λαντρύ, καθισμένος στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν πιὸ κοντά τους, δὲν τοὺς ἄφηνε πειὰ ἀπ' τὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα πετοῦσαν διαρκῶς περισσότερες σπίθες.

Τέλος, ὁ Λουμπὲν καὶ ὁ Τιμπὼ σηκώθηκαν. Ἡ μᾶλλον προσπάθησαν νὰ σηκωθοῦν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν.

Καί, καταβάλλοντας μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια, ἐπεχείρησαν ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ κατώρθωσαν... Μὰ τὰ καθίσματά τους ἔμειναν κολλημένα πίσω τους...

Ὁ Λαντρὺ κόντευε πειὰ νὰ σκάση ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ τὰ οὐρλιάσματά του εἶχανε φτάσει στὴ διαπασῶν.

Ὁ Τιμπὼ καὶ ὁ Λουμπέν, κυριολεκτικῶς ξετρελλαμένοι τώρα, φανταζόμενοι ὅτι συνέβαινε κάτι τερατῶδες καὶ διαβολικό, ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν καὶ κεῖνοι:

—Μανεία!.. Συνεργεία τοῦ Σατανᾶ!..

Καί, κυριευμένοι ἀπὸ παιγνικό, προσπάθησαν νὰ φύγουν, ξεφωνίζοντας ξετρελλαμένοι.

Ἐντωμεταξύ, ὁ μαστρο-Γρηγόρης, ἡ γυναῖκα του, τὰ γκαρσόνια, ἡ ὑπηρέτριες καὶ μερικοὶ πελάτες, εἶχαν τρέξει καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα, σκασμένοι στὰ γέλια.

Ὁ μαστρο-Γρηγόρης ὡστόσο δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη ὅτι ὁ γυιός του εἶχε σκαρώσει κάποιο ἄσχημο παιγνίδι στοὺς καλογέρους καὶ μούγκρισε:

—Καταραμένο παιδί, θὰ καταλήξης στὴν κρεμάλα... ἐκτὸς ἂν πεθάνης ἀπὸ τὰ χέρια μου...

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ Λαντρύ, γιὰ νὰ τὸν συγυρίση ὅπως τοῦ ἄξιζε. Μὰ ἐκεῖνος, ποὺ ἤξερε τί τὸν περίμενε ἂν τὸν ἔπιανε ὁ πατέρας του, φυλάχτηκε. Ξεφωνίζοντας σὰν γάτος, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ πῆδηξε στὸ δρόμο, ὅπου ἄρχισε νὰ χορεύη...

Ἐντωμεταξύ, ἡ κυρὰ-Γρηγόραινα εἶχε τρέξει κοντὰ στοὺς δυστυχισμένους μοναχοὺς ἀναστενάζοντας:

—Καταραμένο παιδί!.. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ σκαρώση ἕνα τέτοιο παιγνίδι σὲ δυὸ ἁγίους ἀνθρώπους!..

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεκολλήση ἀπὸ τὰ καθίσματά τους...

Μὰ ὁ Λαντρὺ τὰ εἶχε ἁλείψει μὲ τόσο ἄφθονο τσιρίσι, ὥστε κάθε προσπάθειά της πήγαινε χαμένη. Αὐτὸ τὸ καινούργιο τους πάθημα ποὺ τοὺς συνέβαινε ἔπειτ' ἀπὸ τόσα καὶ τόσα ποὺ εἶχαν πάθει τὴ γρουσούζικη ἐκείνη ἡμέρα, ἐκμηδένισε τόσο τοὺς φτωχοὺς μοναχούς, ὥστε εἶχαν βυθιστῆ τώρα στὴν μεγαλείτερη ἀποθλάκωσι.

—Ἀλλοίμονο! τραύλισε ὁ Τιμπώ. Θὰ ἔχουμε λοιπὸν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ αὐτὰ τὰ καταραμένα καθίσματα κρεμασμένα πίσω μας.

—Θὰ γίνουμε περίγελο ὅλου τοῦ κόσμου!.. θρήνησε ὁ Λουμπέν. Δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε πειὰ ἔξω...

Καὶ μέσ' στὴν ἀπελπισία τους, τραβοῦσαν μὲ τὴ χοῦφτα τους τὶς τρίχες τῆς γενειάδας τους, κλαίγοντας συγχρόνως σὰν βώδια.

Εὐτυχῶς γι' αὐτούς, ἡ ἄξια κυρὰ-Γρηγόραινα δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὸ μυαλό της. Καὶ κατέφυγε σ' ἕνα ἡρωϊκὸ μέσον. Πῆρε ἕνα ψαλλίδι καὶ ἔκοψε τὰ ράσα τῶν μοναχῶν γύρω ἀπ' τὰ καθίσματα. Ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα παληό της φόρεμα, ἔκοψε ἕνα μεγάλο κομμάτι καὶ μπάλωσε ὅπως-ὅπως τὰ ράσα, ἐπανορθώνοντας κάπως τὴν καταστροφή.

Δυστυχῶς, ἐπάνω στὴ βιασύνη της, δὲν πρόσεξε ὅτι τὰ κομμάτια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε μπαλλώσει τὰ ράσα, ἦσαν κατακόκκινα. Ὁ Τιμπὼ κι' ὁ Λουμπὲν ἐξ ἄλλου ἦσαν πολὺ ταραγμένοι, καὶ δὲν πρόσεξαν αὐτὴ τὴν τόσο χτυπητὴ διαφορὰ τῶν χρωμάτων.

Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγο βγῆκαν ἔξω, τὰ ξαφνιασμένα μάτια τῶν διαβατῶν, ἔβλεπαν πίσω τους μιὰ πελωρία πανσέληνο.

Στὸ δρόμο, οἱ δυὸ μοναχοὶ συνῆλθαν κάπως ἀπὸ τὴν ταραχή τους. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Στὸ Προσεχὲς Χριστουγεννιάτικο—Πανηγυρικὸ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

———'Αρχίζει ἡ γνησία, ἡ αὐθεντική, ἡ ἀπολύτως ἀληθὴς———

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

'Επὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων στοιχείων, συνεντεύξεων, ἐπιστολῶν, χειρογράφων, ἐκμυστηρεύσεων καὶ ἐπισήμων ἀνακοινώσεων. Μὲ **ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ** τῆς πριγκηπίσσης **ΑΣΠΑΣΙΑΣ**, εὐγενῶς παραχωρηθέντα στὸ «Μπουκέτο», μὲ πλουσίαν συλλογὴν σπανίων καὶ ἀγνώστων φωτογραφιῶν τοῦ τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντος βασιλικοῦ ζεύγους, κλπ. κλπ.

ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

**Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς 'Ασπασίας Μάνου καὶ τοῦ πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου.—Τὰ παιγνίδια τους στὸ Βασιλικὸ Κῆπο.—Ἡ πρώτη συμπάθεια.—'Η ἐκδρομές τους.—'Η γλυκειὰ καρδιὰ τῆς πριγκηπίσσης 'Ελένης, νῦν Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας.—Τὸ εἰδύλλιον 'Ασπασίας - 'Αλεξάνδρου.—'Η πρώτη ἐξομολόγησις τοῦ 'Αλεξάνδρου.—'Ο πόλεμος τοῦ 1912—13.—'Ο 'Αλέξανδρος στὸ μέτωπο.—'Ο ἀπεχωρισμός.—Τί εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος φεύγοντας στὴν μητέρα τῆς δίδος Μάνου.—'Η καλωσύνη τῆς βασιλίσσης Σοφίας.—«Προτιμῶ νὰ νυμφευθῇ ὁ 'Αλέξανδρος μιὰ εὐγενικὴ 'Ελληνίδα κόρη».—'Η τραγωδία τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.—'Ημέρες δακρύων καὶ ἀπογνώσεως.—Τὰ συγκινητικὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου στὸν 'Αλέξανδρο.—«'Αλέξανδρε, ἀπὸ σήμερα εἶσαι βασιλεύς !...». — Βασιλικὰ δάκρυα... — Πῶς ἔγινεν ὁ γάμος τοῦ βασιλέως 'Αλεξάνδρου μὲ τὴν 'Ασπασίαν.—Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αμύνης ἐξανίστανται.—"Ενα ταξεῖδι στὸ Παρίσι.—'Ημέρες εὐτυχίας καὶ ἔρωτος.—Στὸ Τατόϊ.—Πῶς ἀκριβῶς συνέβη τὸ μοιραῖο δυστύχημα στὸν 'Αλέξανδρο.—'Η ἀκριβὴς ἐξιστόρησίς του.—Στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου.—'Η τελευταῖες ἡμέρες τοῦ 'Αλεξάνδρου.—Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του.—'Ονειρα καὶ θλιβερὰ προμηνύματα.—Τὸ ὅραμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α', κλπ. κλπ.

Φροντίστε νὰ προμηθευθῆτε **ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ"**

Μολονότι θὰ τυπωθῇ εἰς 100 χιλιάδες τεύχη, ἡ ζήτησις θὰ εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε θὰ γίνῃ ἀνάρπαστον!...

Εἶμαι γοητευμένη ἀπὸ τὸ ἐμπόριον
τὴν ἀγαπημένη μου ἐφημερίδα
ἄλλα ἀπὸ σήμερα διαφορετικὰ
ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

Ἀθῆναι 22.11.33

Ἀποχαιρετιστήριον πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν αὐτόγραφον τῆς Πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, εὐγενῶς παραχωρηθὲν στὸ «Μπουκέτο», ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Βενετίαν.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ περίφημος ἀπὸ τὴν ἱστορία 'Ἰταλὸς τυχοδιώκτης Κονσῖνο Κονσίνι, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκιζέλλα, τὴν κόρη τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του δουκὸς τοῦ 'Αγκουλέμ, ὁ ὁποῖος συνωμοτεῖ γιὰ ν' ἀνακηρυχθῇ αὐτὸς βασιλεύς. Στὰ σχέδιά του αὐτὰ τὸν βοηθεῖ ἐξαιρετικὰ κι' ἡ κόρη του, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρέψῃ μὲ τὸν μαρκήσιο Σὲν - Μάρς, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξί του. 'Η Γκιζέλλα δίνει τὴ συγκατάθεσί της σ' αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα, μὰ βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιὰ της λατρεύει τὸν ἡρωϊκὸ ἱππότη Καπεστάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶ κι' αὐτός. 'Ο Καπεστάν, τύπος φτωχοῦ ἀλλὰ γενναίου ἐπαρχιώτου εὐπατρίδου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ κατορθώματα, σώζει τέλος ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Καπεστάν ἀρνεῖται νὰ χτυπήσῃ τὸ θανάσιμο ἐχθρό του βασιλέως δοῦκα του 'Αγκουλέμ, ὁ Λουδοβίκος 13ος θυμώνει καὶ τὸν ἀφήνει στὴν τύχη του. Τότε ὁ Καπεστάν γυρίζει χωρὶς πεντάρα στὸ πανδοχεῖο του. 'Εκεῖ ὁ πιστός του ὑπηρέτης τοῦ δίνει ἕνα σκοῦδο καὶ τοῦ λέει νὰ πάῃ νὰ τὸ παίξῃ σὲ κάποιο χαρτοπαίγνιο, γιὰ νὰ τὸ πολλαπλασιάσῃ κερδίζοντας. Πράγματι ὁ Καπεστάν κερδίζει, ἀλλὰ συναντᾶ στὸ χαρτοπαίγνιο καὶ τὸν μπράβο τοῦ Κονσίνι Μπαζόργκ, ὁ ὁποῖος τὸν προκαλεῖ σὲ μονομαχία. 'Ο Καπεστάν τηγαίνει στὸ μέρος τῆς μονομαχίας, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν ἐνεδρεύουν ὅλοι οἱ ὑπράθοι τοῦ Κονσίνι. Κατορθώνει ὡστόσο καὶ σώζεται. 'Εντωμεταξὺ ὁ ὑπηρέτης Κονγκολὲν ἔχει κάνει διάφορες σπουδαῖες ἀποκαλύψεις, χάρις σὲ μιὰ τυχαία συνάντησί του μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ μαρκησίου Σὲν - Μάρς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τίποτα, τίποτα, κύριε Λαντέρν! Ἦταν μιὰ φωνὴ ποὺ βγῆκε μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου! Ἡ καρδιά μου, ἔτσι ξεθυμαίνει, ποῦ καὶ ποῦ! Μόλις δείπνησα, ἀγαπητέ μου κύριε Λαντέρν... 'Αλλά, γιὰ τὴν τιμὴ νὰ ξαναγίνω, πάλι, μουσαφίρης σας, μπορῶ νὰ φάω κι' ἄλλη μιὰ φορά!

—'Εγώ, εἶπε ὁ Λαντέρν, κάποια βραδειά, ἔφαγα τρεῖς φορές, στὴ σειρά. Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία αὐτὴ στὸ τσαπέζι...

—Διάβολε! Μὲ κάνετε νὰ λιγώνουμαι!.. 'Αλλά, ἂν ἐπιτρέπετε, ποῦ σκοπεύετε νὰ πᾶμε γιὰ φαΐ; Στὸ σπίτι τοῦ κυρίου μαρκησίου;..

—"Οχι! εἶπε ὁ Λαντέρν. 'Απόψε, ἔχω κάποια εἰδικὴ ὑπηρεσία, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δειπνῶ τόσο ἀργά, πρᾶγμα ἀντίθετο πρὸς τὶς συνήθειές μου... Δὲν ξέρω ἂν μοῦ μοιάζετε σ' αὐτό, ἀλλὰ μ' ἀρέσει ἡ τάξι στὸ φαΐ...

—'Εμένα μοῦ τὸ λέτε; Κι' ἐγώ, τὸ ἴδιο, ψοφάω γιὰ τὴν τάξι! Αὐτή, ὅμως, μοῦ κάνει ἀπιστίες! Λοιπόν, θὰ φᾶμε σὲ κανένα καπηλειό; ρώτησε ὁ Κογκολέν, λίγο ἀνήσυχος. 'Αλλὰ τὰ καπηλειὰ ἔχουνε κλείσει...

—Ναί, εἶπε ὁ Λαντέρν, ἀλλὰ τὸ καπηλειὸ ποὺ πρόκειται νὰ πᾶμε, θ' ἀνοίξῃ γιὰ χατῆρι μου... Κύριε Κογκολέν, θὰ φᾶμε στὴ «Χρυσῆ» τὴν «'Αγριόπαπια», ξέρετε, στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν...

'Ο Κογκολὲν τινάχτηκε.

—"Ω! σκέφθηκε. Μήπως θὰ ἔχουμε, τάχα, συνέχεια τῆς περιπετείας μου, ἐκείνης τῆς βραδειᾶς, μὲ τὸν κύριο Λαφφεμάς;

—Στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν; ρώτησε, πάλι, δυνατά. Πέφτει μακρυά, ἀπὸ δῶ-πέρα; Δὲν καλοξέρω τὸ Παρίσι, βλέπετε...

—"Α, ἐγὼ τὸ ξέρω μιὰ χαρά. "Εχω ἕνα μῆνα, ποὺ βρίσκομ' ἐδῶ-πέρα. Γιατί, ἀνάμεσα σὲ πενῆντα ἄλλους ὑπηρέτες, ἐμένα διάλεξε ὁ γέρος ὁ μαρκήσιος, γιὰ νὰ συνοδέψω τὸ παιδί του, τὸν ἀφεντικό μου, στὸ Παρίσι.... 'Αλλὰ νὰ ποὺ φτάσαμε στὸ μέρος!

Κι' ἀληθινά, λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Λαντὲρν χτυποῦσε στὴν πόρτα τῆς «Χρυσῆς 'Αγριόπαπιας», καί, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του, ὄχι μόνο ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἀλλὰ κι' ἡ ξενοδόχαινα, ποὺ φαινόταν ὅτι τὸν περίμενε, τοῦδειξ' ἕνα ἕτοιμο τραπέζι, καὶ τὸν ρώτησε τί θἄθελε νὰ πιῇ.

—Καὶ θὰ πιοῦμε, καὶ θὰ φᾶμε, τῆς εἶπε ὁ Λαντέρν, γιατὶ πεινάω καὶ διψῶ! Τὸ ἴδιο κι' ὁ κύριος!..

'Ο Κογκολὲν τέντωσε τὰ μάτια του καὶ τ' αὐτιά του. Κι' ἐνῶ ἀναρωτιόταν, τί καινούργια πράγματα θὰ μάθαινε, ἀπόψε, ἐκεῖ-μέσα, δὲν ἔπαυε, ὡστόσο, νὰ θυμᾶται, πὼς εἶχε πάει, πρὸ παντός, νὰ φάῃ...

—'Αλήθεια, τί θὰ φᾶμε; ρώτησε ὁ Λαντέρν, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήσει, τώρα, ἀντικρύ του. Πῶς σᾶς φαίνονται ἐκεῖνα τὰ κρύα κοτόπουλα, ποὺ βρίσκοντ' ἀραδιασμένα ἐκεῖ πάνω; Κυρὰ-Λεονάρδα! (Καλά! σκέφθηκε ὁ Κογκολέν. Εἶνε, ὡς φαίνεται, πολὺ γνωστός, ἐδῶ!) Δόστε μας ἕνα κοτόπουλο, μὲ δυὸ γερὲς μπουκάλες ἀπ' τὸ διαλεχτότερο κρασί σας τοῦ Συρέν... Αὐτό, θαρρῶ, πὼς εἶνε προτιμότερο!

—"Α, κύριε ντὲ Λαντέρν! εἶπε ὁ Κογκολέν. (Κι' ὁ Λαντὲρν σήκωσε, τότε, τὰ γουρλωμένα μάτια του, στὴν ξενοδόχισσα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς ἐπιβεβαιώσῃ πὼς αὐτὸς ἦταν ποὺ ἀποκαλοῦσαν ἔτσι). 'Απ' αὐτὸ φαίνονται τ' ἀριστοκρατικὰ σας γοῦστα. Τὸ κρύο κοτόπουλο, κι' ἡ δυὸ μπουκάλες τοῦ κρασιοῦ ἀπ' τὸ Συρέν! Διάβολε!..

—Κυρὰ-Λεονάρδα! ἔκανε πάλι ὁ Λαντέρν, ὅλο καμάρι. Βάλτε ἀκόμα, μαζὶ μὲ τὸ κοτόπουλο, καὶ κάνα-δυὸ φέτες χοιρομέρι, κι' ἀντὶ κρασιοῦ ἀπ' τὸ Συρέν, ποὺ ξυνίζει κάπως, δόστε μας τρεῖς μπουκάλες τοῦ Μακόν.

'Ο Λαντέρν ἄδειαζε μόνος του ὁλόκληρες κοῦπες κρασί...

— Χοιρομέρι καὶ κρασὶ ἀπ' τὸ Μακόν! φώναξε ὁ Κογκολέν. Διάβολε! Μόνο ἄνθρωποι, σὰν τὴν ἀφεντιά σας, ξέρουν νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦνε! 'Εγὼ θὰ γύρευα τυρί, καὶ κρασάκι σκέτο... "Α, κύριε ντὲ Λαντέρν, ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ γυρέψω πράγματα τόσο διαλεχτά, καθὼς αὐτὰ ποὺ εἴπατε, προωρισμένα μονάχα γιὰ τὰ παλάτια...

—Διαλεχτά! ψιθύρισε ὁ Λαντέρν. Μπᾶ, δὲ βαρυέστε! Ἀπόθεσε μὲ μετριοφροσύνη. "Ετσι εἴμαστε, ἐμεῖς! Κυρὰ-Λεονάρδα! φώναξε πάλι ρίχνοντας στὸν Κογκολέν, ἕνα βλέμμα θριαμβευτικό, μὲ τὸ φανερὸ σκοπὸ νὰ τὸν καταπλήξῃ ἐντελῶς, καὶ νὰ τὸν γεμίσῃ θαυμασμό. Θὰ μᾶς δώσετε, ἀκόμα, λίγο ἀπὸ κεῖνο τὸ παστίτσο, ποὺ βλέπω στὸ μπουφέ σας. Θὰ προσθέσετε, ἀκόμα, δυὸ ριζόγαλα, κι' ἀντὶ τοῦ μαύρου κρασιοῦ, ποὺ εἶνε λίγο πρόστυχο, θὰ μᾶς δώσετε τέσσερες μπουκάλες ἀπ' τὸ διαλεγμένιότερο κρασί σας τοῦ Ἀνζοῦ...

'Επειτ' ἀπὸ μιὰν ὥρα, ὁ Κογκολὲν κόντευε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Λαντέρν, ἴσως ἦταν δούξ, κάποιος δοὺξ μεταμφιεσμένος! 'Εκείνη τὴ στιγμή, ἔξη μπουκάλες ἄδειες, ἀπάνω στὸ τραπέζι, μαρτυρούσανε τὴν πολυτέλειά του! Κι' ἐξ ἄλλου, ἦταν τόσο μεθυσμένος, γιατὶ ἄδειαζε μόνος του ὁλόκληρες κοῦπες κρασί, ὥστε ἔκανε στὸν Κογκολὲν προτάσεις, νὰ τὸν προσλάβῃ, τάχα ὑπηρέτη του! Αὐτός, ὅμως, ποὺ ἦτανε τώρα χορτάτος, καὶ θὰ μποροῦσε ν' ἀψηφήσῃ τὴ νηστεία τριῶν, καὶ παραπάνω, ἡμερῶν (εἶχε στομάχι μηρυκαστικοῦ, ποὺ συμμορφώνταν στὴν περίστασι), ἀπέκρουσε τὶς σχετικὲς προτάσεις, κι' ἄρχισε νὰ τὸν λέῃ Λαντέρν, ἁπλὰ καὶ σκέτα...

Κι' ὁ Λαντέρν, γκρεμισμένος ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ ἐφήμερού του μεγαλείου, ἑτοιμαζόταν νὰ ρωτήσῃ τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς ἐκείνης οἰκειότητος, τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς τοῦ σεβασμοῦ—ὅταν ἄνοιξε τοῦ καπηλειοῦ ἡ πόρτα, καὶ μπῆκε μέσα κάποιος ἄλλος, πού, κι' ἐκεῖνος, φαινόταν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό του, σὰν ὑπηρέτης ἀρχοντόσπιτου.

—Καλησπέρα, Μπουργκόν, καλησπέρα! τραύλισε ὁ Λαντέρν.

Τὸ νέο αὐτὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὸν Κογκολέν, ποὺ θὰ τὸν πῆρε, σίγουρα, γιὰ κανέναν ὑπηρέτη τοῦ Σὲν-Μάρς, πλησίασε τὸ Λαντέρν, καὶ τοῦ εἶπε:

—Νὰ πῆς τοῦ κυρίου μαρκησίου ὅτι θὰ γίνῃ αὔριο, στὶς πέντε τὸ ἀπόγιομα! Νὰ καὶ τὸ κλειδὶ τῆς μικρῆς πορτούλας, ποὺ ἡ ἐκλαμπρότης του δούξ τοῦ στέλνει...

Κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελλο, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνα χαρτί, ἔπειτα ἔφυγε σὰν ἀστραπή. ὅπως εἶχε μπῆ, ἐνῶ ὁ Λαντέρν, μ' ὅλο του τὸ μεθύσι, ἔθαζε προσεχτικὰ τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του. 'Ο Μπουργκὸν εἶχε μιλήσει σιγανά, ὅμως ὁ Κογκολὲν εἶχε ἀκούσει.

—Τί θὰ γίνῃ αὔριο, στὶς πέντε; Καὶ τί νόημα ἔχει τὸ κλειδί; ψιθύρισε. Κι' ἔπειτα εἶπε δυνατά: Κύριε ντὲ Λαντέρν!

—Τί τρέχει, φίλε μου; ἔκανε ὁ Λαντέρν, πού, ἀκούγοντας τὸν τίτλο του ξανά, σκούπισε τὰ μάτια του, ποὺ ἔκλαιγαν ἀπ' τὸ κρασὶ καὶ ἀπ' τὴν ἱκανοποίησι...

—Κύριε ντὲ Λαντέρν, εἶνε πολὺ ἀργά! "Αν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σας, προσφέροντάς σας τὸ μπράτσο μου, γιατὶ δὲν πρέπει, ἄνθρωπος σὰν καὶ σᾶς, νὰ περπατάῃ μοναχός, στοὺς δρόμους, τέτοιαν ὥρα...

—"Εχεις δίκηο, φίλε μου! τραύλισε ὁ Λαντέρν, καὶ σηκώθηκε, τρεκλίζοντας, ἀπ' τὸ κάθισμά του. Κι' ἐξ ἄλλου, ἡ ἀποστολή μου ἔληξε. "Ελα, Κογκολέν! 'Αντίο, κυρὰ-Λεονάρδα!..

—Χαίρετε, ὥσπου νὰ σᾶς ξαναδῶ, κύριε ντὲ Λαντέρν! ἔκανε ἡ ξενοδόχισσα, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ χαμόγελο τὰ φερσίματα τοῦ Κογκολέν, κι' ἔκανε μιὰν ἀλαφρυὰν ὑπόκλισι.

'Ο Κογκολὲν γούρλωσε τὰ μάτια, καὶ θαύμασε τὴν ἐτοιμότητά της. 'Ο Λαντὲρν στάθηκε λίγο, μὲ πολλὴ μεγαλοπρέπεια, κι' ἔπειτα κατευθύνθηκε στὴν πόρτα, μὲ τὴν ἄψογην ἐκείνην ἀκαμψία, τὴν ὑπερβολική, τοῦ μεθυσμένου, ποὺ νοιώθει ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται τὸ τρέκλισμα...

—"Ωστε λοιπόν, εἶπε ὁ Κογκολέν, μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο μοναχοί,— ὥστε λοιπόν, εἴχατε ἀναλάβει μιὰ σοβαρὴ ἀποστολή, ἀπόψε; Δὲν ἀπορῶ γι' αὐτό, γιατὶ εἴσαστε σπουδαῖος διπλωμάτης... Καὶ γι' αὐτό, ἀκριβῶς, σᾶς ἐμπιστεύτηκαν νὰ πῆτε τοῦ κυρίου μαρκησίου, ὅτι κάτι πρόκειται νὰ γίνῃ κατὰ τὶς πέντε, αὔριο τὸ βράδυ...

—'Ακριβῶς, στὶς πέντε, ἔτσι δὲν μᾶς εἶπε ὁ Μπουργκόν; Καὶ πιστεύω, αὔριο, νὰ ὑπογραφτῇ καὶ τὸ συμβόλαιο...

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Κογκολέν. Θὰ ὑπογραφτῇ, λοιπόν, συμβόλαιο;..

'Ο Λαντὲρν σταμάτησε, κι' αὐτό, ἐπειδὴ ἡ λέξεις ἔβγαιναν μὲ κόπο ἀπ' τὰ χείλη του. 'Ο Κογκολέν, ἀστόσο, τέντωνε τ' αὐτί του, καὶ καιροφυλακτοῦσε τί θὰ πῇ...

—Διάβολε! εἶπε. "Αν ὑπογράψουν τὸ συμβόλαιο ποὺ λέτε, τότε ὁ γάμος δὲν θ' ἀργήσῃ, φυσικά;..

—Δὲν θ' ἀργήσῃ;! εἶπε ὁ Λαντέρν, σαρκαστικά. "Α! ἄ! Δὲς τὰ σπίτια πῶς χορεύουν!..

—Χορεύουν γιὰ τὸ γάμο! εἶπε ὁ Κογκολέν.

—Δὲν θ' ἀργήσῃ, εἶπες; ξαναῦπε ὁ Λαντέρν, ξαναγυρίζοντας μ' ἐπιμονὴ στὰ σκέψι του, ὅπως κάνουν ὅλ' οἱ μεθυσμένοι. Φαίνεσαι πὼς δὲν εἶσαι διπλωμάτης! Στὶς πέντε, τὸ συμβόλαιο! Στὶς ἕξη, θὰ εὐλογηθοῦν τὰ στέφανα... Αὐτὸ εἶν' ὅλο!..

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο, βέβαια! εἶπε ὁ Κογκολέν. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ εἶσαι διπλωμάτης! Καὶ θὰ παρευρεθῆτε στὸ γάμο, φυσικά, κύριε ντὲ Λαντέρν; 'Ο γαμπρός, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παντρευτῇ χωρὶς ἐσᾶς, πιστεύω;..

'Ο Λαντὲρν κάθησε καταγῆς, κι' ἔχωσε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ πιαστῇ, στὸ λασπωμένο δρόμο.

—"Εχει γοῦστο δά! ἔκανε αὐστηρά. Δὲν λείπει, παρ' αὐτό: Νὰ παντρευτῇ ὁ κύριος μαρκήσιος, κι' ἐγὼ νὰ μὴ βρίσκωμαι στὸ γάμο του! (—"Ω! ὦ! ἔκανε ὁ Κογκολέν, μ' ἀνατριχίλα). Τί λέγαμε, λοιπόν; "Α, ναί! 'Αφοῦ ὁ γάμος θὰ γίνῃ αὔριο, θἄχουμε γλέντι! Γι' αὐτό, κι' ἐγώ, σὲ προσκαλῶ, καλέ μου Κογκολέν! Θέλω... Τὸ θέλω νἄρθῃς! 'Αλλὰ θέλω, μπροστὰ στὸ Μπουργκόν, καὶ στὴν ἄλλη ὑπηρεσία τοῦ δουκός, νὰ μὲ λές... δηλαδή, νὰ μὲ φωνάζῃς...

—"Εννοια σας, θὰ σᾶς πῶ μ' ὅλους τοὺς τίτλους σας, μὴ φοβᾶστε, κύριε ντὲ Λαντέρν!..

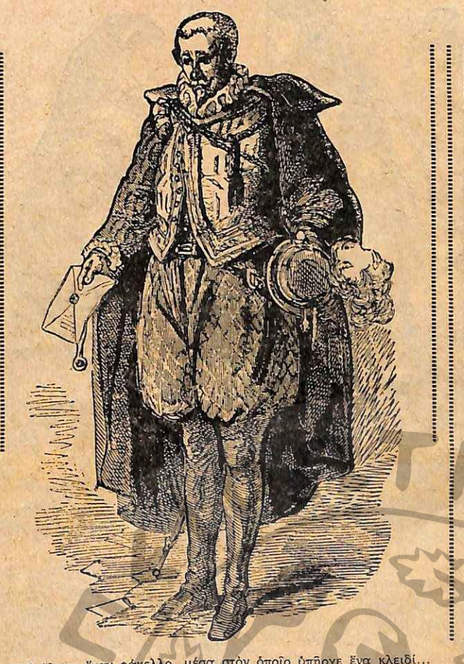
—Κογκολέν, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω! ἔκανε ὁ Λαντέρν, ὅλος διάχυσι, καὶ κλαίγοντας ἀπ' τὴν κρασοκατάνυξι...

—Αὔριο! φώναξε ὁ Κογκολέν, καὶ βοήθησε τὸν ἀμφιτρύωνά του, νὰ σηκωθῇ μέσ' ἀπὸ τὶς λάσπες, εἴτε γιατὶ ἐλπίζε κάτι, ἀκόμα, νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ, εἴτε ἀπὸ ἁπλὴν εὐγνωμοσύνη, γιὰ τ' ὡραῖο τραπέζι ποὺ τὸν φίλεψε. Νά, ἔτσι! Πιαστῆτε ἀπ' τὸν ὦμο μου, γερά! Καὶ τώρα, δρόμο! 'Αλλὰ μιὰ καὶ μὲ καλέσατε στὸ γλέντι, δὲν μοῦ εἴπατε καὶ ποῦ πρέπει νὰ ρθῶ...

—Μωρέ! εἶπε ὁ Λαντέρν, σκάζοντας στὰ γέλια. Καὶ δὲν μπαίνουμε ἀμέσως, ἀπὸ τώρα; Θἄμαστε, μιὰ καὶ καλή, ἀπὸ τ' ἀπόψε κιόλας, γιὰ τὸ γλέντι...

—Νὰ μποῦμε, ἀλλὰ ποῦ;..

—Νά, ἐκεῖ μέσα! εἶπε ὁ Λαντέρν, πού, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἀνώφελες ἀπόπειρες, τὰ κατάφερε νὰ δείξῃ, μὲ τὸ χέρι του, ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ριγωτῶν.

Τοῦ ἔδωσε ἕναν φάκελλο, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνα κλειδί...

—"Οχι, ὄχι! ἔκανε ὁ Κογκολέν, καὶ βοήθησε τὸν ἀμφιτρύωνά του, νὰ σηκωθῇ μέσ' ἀπὸ τὶς λάσπες, εἴτε γιατὶ ἐλπίζε κάτι, ἀκόμα, νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ, εἴτε ἀπὸ ἁπλὴν εὐγνωμοσύνη, γιὰ τ' ὡραῖο τραπέζι ποὺ τὸν φίλεψε. Νά, ἔτσι! Πιαστῆτε ἀπ' τὸν ὦμο μου, γερά! Καὶ τώρα, δρόμο! 'Αλλὰ μιὰ καὶ μὲ καλέσατε στὸ γλέντι, δὲν μοῦ εἴπατε καὶ ποῦ πρέπει νὰ ρθῶ...

—Μωρέ! εἶπε ὁ Λαντέρν, σκάζοντας στὰ γέλια. Καὶ δὲν μπαίνουμε ἀμέσως, ἀπὸ τώρα; Θἄμαστε, μιὰ καὶ καλή, ἀπὸ τ' ἀπόψε κιόλας, γιὰ τὸ γλέντι...

—Νὰ μποῦμε, ἀλλὰ ποῦ;..

—Νά, ἐκεῖ μέσα! εἶπε ὁ Λαντέρν, πού, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἀνώφελες ἀπόπειρες, τὰ κατάφερε νὰ δείξῃ, μὲ τὸ χέρι του, ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ριγωτῶν.

—'Εκεῖ σταμάτησε τ' ἁμάξι, ποὺ παρακολουθοῦσε ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος Λαφφεμάς! σκέφθηκε ὁ Κογκολέν. "Ολα, τώρα, εἶνε ὁλοφάνερα... "Α, φτωχέ μου ἱππότη Καπεστάν! Τί βλαστήμιες θὰ μουγκρίξῃς, αὔριο!..

—'Ας μποῦμε! εἶπε ὁ Λαντέρν, ἀποφασιστικά. "Εχω στὴν τσέπη τὸ κλειδὶ τῆς πίσω πόρτας...

—Δόστε μου ν' ἀνοίξω! εἶπε ὁ Κογκολέν, δίχως καμμιὰ τύψι συνειδήσεως — αὐτὸ πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσουμε...

Πέρασαν μερικὰ λεπτά, ὥσπου ὁ Λαντὲρν νὰ καταφέρῃ ν' ἀνακαλύψῃ, μέσ' στὴν τσέπη τοῦ, τὸ κλειδὶ ποὺ τοῦδωσε ὁ ὑπηρέτης τοῦ δούκὸς ντ' 'Αγκουλέμ. 'Ο Κογκολὲν τὸν βοήθησε σ' αὐτό, καὶ τὸν βοήθησε σὲ τόσο καλά, ὥστε, σὲ λίγο, τὸ κλειδὶ πέρασε στὴν τσέπη τὴ δική του, δίχως ὁ Λαντὲρν νὰ πάρῃ μυρουδιά...

—Φαίνεται πὼς τὸ κλειδὶ θὰ χάθηκε! εἶπε, τότε, ὁ Κογκολέν. Κι' ἐξ ἄλλου, πιὸ καλὰ γιὰ σᾶς, θἄναι νὰ πᾶτε σπίτι σας... 'Ακοῦστε ποὺ σᾶς λέω! Θἄσαστε πιὸ κεφάτος, αὔριο, γιὰ τὸ μεγάλο γλέντι... 'Εμπρός, ἐλᾶτε! Ποῦ κάθεται τ' ἀφεντικό σας;..

—'Οδὸς 'Αγίου 'Αντωνίου! τραύλισε ὁ Λαντέρν, κι' ἀφέθηκε στὴ διάθεσι τοῦ Κογκολέν, ποὺ τὸν πῆρε, πάλι, ἀπ' τὸ χέρι, καὶ τὸν τράθηξε στὸ δρόμο.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ ὑπέδειξε, καὶ ποὺ βρισκόταν σὲ δυὸ λεπτῶν ἀπόστασι, ἀπ' τὴν ὁδὸ Ριγωτῶν. 'Ο Κογκολὲν ἔσπρωξε μιὰ χαμηλὴ αὐλόπορτα, καὶ τὴν ἄνοιξε. 'Ο Λαντέρν, ὅμως, ἐννοοῦσε, σώνει καὶ καλά, νὰ τὸν σφίξῃ μέσ' στὴν ἀγκαλιά του...

—Αὔριο, λοιπόν, ὅπως τὰ εἴπαμε... Δὲν θὰ μὲ γελάσῃς, χρυσέ μου Κογκολέν!..

—Ναί! Αὔριο... ἢ ἄλλοτε! Δὲν ξέρω... ἐξαρτᾶται!..

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Λαντὲρν ἑτοιμαζόταν, μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ περπατησιά του, νὰ δρασκελίσῃ τὸ κατῶφλι, ὁ Κογκολὲν τὸν βάσταξε ἀπὸ τὸ χέρι:

—Θέλετε, τώρα, νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ποὺ ν' ἀξίζῃ;..

—Μίλα, μίλα ἐλεύθερα, μοναδικέ μου φίλε! Δέχομαι τὴν κάθε συμβουλή σου...

Κι' ὁ Λαντὲρν ἔσκυψε, κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στ' αὐτί του, γιὰ ν' ἀκούσῃ πιὸ καλὰ τί θὰ τοῦ πῇ.

—"Αξιέ μου σύντροφε καὶ φίλε, εἶπε ὁ Κογκολέν, ἄκου το καὶ βάσταχ' το καλὰ μέσ' στὸ μυαλό σου: 'Απὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, μὴν ἐμπιστεύεσαι αὐτοὺς ποὺ θὰ σὲ λένε κύριο ντὲ Λαντέρν! Ξέρε ὅτι παντοῦ ὅπου ὑπάρχει, ἕνας χαζὸς ποὺ κολακεύεται, κι' ἕνας πονηρὸς ποὺ κολακεύει, ὁ χαζὸς πληρώνει, πάντα, τὰ σπασμένα! Καὶ τώρα, γειά σου, στὸ καλό, Λαντέρν!..

XXX

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΚΙΖΕΛΛΑΣ

Τὸ προηγούμενο κεφάλαιο, ἀντιγραμμένο, κατὰ λέξι σχεδόν, ἀπ' τ' 'Απομνημονεύματα τοῦ Κογκολέν, ('Αμστερνταμ, 1628), ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ στὸν ἀναγνώστη, τὸ λόγο, ὁ ὁποῖος, τὴν ἄλλη μέρα, στὶς τέσσερες τ' ἀπογεύματος, ἔκανε τὸν ἱππότη Καπεστὰν νὰ τρέχῃ στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν, ἀπελπισμένος, ἢ μᾶλλον μανιασμένος! 'Ο Κογκολέν, ἔπειτ' ἀπὸ μερικοὺς διατυμπούς, ὅταν πλησίαζε ἡ ὥρα, ποὺ ὁ Μπουργκὸν εἶχε εἰπῆ στὸν Λαντέρν, τοῦ τὰ φανέρωσε ὅλα — καὶ τοῦ τὰ εἶπε, μὲ τὸ νἰ καὶ μὲ τὸ σίγμα... Καὶ τώρα; Τί γύρευε ὁ Καπεστάν; Κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε!

Γιατὶ τραβοῦσε στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν ; Θἄμπαινε, τάχα, στὴ μικρὴ πορτούλα, τῆς ὁποίας τὸ κλειδὶ εἶχε στὴν τσέπη του ; Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ τὄκανε αὐτό ; Τραβοῦσε, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρη, σὰν τὸ φύλλο τὸ σπρωγμένο ἀπ' τὸν ἄνεμο... Ἔφτασε στὴν ὁδὸ τῶν Ριγωτῶν, σὰν τρελλός, μ' ἀνάστατη καρδιά, μὲ τρικυμισμένο τὸ κεφάλι. Πῆγε ἴσια στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου. Πῆγε ἴσια, δίχως δισταγμό, ἂν καὶ βλαστημοῦσε, ὁ ἴδιος, τὶς κινήσεις του :

—Γιατὶ νἄρθω ὡς αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μπῶ ;..

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, βρέθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, μπῆκε μέσα, καὶ ξανάσπρωξε τὴν πόρτα δίχως νὰ τὴν κλείση ἐντελῶς. Αὐτὸ δὲν τὄκανε, βέβαια, ἐπίτηδες, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε τί ἔκανε! Ἔνοιωθε, μόνο, πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἦταν κάτι ἐξώφρενικὸ — καὶ μολονότι τὄνοιωθε πολὺ καλὰ αὐτό, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κάνη... Εἶδε μιὰ σκάλα, στρωμένη μὲ χαλί, καὶ τὴν ἀνέβηκε, μηχανικά. Μιὰ πόρτα βρέθηκε μπροστά του—τὴν ἄνοιξε κι' αὐτή. Βρέθηκε, τότε, σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου, σὰν μέσα σ' ὄνειρο, εἶδε στὸν τοῖχο, ἀντίκρυ, κρεμασμένη, μιὰν εἰκόνα τοῦ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου, βαλμένη μέσα σὲ χρυσὴ κορνίζα...

Τὴν αἴθουσα αὐτή, μὲ τὴν πολυτελέστατη ἐπίπλωσι, ὅλη ἀπὸ ξύλο σκαλιστό, καὶ μὲ πολυθρόνες, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ εἶχε ἰδῆ, μέσ' στὴ βασιλικὴ κρεββατοκάμαρα, ὁ Καπεστὰν τὴν πέρασε, χωρὶς νὰ σταματήση.

—"Ω! εἶπε ἀπὸ μέσα του. Δὲν θὰ βρῶ, λοιπόν, κανένα, ψυχή, νὰ κουβεντιάσω, ἐδῶ-μέσα ;.. Θέλω νὰ τὴ δῶ... νὰ τῆς μιλήσω...

Εἶχε μπῆ, τώρα, σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα, μικρότερη καὶ σκοτεινή, ποὺ δὲ φαινόταν νἄχη καμμιὰν ἔξοδο. Τότε στάματησε, πῆρε βαθειὰν ἀνάσα, καὶ ἐαφνικά, ξεσκότισε, κατάλαβε τὴ δύσκολή του θέσι... Κατάλαβε τί τρέλλα εἶχε κάνει! Σὲ λίγο, κάποιος θἄμπαινε, κάποιοι θὰ τὸν τσάκωναν ἐκεῖ, κι' ὅλοι, μὲ τὸ δίκηο τους, θὰ πίστευαν πὼς εἶχ' ἔρθει νὰ κατασκοπεύση, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλέως! Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἦταν γνωστὸ πὼς ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ συνωμοτοῦσε, καὶ πὼς ὁ ἴδιος εἶχε, λίγον καιρὸ προτήτερα, στὰ ὑπόγεια τῆς ὁδοῦ Ντωφίν, ἀντιληφθῆ μερικὰ του μυστικά! Ἕνας κρῦος ἱδρωτας τὸν ἔλουσε...

—Τί ἔκανα! Τί ἔκανα! ψιθύρισε. Κι' ἄν, ἀκόμα, τοὺς ὁμολογήσω, ὅτι ἡ ζήλεια κι' ἡ ἀπελπισία μ' ἔσπρωξαν νὰ ρθῶ ὡς ἐδῶ μέσα, ποιὸς θὰ μὲ πιστέψη ; Κανένας! Οὔτ' ἐκείνη!...

Καὶ μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἐκείνη θὰ τὸν ὑποψιαζόταν, πὼς εἶχε πάει νὰ κατασκοπεύση, ἔνοιωθε νὰ τοῦ κόβωνται τὰ ἤπατα... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τινάχτηκε, μ' ἕνα ρῖγος τρόμου! Κάποιοι εἶχαν μπῆ μέσ' στὴ μεγάλη αἴθουσα! Ἄκουσε δυὸ ἢ τρεῖς φωνές, νὰ κουβεντιάζουν ἀναμεταξύ τους! Κι' ὁ Καπεστάν, ποὺ εἶχε δῆ, τόσες φορές, τὸ χάρο, στὴ ζωή του, δίχως τὴν παραμικρὴ τρεμούλα, ἄρχισε νὰ τρέμη σὰν παιδάκι, καὶ σκέφθηκε μὲ μιᾶς :

—Εἶμαι χαμένος!..

Καὶ ἐαφνικά, μὲ μιὰ μετάπτωσι πολὺ συνηθισμένη του, ἀνορθώθηκε προκλητικός, κάνοντας μιὰ τρελλή, ἡρωϊκὴ χειρονομία. Ὁ ἱππότης ξέσπασε στὰ γέλια, καὶ φώναξε :

—Μπᾶ! Θὰ πεθάνω μιὰ φορὰ ποὺ θὰ πεθάνω!..

—Ὄχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε! ψιθύρισε μιὰ γλυκειὰ κι' ἐπιτακτική, συγχρόνως, φωνή, πίσω του...

Ἡ Βιολέττα πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν Γκιζέλλα

Ὁ Καπεστὰν ἔκανε ἔντρομος μεταβολὴ — καὶ βρέθηκε ἀπέναντι σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν κύτταζε, μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη, μόλις ὁρατὸ μέσ' στὸ σκοτάδι. Παρὰ τὸ ντύσιμό της τὸ πολυτελές, τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως!

—Ἡ νεράϊδα τοῦ Μεντόν!.. τραύλισε, ἐκθαμβος.

Ἀπὸ ποῦ, τάχα, νἄχε μπῆ ; Ἀπὸ ποιὰ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κρυφή ; Ἔξω φρενῶν ὁ ἱππότης, σὰν ἄνθρωπος ποὺ βλέπει ὀπτασία, μιὰ στιγμὴ πίστεψε στὸ ὑπερφυσικό! Ἡ ἄγνωστη, τοῦ πῆρε, τότε ἁπαλὰ τὸ χέρι, καὶ τοῦ εἶπε, πιὸ ἁπαλὰ ἀκόμα :

—"Αν σεῖς πεθάνετε, ποιὸς θὰ προστατεύση, καὶ ποιὸς θὰ σώση τὴν κόρη μου ;

—Τὴν κόρη σας! εἶπε ὁ ἱππότης, μὲ παλμό.

—Τὴ Γκιζέλλα! ξαναεῖπε ἡ Βιολέττα.

—Τὴ Γκιζέλλα! ψιθύρισε κι' ὁ Καπεστάν, χαμένος, θαμπωμένος. Εἴπατε πὼς πρέπει νὰ τὴ σώσω ;! Ἐγώ ;! "Α, κυρία, ἐξηγῆστε μου...

—Σιωπή! ἔκανε ἡ Βιολέττα. Ἀκοῦστε...

Ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη, καὶ μὲ τὰ μάτια ἔδειξε τὴν πόρτα, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν διπλανὴ αἴθουσα. Πραγματικά, κάποιοι μιλοῦσαν, τώρα, μέσα. Ὁ Καπεστὰν γνώρισε τὶς φωνές, καὶ νὰ τί ἄκουσε :

—"Ε, λοιπόν, ἔλεγε χαρούμενη ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, ἀφοῦ εἴμαστε ὅλοι συναγμένοι ἐδῶ, μελλόνυμφοι, μάρτυρες καὶ γονεῖς, ἐμπρός, διαβάστε τὰ χαρτιά σας, κύριε Πρεμὰν ντὲ Πρεμαντέν! Καὶ κατόπιν, ἡ αἴθουσα αὐτή, ἀπὸ μελετητήριο ποὺ εἶνε θὰ μεταταπῆ σὲ παρεκκλήσιο, καὶ θὰ τελέση τὸ μυστήριο ὁ αἰδεσιμώτατος ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Παύλου, ποὺ εἶνε κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

—Ὁ γάμος! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του ὁ Καπεστάν, μ' ἀπόγνωσι. Θὰ γίνη ὁ γάμος τοῦ Σὲν-Μάρς μὲ τὴ Γκιζέλλα!..

Ὁ συμβολαιογράφος καλοῦσε, τώρα, μὲ τ' ὄνομά τους, ὅλους τοὺς παρεστῶτας, ποὺ βρισκόντουσαν μέσ' στὴν αἴθουσα. Πρῶτα-πρῶτα, τὸ δοῦκα ντ' Ἀγκουλέμ, τὸν πατέρα τῆς νύφης, κι' ἔπειτα, ἀλληλοδιαδόχους, τὸ δοῦκα τοῦ Γκίζ, ἀντιπροσωπεύοντα τὸν πατέρα τοῦ γαμπροῦ, καὶ τοὺς μάρτυρες, καθένα χωριστά. Ὅλοι βεβαίωσαν πὼς ἦσαν παρόντες. Ὁ συμβολαιογράφος, τότε, φώναξε :

—Ἡ εὐγενεστάτη δεσποινὶς Γκιζέλλα, μοναχοκόρη τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου, κόμητος τῆς Ὠβέρνης, δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ ;..

—Παροῦσα, κύριε! ἀποκρίθηκε, μὲ φωνὴ σταθερὴ ἡ Γκιζέλλα.

—Ἐρρῖκος ντὲ Ρυζέ, ἄρχων ντ' Ἐφφιά, μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς ;..

—Παρών, κύριε! ἀποκρίθηκε, τρεμουλιαστὴ κι' ὑπόκωφη, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ.

—Πάει πειά! Πάει πειά, τελείωσε! τραύλισε ὁ Καπεστάν, παραπαίοντας.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Βιολέττα, τὸν παραμέρισε ἀπότομα, μὲ μιὰ ζωηρὴ χειρονομία, καὶ μπῆκε μέσ' στὴ σάλα, λέγοντας :

—Μιὰ τέτοια τελετή, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη, χωρὶς τὴν παρουσία τῆς κομήσσης τῆς Ὠβέρνης, δουκίσσης ντ' Ἀγκουλέμ, μητέρας τῆς μνηστῆς : Κύριοι, εἶμαι, κι' ἐγώ, παροῦσα!..

* * *

Τρόμος, ἐλπίδα, ἀπερίγραπτη κατάπληξι, θαυμασμὸς μπροστὰ σὲ τόσην ὠμορφιά, μπερδεμένα, ὅλ' αὐτὰ τὰ συναισθήματα μαζύ, ζωγραφίστηκαν, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, στὰ πρόσωπα τῶν παρευρισκομένων! Ἡ Βιολέττα εἶχε μπῆ, στὴν αἴθουσα, μὲ βῆμα μεγαλοπρεπές, ἀλλά, συγχρόνως, καὶ χαριτωμένο. Φοροῦσε μιὰν ἀσπρόμαυρη τουαλέττα, μὲ ἀσημένιους, λαμπροὺς κυματισμούς. Εἶχε ριγμένο στοὺς λεπτούς της ὤμους, μ' ἀσύγκριτη, ἀρχοντικὴν εὐγένεια, τὸ πανωφόρι, μὲ τὸ μεγάλο γιακᾶ, ποὺ συνηθιζόταν τότε στὴν αὐλὴ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου. Στὰ μαλλιά της ἄστραφτε, ὅλο μεγάλα ἄστρα διαμαντένια, ἕνα ἐξαίσιο στέμμα δουκικό. Καὶ μὲ τὸ ἁπλανές, χαμένο βλέμμα της, μὲ τὸ φευγαλέο της χαμόγελο, μὲ τὸ σπασμωδικό, ἀλλὰ καὶ λυγερό, συγχρόνως, βῆμα της, εἶχε τὴ μυστηριώδη ὠμορφιὰ βασιλοπούλας τῶν παραμυθιῶν... Ἡ Βιολέττα, μόλις μπῆκε μέσα, πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴ Γκιζέλλα.

—Μητέρα! φώναξε ἡ Γκιζέλλα, φλογερά, κι' ἔπειτα, ἀπὸ μέσα της, ψιθύρισε : Νά, λοιπόν, ποὺ κράτησες ὅ,τι μοῦ ὑποσχέθηκες, ὅταν σοῦ φανέρωσα τὸ μυστικὸν καϋμό μου!..

—Μαριόν! Γλυκειά μου Μαριόν! σκέφθηκε ὁ Σὲν-Μάρς, μὲ καρδιοχτύπι, καὶ γεμάτος ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἐλπίδα. Μήπως εἶν' ἐξ οὐρανοῦ βοήθεια, αὐτή ;..

—Κύριε, εἶπε γρήγορα ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ, γυρίζοντας στὸ συμβολαιογράφο, σᾶς κατέστησα ἐνήμερο, μοῦ φαίνεται, τῆς θλιβερῆς διανοητικῆς καταστάσεως τῆς ἀτυχοῦς δουκίσσης...

Ὁ δοὺξ τοῦ Γκὶζ κι' οἱ μάρτυρες, ὑποκλίθηκαν ἀμέσως, μπρὸς στὴ Βιολέττα, μὲ τὸ βαθὺν ἐκεῖνο σεβασμό, τὸ γεμάτο θαυμασμὸ σιωπηλό, ποὺ προδίδει τὴ βαθειὰ συγκίνησι, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ὑποταγή. Συγχρόνως ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ τῆς ἔδινε τὸ χέρι, καὶ τὴν ὡδηγοῦσε σ' ἕνα κάθισμα. Καὶ μιὰ στιγμή, ὅταν ἐκείνη κάθησε, τὴν κύτταξε μὲ μυστικὸ καμάρι, ἕνα καμάρι συγχυσμένο ἐρωτικό : Μιὰ σπίθα, ἴσως, τοῦ παληοῦ ἐκείνου ἔρωτος, ποὺ εἶχε νοιώσει γι' αὐτήν, κάποτε, νὰ ξανάναψε, γιὰ λίγο, στὴν καρδιά του... Ἀλλά, στὸ δοῦκα, ἡ φιλοδοξία σκέπαζε πολὺ τ' ἄλλα συναισθήματα. Σκέφθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος ὅλης ἐκείνης τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι ὁ γέρος μαρκήσιος Σὲν-Μαρς μακρυά, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του, κι' ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποσύρη τὴ βοήθεα,, ποὺ τοῦδινε ὡς τώρα, μὲ τὴ σημαντικὴ περιουσία του, κι' ὅλη τὴ σοβαρή του ὑποστήριξι, γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ εἶχε τάξει στὴ ζωή του! Γύρισε, λοιπόν, πρὸς τὸ συμβολαιογράφο :

—Κύριε, εἶπε κάπως βιαστικά, λάβετε τὴν καλωσύνη νἀμᾶς διαβάσετε, τώρα, τὰ χαρτιά σας...

—"Αρχοντά μου, εἶπε ἡ Βιολέττα, πρῶτα-πρῶτα δὲν μοῦ παρουσιάζετε τὸ μέλλοντα σύζυγο τῆς κόρης μας ;..

Ὁ δοὺξ ρίγησε ὅλος. Πῶς ἡ τρελλὴ κατάλαβε πὼς πρόκειται γιὰ γάμο ; Τοῦ φάνηκε ὅτι τὸ βλέμμα της δὲν ἦταν τόσο ἁπλανές, ὅσο τὶς ἄλλες τὶς φορές, κι' ἡ κουβέντα της πολὺ πιὸ σταθερή!

—Ναί, ἐξακολουθοῦσε ἡ Βιολέττα, μὲ τὴ γλυκειά, διαπεραστικὴ φωνή της, εἶμαι τρελλή, ἀλήθεια! Μιὰ τρελλή, εἶνε μιὰ πεθαμένη ! Ξυπνοῦν ποτὲ τὶς πεθαμένες τὶς μητέρες, ποὺ κοίτονται ἀκίνητες στοὺς τάφους των, γιὰ νὰ τοὺς δείξουν τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ μπορεῖ νὰ φέρη δυστυχία στὴν ἀγαπημένη τους τὴν κόρη ; Ὁ δικός μου τάφος, εἶν' ἡ τρέλλα μου...

—Μητέρα! Μητέρα! φώναξε ἡ Γκιζέλλα, ἱκετευτικά, ἀγκαλιάζοντάς της τὸ λαιμό.

Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς μάρτυρες τῆς ἀπροσδόκητης αὐτῆς δραματικῆς σκηνῆς, σὰν νὰ ζητοῦσε ἄφωνα συγχώρησι, καὶ παίρνοντας τὸν Σὲν Μάρς ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ εἶπε :

—Κυρία, νὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς, ποὺ πρόκειται νὰ κάμη εὐτυχισμένη τὴν ἀγαπημένη κόρη μας...

—Δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτό, κυρία! πρόσθεσε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος.

Ἡ Βιολέττα κάρφωσε ἀπάνω του τὰ βαθυγάλανα καὶ διαυγῆ της μάτια, κι' ἐπὶ πολλὴ ὥρα, τὸν κύτταζε ἀκίνητη. Πέρασ' ἕνα λεπτὸ ἀγωνιώδους σιωπῆς, στὴ σάλα. Καὶ τότε, πάλι, ἡ τρελλή, μὲ τέτοιον τόνο φρίκης στὴ φωνή, ποὺ ὁ μαρκήσιος ἔνοιωσε στὴ ράχη του, μιὰ κρυάδα, σὰν τὸ ρῖγος τοῦ θανάτου. "Ω, νέε μου, προσέχετε, προσέχετε! Βλέπω... βλέπω καθαρὰ στημένο τὸ ἱκρίωμα, καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Σὲν-Μάρς νὰ πέφτη, κάτω ἀπ' τὸ πελέκι τοῦ δημίου!..

Ὁ Σὲν-Μάρς ἔβγαλε μιὰ φωνή, κι' ἔκανε λίγα βήματα πιὸ πίσω. Ἡ Γκιζέλλα ἔβγαλε, κι' ἐκείνη, ἕνα βόγγο, καὶ σκέπασε τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια. Οἱ ἄλλοι ὅλοι, βαστοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους. "Ἔξω φρενῶν, ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλέμ, ὥρμησε πρὸς τὴ Βιολέττα, μ' ἕνα μουγκρητὸ λύσσας καὶ τρόμου :

—Λόγια τρελλῆς, λόγια τρελλῆς, ἀλλοίμονο! Μὴν ἀκοῦτε τί λέει, κύριοί μου!..

Ἡ Βιολέττα τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία. Σηκώθηκε ὀρθή, ἐπιβλητικὴ καὶ ἀπαράμιλλη, μέσ' στὶς πτυχὲς τοῦ δουκικοῦ πανωφοριοῦ της.

Ἀγαπημένο μου παιδί !... εἶπε τρυφερὰ ὁ δοὺξ..

—Τσιγγάνα! ξαναεῖπε. Ἡ μητέρα μου ἔλεγε τὴν τύχη! Γιατί, κι' ἐγώ, νὰ μὴ μπορῶ νὰ πῶ τὴν τύχη, ἐγώ, ποὺ ἔχω γεννηθῆ ὑπὸ τόσες τρομερὲς συνθῆκες ; Εἶμαι, κι' ἐγώ, τσιγγάνα... Κάρολε, Κάρολε, πολυαγαπημένε μου, τί τρελλὰ ποὺ μ' ἀναποῦσες τότε! Κι' ὡστόσο μ' εἶδες γιὰ πρώτη φορά, σ' ἕν' ἀθλιο τσιγγάνικο τσαντήρι! Ἡ μητέρα μου λεγόταν Σαϊζοὺμα, κι ἐγὼ ἤμουν μιὰ μικρούλα τραγουδίστρα, ἡ Βιολέττα, ἡ κόρη τῶν τσιγγάνων... Καὶ μ' ἀγάπησες τρελλά, καλέ μου Κάρολε, ἀν καὶ τὸ ἤξερες πὼς εἶχα γεννηθῆ ἀπάνω στὸ ἱκρίωμα, ποὺ εἶχαν στήσει νὰ κρεμάσουν τὴ μητέρα μου!..

—"Ω! ψιθύρισε ἡ Γκιζέλλα, πέφτοντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Γιατὶ τώρα νὰ ξαναθυμᾶσαι τὰ περασμένα καὶ φριχτὰ ἐκεῖνα πράματα ;..

Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ σκούπισε τὸν κρύον ἱδρωτα, ποὺ μούσκευε τὸ μέτωπό του. Οἱ ἄλλοι ἔμεναν ἀναυδοι, κατάπληκτοι, καρφωμένοι, ἀκίνητοι στὴ θέσι τους...

—Τὸ ἱκρίωμα! ξανᾶπε ἡ Βιολέττα, παραμερίζοντας ἁπαλὰ τὴν κόρη της. Σὲ τί πρᾶμμα νἄχε φταίξει ἡ μητέρα μου ; Δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι! Κι' ὅμως τὴν πῆγαν, γιὰ νὰ τὴν κρεμάσουν! Κι' ἂν γλύτωσε ἀπ' τὴν κρεμάλα, ἂν ὁ λαός, ὁ συναγμένος στῆς Γρέβης τὴν πλατεῖα, φώναξε, ὅλος, νὰ τῆς δώσουν χάρι, εἶνε γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄπλωνε τὸ χέρι ὁ δήμιος ἀπάνω της, ἔμπηξε τὰ βογγητά τῆς γέννας! Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶμμα ποὺ εἶδανε τὰ μάτια μου, τὴ στιγμὴ ποὺ τ' ἄνοιγα, πρώτη φορά, στὸν κόσμο, ἦταν ἡ κρεμάλα, ἡ κρεμάλα! Κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ πῆρε καὶ μ' ἀνάθρεψε, ἕνας ἄνθρωπος, πιὸ πονετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους..

Ἡ Βιολέττα χαμήλωσε τὰ μάτια, καὶ ψιθύρισε :

—Τὸ φτωχὸ τὸν Κλαύδιο! Τ' ὄνομά του, κύριοί μου, ἦταν Κλαύδιος! Ἦταν ὁ δήμιος, ὁ δήμιος ὁ ἴδιος!..

—Φρίκη! μούγκρισε ὁ δοὺξ τοῦ Γκίζ.

—Φρίκη! φώναξε, τότε, κι' ὁ Σὲν-Μάρς.

Ἡ Γκιζέλλα ἔκλαιγε. Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ ἄφριζε κι' ἔτριζε τὰ δόντια ἀπ' τὴ λύσσα του! Ἔνοιωθε πὼς αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι, ὅσο κι' ἂν προσεχόταν ἐκ μέρους μιᾶς τρελλῆς, θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήση μιὰ φήμη ἀλλόκοτη, γύρω στ' ὄνομά του...

—Κάρολε! ἐξακολουθοῦσε ἡ Βιολέττα, σὰν νὰ παραμιλοῦσε. Φαίνεται πὼς μιὰ φριχτὴ κατάρα βαραίνει τὶς γυναῖκες τῆς γενιᾶς μου! Κάρολε! Δὲν θέλω ἡ κόρη μου νὰ ὑποφέρη, ὅπως ὑπέφερα ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου! Φύγε, φύγε, ἄρχοντά μου, φύγε ἀπὸ δῶ-μέσα! Καὶ σεῖς, ἀποσυρθῆτε, κύριοί μου! Καὶ σεῖς, κύριε σκίστε τὰ χαρτιά σας! Ἔλα, Γκιζέλλα, ἔλα κόρη μου, μαζύ μου! Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παντρευτῆς μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶνε τὸ γραφτό του, νὰ πέση στὰ χέρια τοῦ δημίου!..

—Πατέρα! ψιθύρισε, σὰν χαμένη, ἡ Γκιζέλλα. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἡσυχάσω...

Ὁ δοὺξ κατένευσε, μὲ μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς κι' ἡ Γκιζέλλα βγῆκε, μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της, ποὺ τὴν τραβοῦσε δυνατά, ἀπεγνωσμένα. Τότε οἱ μάρτυρες, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ δοὺξ, κυττάχτηκαν, ἀμέσως, μεταξύ τους, καὶ εἶδαν ὅλοι πὼς ἦτανε κατάχλωμοι, σὰν ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ καταπληκτικά, φριχτὰ μυστήρια ἑνὸς λησμονημένου παρελθόντος, καὶ τὰ μυστήρια, ἑνὸς μέλλοντος, ἐπίσης φρικιαστικοῦ!

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ
Θαῦμα περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

Μπολερό πλεχτό, άπό μαλλί ή μετάξι

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ

Τήν καλὴ ἐποχή, πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσι, ὅταν βλέπαμε ὅτι δὲν εἴχαμε φόρεμα νὰ βάλουμε, ψωνίζαμε ἕνα καινούργιο, τὸ δίναμε στὴ μοδίστρα καὶ βγαίναμε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια.

Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Κάθε κυρία, ἀντὶ νὰ παραγγέλνη καινούργια φορέματα, κυττάζει νὰ διορθώση τὰ παληά της καὶ δὲν ράβει καινούργιο φόρεμα, παρὰ μόνον ὅ,τι τῆς εἶνε ἀπολύτως ἀπαραίτητο.

Μὲ τὶς ἐπιδιορθώσεις γίνονται πολλὲς φορὲς θαύματα. Μιὰ μικρὴ γαρνιτούρα, ἡ ἀλλαγὴ μιᾶς λεπτομερείας, μποροῦν νὰ δείξουν ἕνα περσινὸ φόρεμα σὰν καινούργιο καὶ νὰ τὸ κάνουν κιόλας νὰ εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας.

Τὶς μεγαλείτερες ἐπιδιορθώσεις τὶς παίρνουν συνήθως τὰ μαῦρα φορέματα. Ἐπίσης τὸ πρακτικώτερο χρῶμα, στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ βάψη κανεὶς ἕνα περσινό του φόρεμα, εἶνε τὸ μαῦρο χρῶμα. Ἕνα μαῦρο φόρεμα ἀπογευματινὸ τὸ μεταποιῆτε ὡραιότατα, φθάνει νὰ τοῦ προσθέσετε μανίκια ἀπὸ λευκὸ σατέν. Θὰ τὰ κολλήσετε ἀπάνω στὸ παληὸ μανίκι, στὸ ὁποῖο ἀφήνετε ὅσο μάκρος θέλετε, ποτὲ δὲ ἀπ' εὐθείας στὸν ὦμο. Ἂν θέλετε, ἀνοίγετε ἐμπρὸς καὶ τὸ ντεκολτὲ τοῦ φορέματος καὶ φοράτε ἀπὸ μέσα ἕνα λευκὸ πλαστρόν, μὲ κλειστὸ γιακᾶ. Τὸ πλαστρὸν φυσικὰ πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὰ μανίκια. Γιὰ πιὸ λοῦσο, προσθέτετε ἂν θέλετε κι' ἕνα φιόγκο.

* * *

Τὰ μάλλινα φορέματα γαρνίρονται μόνο μὲ μάλλινα ὑφάσματα καὶ τὰ μεταξωτὰ μόνο μὲ μεταξωτό. Σὲ ἀπογευματινὰ φορέματα μπορεῖτε, κατ' ἐξαίρεσιν, νὰ βάλετε γαρνιτούρα κι' ὅπου μονόχρωμο βελοῦδο. Μιὰ γαρνιτούρα ἀπὸ λαμὲ ἀσημένιο μπορεῖ νὰ μεταβάλλη

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα κλπ.]

ἕνα περσινὸ φόρεμα σὲ ὡραιότατο μοντέλο. Ἀπὸ λαμὲ μπαίνουν ὁλόκληροι γιακάδες, πλαστρὸν ἢ καὶ λουρίδες ἀκόμα, γαζωμένες ἀπάνω στὸ ὕφασμα. Τὸ λαμὲ γαρνίρει πολὺ ὡραῖα τὰ μονόχρωμα μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα.

* * *

Στὰ φετεινὰ φορέματα χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ γαρνιρισμένη πλάτη, καθὼς καὶ τὰ κοντὰ μανίκια, ποὺ φαρδαίνουν στοὺς ἀγκῶνες. Σ' ἕνα περσινὸ ἢ προπέρσινο φόρεμά μας, βάζουμε στὴν πλάτη μιὰ σειρὰ κουμπιά, τὰ ὁποῖα ἢ εἶνε ἁπλῶς ραμμένα ἢ μπορεῖ καὶ νὰ κουμπώνουν καὶ τότε τὸ φόρεμα γίνεται πιὸ ἐφαρμοστὸ καὶ παίρνει τὴ μοντέρνα γραμμὴ «πρενσέςς». Κόβουμε τὸ μακρὺ μανίκι καὶ τοῦ προσθέτουμε λόξες γιὰ νὰ φαρδύνη ἢ τὰ κομμένα κομμάτια τὰ προσθέτουμε στοὺς ὤμους γιὰ νὰ σχηματίσουν τὶς «ἐπωλὲττ» τῆς μόδας.

Ἀπὸ τὸ παλιό σας ταγιὲρ μπορεῖτε νὰ μεταβάλλετε τὴ ζακέττα, νὰ τῆς ξηλώσετε τὰ μανίκια καὶ νὰ τὴ μεταποιήσετε σὲ μοντέρνο γιλέκο ἢ καζάκα. Στὴ μέση θὰ φορέσετε μιὰ πέτσινη ζώνη καὶ στὸ λαιμὸ θὰ προσθέσετε ἕνα κλειστὸ γιακᾶ ἢ ἕνα γιακᾶ ποὺ νὰ σχηματίζη ντραπέ. Τὰ γιλέκα αὐτὰ γαρνίρονται ὡραιότατα μὲ κουμπιὰ βαλμένα σταυρωτὰ ἢ στὸ πλάϊ. Στὰ πεσσινά σας πλεκτὰ πουλόβερ θὰ προσθέσετε φέτος ἕναν κλειστὸ γιακᾶ ἢ καὶ μιὰ πλεκτὴ λουρίδα, τὴν ὁποία θὰ κολλήσετε στὸ λαιμὸ γύρω-γύρω, ὥστε νὰ σχηματίζη κι' ἕνα χαμηλὸ γιακαδάκι. Ἡ λουρίδα αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε στὸν ἴδιο τόνο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ πουλλόβερ ἢ σ' ἕνα χρῶμα ποὺ νὰ τοῦ ταιριάζη. Π. χ. σ' ἕνα καφετὶ πουλλόβερ ταιριάζει μιὰ γαρνιτούρα κοκκινωπὴ ἢ κίτρινη κ.λ.π.

ΓΙΑ ΝΑ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΛΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Πολλὲς κυρίες παρατηροῦνται ὅτι τὸ σπίτι τους δὲν θερμαίνεται καλά, ἐνῶ ἡ σόμπες τους λειτουργοῦν θαυμάσια. Μὴν σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό. Γιὰ νὰ θερμανθῆ καλὰ ἕνα σπίτι, χρειάζονται πολλοὶ συντελεσταί, ἐντελῶς ἄσχετοι μὲ τὴν καλὴ ἢ κακὴ λειτουργία τῆς σόμπας. Π. χ. ἕνα δωμάτιο μὲ ἀκάθαρτη ἀτμόσφαιρα, θερμαίνεται πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ὅπου ἔχει καθαρὸ ἀέρα. Μόνο τὰ καλὰ ἀερισμένα δωμάτια μποροῦν νὰ ζεσταθοῦν καλά. Γι' αὐτὸ τὸ πρωΐ, ὅσο κρῦο κι' ἂν κάνει, πρέπει ὄχι μόνον ν' ἀνοιχθοῦν ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ νὰ δημιουργηθοῦν ἀκόμη καὶ ρεύματα, γιὰ νὰ γίνη καλύτερος καὶ ταχύτερος ὁ ἀερισμός. Ἂν νομίζετε ὅτι τὰ ρεύματα εἶνε ἐπικίνδυνα, δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ μὴ σταθῆτε στὴ μέση.

Ἡ ξερὴ ἀτμόσφαιρα εἶνε δυσάρεστη καὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κρυώνη κιόλας γρήγορα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βάζετε πάντοτε ἀπάνω στὴ σόμπα σας ἢ καὶ στὸ καλοριφὲρ σας ἀκόμη, πήλινα τσουκαλάκια μὲ νερό, τὰ ὁποῖα προσθέτουν τὴν ἀπαιτούμενη ὑγρασία στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀκόμη καλύτερο εἶνε ἂν μέσα στὸ νερὸ ρίξετε λίγες σταγόνες «ἐλατὸλ» ἢ «εὐκαλυπτόλ». Ἂν δὲν θέλετε νὰ βάλετε τὸ τσουκαλάκι ἀπάνω στὴ σόμπα, μπορεῖτε νὰ τὸ τοποθετήσετε σὲ ὁποιαδήποτε γωνιὰ τοῦ δωματίου, ἀλλὰ σὲ μᾶλλον ψηλὴ θέσι.

Φυσικά, τὸ νερὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀλλάζεται μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τουλάχιστον. Ἐὰν σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ θερμαίνεται μὲ καλοριφὲρ ὑπάρχουν πολλοὶ καπνισταί, τότε, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσετε τὴν δυσάρεστη δσμὴ καὶ τὴν θολούρα τοῦ καπνοῦ, ἀρκεῖ νὰ κρεμάσετε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου ἕνα σφουγγάρι βρεγμένο, ἀλλὰ στιμμένο ἀρκετὰ καλά, ὥστε νὰ μὴ στάζη.

Ὅσο μικρότερα εἶνε τὰ κάρβουνα ἢ τὰ ξύλα ποὺ ρίχνετε στὴ σόμπα σας, τόσο καλύτερα θερμαίνουν. Τὰ ξύλα σας δὲν πρέπει νὰ εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ μιὰ γροθιά.

Τὰ ὑπερθερμασμένα δωμάτια εἶνε ἀνθυγιεινά. Πιὸ ἀνθυγιεινὰ ὅμως εἶνε τὰ ψυχρὰ δωμάτια. Ἄνθρωποι ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ψυχρὰ δωμάτια, παίρνουν εὐκολώτατα κρυολογήματα, ἐνῶ μπορεῖ κανεὶς ἄφοβα νὰ βγῆ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο ὅπου ἔκαιγε δυνατὴ φωτιά, στὸ φοβερώτερο κρῦο. Ἂν εἶνε καλὰ ντυμένος, δὲν διατρέχει κανέναν κίνδυνο. Ὁ ἀείμνηστος μάλιστα Χαρίλαος Τρικούπης, πρὶν βγῆ ἔξω τὸ χειμῶνα, ζέσταινε τὴν πλάτη του στὴ σόμπα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ καστόρινα παπούτσια σας ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀποκτοῦν πολὺ γρήγορα γυαλάδες, ἰδίως στὴ μύτη καὶ στὰ πλάγια, ὁπίσω. Προτοῦ γίνει ἔντονη αὐτὴ ἡ γυαλάδα, μπορεῖτε νὰ τοὺς ξαναδώσετε τὴν καινούργια τους ὄψι, ἂν τὰ τρίψετε, ἀκολουθῶντας τὴν κατεύθυνσι τοῦ πέλλους, μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ σμυριδόπανο.

Κατόπιν θὰ τρίψετε τὸ παποῦτσι μ' ἕνα κομμάτι φανέλλα, τὴν ὁποία θὰ ἔχετε προηγουμένως ζεστάνει.

Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ἀλάνθαστον, φθάνει νὰ μὴν εἶνε πολὺ λερωμένα τὰ παπούτσια. Ἂν ἔχουν λάσπες, τὰ καθαρίζετε προηγουμένως μ' ἕνα κουρελάκι βρεγμένο.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Τὸ βελοῦδο εἶνε ἐξαιρετικὰ τῆς μόδας, ἀλλὰ εἶνε δυστυχῶς ἕνα ὕφασμα ποὺ δύσκολα καθαρίζεται καὶ δύσκολα σιδερώνεται. Ὁ εὐκολώτερος λοιπὸν καὶ οἰκονομικώτερος τρόπος καθαρίσματος καὶ σιδερώματος εἶνε ὁ ἑξῆς:

Βρέχετε μὲ οἰνόπνευμα ἕνα κομμάτι χασὲ καὶ τὸν ἁπλώνετε ἀπάνω στὸ βελοῦδο (ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μεριὰ βέβαια). Κατόπιν κρατᾶτε τὸ ὕφασμα τεντωμένο στὸν ἀέρα — γιὰ νὰ γίνη ἡ ἐργασία αὐτὴ ὅπως πρέπει, χρειάζεται νὰ βοηθήσουν τρία πρόσωπα — καὶ ἔτσι ἀναερα ὅπως εἶνε, τὸ σιδερώνετε. Ἂν τὸ βελοῦδο δὲν χρειάζεται καθάρισμα, παρὰ μόνον σιδέρωμα, τότε τὸ βρεγμένο πανὶ εἶνε περιττό.

ΓΛΥΚΑ ΑΠΟ ΚΑΣΤΑΝΑ

Ὁ χειμῶνας δὲν ἔχει πολλὰ φροῦτα, ἔχει ὅμως τὰ κάστανα. Τὰ κάστανα ποὺ δὲν τὰ ἐκτιμοῦμε σχεδὸν διόλου καὶ τὰ τρῶμε ἕτοιμα ψημένα ἢ βρασμένα ἀπὸ τοὺς καστανάδες ἢ ὑπὸ μορφὴν πάστας στὰ ζαχαροπλαστεῖα. Καὶ ὅμως πόσα ὡραῖα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε καὶ μόνες μας μὲ τὰ κάστανα! Φθάνει νὰ ἔχουμε λίγη ὑπομονὴ καὶ λίγο κέφι.

Βράζετε τριακόσια δράμια κάστανα, τὰ καθαρίζετε καὶ βάζετε κατὰ μέρος τὰ πιὸ μεγάλα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ ἅμα κρυώσουν, τὰ ἀνακατεύετε μὲ ἑκατὸ δράμια ἀφρόκρεμα καὶ πενῆντα δράμια ζάχαρι. Τὴν μάζα αὐτὴ τὴν ἁπλώνετε σὲ μιὰ γυάλινη πιατέλα καὶ τὴν γαρνίρετε γύρω μὲ ἀφρόκρεμα καὶ μὲ τὰ ὁλόκληρα κάστανα ποὺ ἔχετε κρατήσει.

Ἡ δὶς ΛΙΑΝΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ
Θαῦμα περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

Μπλοῦζα πλεχτὴ ἀπὸ μαλλί, μὲ πλαστρὸν καὶ μανσέττες ἀπὸ μαλλὶ τρίχρωμο

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Γ΄ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Στὶς 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 13 Δεκεμβρίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ γ΄ κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παρισταμένων τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ. κ. Ι. Κότσικα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, Α. Δράκου, τῶν ἀναγνωστῶν μας κ. κ. Μιχ. Τουφεξῆ, Παύλου Περιχάρου κλπ. κλπ.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν δεσποινίδα Μπέλλα Σταματίου:

Ὁ α΄ ἀριθμὸς 25937, ὁ ὁποῖος κερδίζει δραχ. 500, ὁ δ΄ 15021 δρ. 150, ὁ γ΄ 3764 δρ. 100, ὁ δ΄ 13605 δρ. 50, ὁ ε΄ 21938 δρ. 50, ὁ στ΄ 25501 δρ. 50, ὁ ζ΄ 10124 δρ.50 κι' ὁ η΄ 4218 δρ. 50.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 37 (ἤτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ 25937) κερδίζουν ἀπὸ ἕνα πακέτο σιγάρα τῆς ἀρεσκείας των ἀξίας δρχ. 12.

Οἱ ἀναγνῶσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς πρέπει νὰ φέρουν τὰ φύλλα αὐτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζύ των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν χρηματικὰ ποσὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των. Οἱ κερδίζοντες πακέτο σιγαρέττων θὰ τὸ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους περίπτερα πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν ὁδηγίαι.

Ἡ δ΄ κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ γίνη καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκα 7) τὴν ὅμη μ. μ. τῆς Τετάρτης 20 Δεκεμβρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ παρευρεθοῦν.

Τὰ ὀνόματα ὅσων ἐκέρδισαν ὡς τώρα διάφορα ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχὲς φύλλο.

Διὰ τοὺς κερδίζοντας κουτὶ σιγαρέττων παρέχομεν ἐπεξηγηματικῶς καὶ τὰς ἑξῆς ὁδηγίας:

Μόλις ὁ κερδίζων ἰδεῖ ὅτι ὁ ἀριθμός του λήγει εἰς 37 θὰ πάρη τὸ φύλλο του καὶ θὰ δείξη στὸν περιπτεριοῦχον τὸν ἀριθμὸ τοῦ δελτίου του.

Ὁ περιπτεριοῦχος θ' ἀποκόψη τὸ δελτίον, μὲ τὸν λήγοντα εἰς 37 ἀριθμὸν καὶ θὰ τοῦ παραδώση ἕνα κουτὶ σιγάρων.

Ἡ ἴδια διατύπωσις ἰσχύει, ὄχι μόνον γιὰ τὴν πρωτεύουσα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἐπαρχίες.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, χοροστατοῦντος τοῦ μητροπολίτου Χρυσοστόμου, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐτελέσθη, ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ», καὶ τῇ εὐγενεῖ χορηγίᾳ τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Ἀγγελοπούλου, τὸ ὁρισθὲν ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἔτος μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Σπ. Βασιλειάδου, ὅστις πρῶτος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσοῦ» διὰ τὰ ἄπορα παιδιά.

Εἰς αὐτὸ παρέστησαν ὁ πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ» κ. Ἰπ. Καραβίας μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας, ὁ ἔφορος τῶν σχολῶν κ. Στέφ. Λεοντίδης μετὰ τῆς Κομητείας, τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητῶν τῶν σχολῶν. Μετὰ σύντομον ὁμιλίαν τοῦ χοροστατοῦντος μητροπολίτου καὶ τὴν ἀπὸ μνημόσυνον δέησιν, ὁ ἔφορος τῶν σχολῶν κ. Στέφ. Λεοντίδης ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

«Ἀείμνηστε Βασιλειάδη, προσέρχομαι ὡς ἔφορος τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων τοῦ Παρνασσοῦ, μετὰ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Σου τῆς Σχολῆς, ἣν Σὺ ἐθεμελίωσας καὶ Σὺ ἵδρυσας, εἰς τὸ ἐτήσιον τοῦτο μνημόσυνόν σου, τὸ τελούμενον τῇ ἀξιεπαίνῳ χορηγίᾳ τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀξιοτίμου συνεδέλφου καθηγητοῦ κ. Γ. Ἀγγελοπούλου, ἵνα ἀπευθύνωμεν τὰς εὐχάς μας εἰς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς λευκῆς σου ψυχῆς, ἀπολιστες τὸν φόρον τῆς θερμοτέρας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἱερὰν δι' ἅπιας μνήμην σου.

»Ἡ εὐγενὴς ἰδέα τῆς ἱδρύσεως Σχολῆς τῶν ἀπόρων παίδων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄστεγα καὶ ἐορίγουν, βαῦτα εἰς τὸ Ρολόγι τῆς Παλαιᾶς τότε ἐποχῆς τοῦ 1872, ὀφείλεται εἰς Σέ, ἀείμνηστε Βασιλειάδη.

»Ἱδρυσας τὴν Σχολήν, διὰ νὰ φωτίσης τὴν διάνοιαν τῶν παιδιῶν αὐτῶν καὶ νὰ τὰ ἰσοφώμης. Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ἰδέα ἡ γαλουχηθεῖσα μέσα εἰς τὴν ἐβαίνθητον ψυχήν Σου καὶ πραγματοποιηθεῖσα διὰ τῆς ἐπιμονῆς Σου, τῆς φιλογνίας Σου, τῆς θελήσεώς Σου καὶ τῆς ὁποστηρίξεως τῶν προθύμων συνεργατῶν Σου, σελαγίζει πάντοτε φαεινὴ καὶ θερμουργὸς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φιλοκοινωνικὴν ἐκδήλωσιν.

»Ὅσον ἁπλῆ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀρχὰς ἡ ὑπὸ τοῦ Σπυρίδωνος Βασιλειάδου συλληφθεῖσα ἰδέα τῆς ἱδρύσεως τῆς Σχολῆς διὰ τὰ ἄπορα παιδιά, τόσον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της ἐφάνη πολύτιμος καὶ σοφή.

»Τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα — κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ τότε — οὐδέποτε ἐθέρμανε μητρικὴ ἀγκάλη, οὐδέποτε ἤκουσαν ἕνα χρηστὸν λόγον, σπανίως δὲ ἐδρον τοῦ πολίτου τὸ ἔλεος, σήμερον γίνονται ἐργάται καλοὶ τῆς οἰκογενείας, ἐργάται πολύτιμοι τῆς πολιτείας, ἐργάται χρήσιμοι τῆς κοινωνίας καὶ στρατιῶται ἄριστοι τῆς πατρίδος.

»Ἰδοὺ τοῦ ἔργου σου οἱ καρποί, τοὺς ὁποίους ἀνειροπόλησας.

»Καὶ τώρα, κοιμοῦ ἥρεμος, γλυκύτατε ποιητὰ τῆς «Γαλατείας», καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι αἱ κατὰ καιροὺς Κοσμητεῖαι, μετ' εὐλαβείας ὁρκιζόμεναι πρὸ τῆς λευκῆς ἐκ μαρμάρου προτομῆς Σου, τῆς κοσμούσης τὴν Σχολήν, πᾶσαν αὐτῶν προσπάθειαν καταβάλλουσιν ἵνα ἐκπληρώσωσι τὸν ὅρκον Σου καὶ ἀνταποκριθῶσι εἰς τὴν μεγάλην Σου ἰδέαν.

»Κοιμοῦ ἥσυχος, εὐγενῆ ἀνειροπόλε, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οἱ ἰδρύοντες τὴν Σχολὴν ὅλην τὴν τὴν δύναμιν καταβάλλουσιν ὅπως τοῦ «Παρνασσοῦ» τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα εὐλονεῖς ἀπὸ ψηλά, διατηρήσωσιν ἀδιάλειπτον τὴν ἐλληνικὴν των ψυχὴν καὶ μείνωσι προσηλωμένα πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν γλῶσσαν ἀκόμη καὶ δύσουν εἰς αὐτὰ τὰ ἐφόδια, τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸν χρηστὸν πολίτην, οὕτως ὥστε ταῦτα, ἐγκαταλείποντα τὴν στέγην τοῦ «Παρνασσοῦ», νὰ δύνανται νὰ προστεθοῦν εἰς τὴν νέαν γενεάν, ἣν μὲ τόσην στοργὴν καὶ ἐλπίδα ἀτενίζει αὔριον ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ τὴν ὁποίαν ἀνειροπόλησας μεγαλῆν.

»Κοιμοῦ ἥσυχος. Διαμήνυσε Βασιλειάδη, καὶ μὴ λησμονῇς τὰ παιδιὰ τοῦ «Παρνασσοῦ», τὰ ὁποῖα τόσον σᾶς ἀλλ' ἀς ἐσύνει σῶμα καὶ ψυχή σου, τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην ἀσπάζον κατασταζόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, γινομένου καλῶς τὸ ὀφειλον εἰς Σέ, ἐν τῷ δὲ καὶ συμπαθοῦντα τὴν ἀτινιπὴν ταύτην ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ γόνυ.

»Σᾶς δέ, ἀναπαπτὰ παιδιά, γύσατε ἐν ὄκρου εὐγνώμων καὶ μετ' εὐλαβείας κλίνατε τὸ γόνυ καὶ εὐνηθῆτε ἀπὸ τὰ βράθη τῆς ἀθάας παιδικῆς σας ψυχῆς καὶ ἀνακοινήσατε μετ' ἐμοῦ.

»Αἰωνία σου ἡ μνήμη, πατέρα τῆς Σχολῆς μας!»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντὴς: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 11 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἐξάμηνος » 100 11 Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαρᾶπης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P 445 Elisabethville Congo — Belge.
ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἰατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τὴ φράσι: «Διὰ τὸν Ἰατρὸν» καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Δίδα Ν. Α.: Ἐκάματε καλὰ καὶ μὲ ρωτήσατε. Μπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε. Σᾶς βεβαιῶ μὲ τὸν πλέον ἐπίσημο τρόπο ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε. Εἰσθε ἐν τάξει καὶ μπορεῖτε νὰ ἀποκατασταθῆτε χωρὶς κανένα φόβον. Σᾶς εὔχομαι μάλιστα νὰ εὐτυχήσετε. — Γ. Ζερετάκην, Θεσσαλονίκην: Διὰ τὰ πτύελα καὶ τὸν βῆχα μεταχειρισθῆτε: Thiocol Roche 0,50 centigr. Extrait d' Opium 0,01 Centigr. pour 1 Cachet D. No 10 νὰ λαμβάνετε ἓν μίαν ὥραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μεσημέρι καὶ βράδυ. Διὰ τὰ λοιπὰ εἰς εἰδικὸν δερματολόγον. —Διαβατικὸ Περιστέρι, Ἅγιον Νικόλαον (Κρήτης): Νὰ πλένετε τὸ μέρος μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ὕστερα νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὴν τὴν σκόνι ἐπάνω εἰς τὰ μέρη: Amidon 50 gr. Talc 20 gr. Oxyde de Zinc 10 gr. Ἐξωτερικῶς νὰ ἀλείφετε ἄφθονα τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχετε φαγούρα. — Ἀπογοητευμένον, Κέρκυραν: Μεταχειρισθῆτε κλύσματα μὲ Siphon Veber ἀπὸ 1 κουταλάκι τοῦ γ[illegible] ἀλάτι τοῦ φαγητοῦ καὶ 1 κουτ[illegible] Bicarbonate de Soude ἓξ 100 δράμια νερὸ χλιαρὸ κάθε φορὰ καὶ βράδυ. Ἐπίσης κάθε μ[illegible] ἐπάλειψιν μὲ Acide lactique 5 gr. Eau distillée 100 gr. Ἐπὶ βράδυ νὰ βάζετε Vaseline de l'Hôpital. Ἂν δὲν καλυτερεύσετε, συμβουλευθῆτε εἰς Ἀθήνας ἰατρόν, ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἀναλύσῃ μικρόβιον λίαν ἀποτελεσματικῶς. — Τ[illegible] Ῥ. κ, Ἀμαλιάδα: Πολὺ [illegible] ἐξ ὅσων μοῦ γράφετε [illegible] ἰατρός σας, διότι ἐξ ὅσων μοῦ γράφετε [illegible] πρέπει νὰ ἔχετε μὲ τὸ χιλιαρὸ ἐλαιόλαδο καὶ ἐπιστέφει [illegible] δίωμο καὶ ἐπιστέφει [illegible] τοῦ. — Κ[illegible] Πειραιᾶ: Συνιστᾶται ἡ ἐπάλειψις μὲ τὸ ζωμὶ τοῦ λευκοῦ νὰ ἡ γρῆσις μὲ Pâte de Zinc. Συμβουλεύθητε εἰδικὸν δερματολόγον. M. A. M., Περσέαν. Πλύσεις ἐξωτερικὰς χλιαρὸ τοῦ στομάχου μὲ μία πέτσα βουτηγμένη εἰς κοῦο νερό. Ὕστερα σφουγγίσατε καλά. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ ὄσπρια καὶ τὰ γλυκά. Νὰ λαμβάνετε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸν μεσημέρι καὶ

Χαλκιὴ Σελὶς

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΘΡΗΝΟΣ

Χριστούγεννα... Πρωτοχρονιά...
(Τί κρῦο!...
Σὲ λίγες μέρες γεννᾶται ὁ Χριστὸς
Εἶν' ἔρημο καὶ ἀδειανὸ κάθε (ταμεῖο.
Καὶ κάθε Ἀθηναῖος, ὁ φτωχός,
Τὰ ψώνια σκέφτεται βαθύτατα (θλιμμένος
Καὶ ψιθυρίζει: — «Κύριε εἶμαι (χαμένος!...»

* * *

Γιὰ νὰ πάρῃς ἀρνάκι τοῦ γαλάτου
Πρέπει νἄχῃς τὰ πλούτη τοῦ Πι- (λάτου
Μὰ καὶ βῶδι γηραιὸ γιὰ νὰ γευθῇς
Σοῦ χρειάζονται πολλότατα χιλιά- (ρικα.
Καὶ λές: «—Χριστέ μου, γιατὶ νὰ (γεννηθῇς,
»γιατὶ νἀρθῇς εἰς τὸν κόσμο ἄδικα,
»ἀφοῦ τὴ γέννησί σου θὰ γιορτάσω
»μὲ τρεῖς ἐλαίας κι' ἕνα μόνον (πράσσο!

* * *

«—Θεέ μου, τί συμφορὲς Χριστουγεννιάτικα,
»ποὖν ἡ παληὲς ἡ δόξες καὶ τὰ (κλέη;
»Ἡ σπιτονοικοκυρὰ σοῦ ζητάει τὰ (μηνιάτικα,
»σὲ τραβάει ὁ μπακάλης γιὰ τὰ (χρέη,
»νὰ ἐφ' ὅσον ἔχεις ἄδεια τὴ σακ- (κούλα,
»τί σκάζουνε κι' οἱ διὰ σὰν γαλο- (πούλα!...
»Ἐλα, Χριστέ μου, * * * κτήσου μας
»Τί τὶς ἤθελ[illegible] ἔτσι πές,
»κάμε ὀργιο καὶ γ[illegible] φές τὶς γιορ- (τές;
»νὰ κιόλας νὰ εἶστος ψηλὰ στὸν οὐρανό σου
»τὴν τελευτσ' (σου
»Καὶ νὰ σκέφτεσαι καθόλου τὸ (λαό σου
»Π' ἀπὸ τὶχ πεῖνα τοὔστριψεν ἡ (βίδα
»Κι' ἔγινε τὸ μάτι του γαρίδα!...

* * *

»Νὰ τρωγόταν τὸ χῶμα γιὰ προ- (σφάγι
»θὰ ξεγελούσαμε τὴν τρομερή μας (πεῖνα,
»Μὰ τὸ φάγανε οἱ οἰκοπεδοφῶνοι
»Καὶ δὲν ἄφησαν οὔτε ροῦπι στὴν ('Αθήνα!
»Φάγανε ἀκόμα χωρὶς λόγον
»Καὶ τὴ φάτνη, Χριστέ μου, τῶν (ἀλόγων,
»Κι' ἔτσι δὲν θὰ βρῇ οὔτε γωνία,
»γιὰ νὰ σὲ γεννήσῃ ἡ μαμά σου ἡ (Μαρία!...»

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ κυρία. — Ὥστε ξέρεις νὰ σιδερώνῃς;

Ἡ νέα ὑπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία.

Ἡ κυρία. — Καὶ πῶς θὰ καταλάβῃς ἂν τὸ σίδερο εἶνε πολὺ ζεστό;

Ἡ νέα ὑπηρέτρια. — Ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τῶν ρούχων ποὺ θά... καίγωνται!

* * *

Ὁ σύζυγος. — Ν' ἀφήσῃς λεφτὰ γιὰ κάρβουνα.

Ὁ σύζυγος. — Πάλι κάρβουνα; Χτὲς δὲν πήραμε;

—Ἐπήραμε, μὰ τἄκαψα.

—Ἄ, μὰ σὺ βάλθηκες νὰ μὲ καταστρέψῃς!... Ἀκοῦς ἐκεῖ ν' ἀγοράζω ἐγὼ κάρβουνα καὶ σὺ νὰ τά.. καῖς!...

Σ' ἕνα σαλόνι:

—Δὲν μᾶς τραγουδᾶτε τίποτε, δεσποινίς;

—Μὰ εἶνε τόσοι ἄγνωστοι ἐδῶ...

—Μὴ σᾶς μέλει! Ἅμα ἀρχίσετε, θὰ φύγουν ὅλοι...

* * *

Ἡ μητέρα. — Γιατ', παιδί μου Γιῶργο, δὲν μελετᾶς γιὰ αὔριο;

Ὁ Γιῶργος. — Δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ μὴν μεριμνῶμεν διὰ τὴν αὔριον;

* * *

Ἐκείνη. — Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ μοιράζουμε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες μας μαζύ.

Ἐκεῖνος. — Εὐτυχῶς λύπες δὲν ἔχω.

Ἐκείνη. — Ἔννοια σου, φίλε μου, μόλις θὰ μὲ πάρῃς, θὰ... ἔχῃς ἀρκετές.

* * *

—Γιατί, θεῖε, τὸ φεγγάρι εἶνε ἔτσι κίτρινο;

—Γιατί, παιδί μου, γυρίζει ὅλη νύχτα ἔξω καὶ χάνει τὸν ὕπνο του.

* * *

Στὸ Δικαστήριο:

—Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι ἔσπασες ἕνα κανάτι στὸ κεφάλι τῆς πεθερᾶς σου. Τί ἔχεις νὰ προσθέσῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

—Πὼς τὸ κανάτι ἐστοίχιζε... δυὸ δραχμὲς μονάχα!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ:
—Θεέ μου, τί πλημμύρα εἶνε αὐτή!...
—Ἄ, δὲν εἶνε τίποτε. Ἔκαναν ἐγχείρησι σὲ κάποιον ποὺ πάσχει [illegible]...ὑδροπικία!...

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ:
Ὁ προϊστάμενος.—Θὰ γράψουμε τώρα, δεσποινίς, σ' αὐτὴ τὴν φώκια, τὴ φάλαινα, τὴν ἀρκούδα, τὴν πεθερά μου. Γράφετε λοιπόν: «Ἀ-γαπητή μου καμὰ !...».

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΣΤΑΣΙ

—Καλημέρα, Λαμπέρ!

—Καλημέρα, Μάγερ.

—Ἡ δουλειές; Καλά;

—Δόξα τῷ Θεῷ. Κι' ἡ δικές σου;

—Ἡ δικές μου, ὄχι καὶ τόσο καλά, μὰ θὰ διορθωθοῦν.... Ξέρεις, πῶς μοῦ ζήτησαν χτὲς πληροφορίες γιὰ σένα;

—Ἄ! ἀλήθεια;

—Ναί! Ὑπόθεσε πὼς ἀπάντησα: «Ὁ Λαμπὲρ εἶνε ἕνας πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, ἔχει σπουδαία θέσι στὸ χρηματιστήριο, ἔχει μεγάλη περιουσία, ξοδεύει τοὐλάχιστον διακόσιες χιλιάδες φράγκα τὸν χρόνο». Τί θἄλεγες;

—Θἄλεγα: «Μάγερ, εἶσαι πολὺ καλὸς κι' εὐγενικὸς γιὰ μένα, μὰ εἶσαι λιγάκι ὑπερβολικός... Μὰ σὲ ποιὸν ἔδωσες αὐτὲς τὶς πληροφορίες;

—Σ' ἕνα ἐλεγκτὴ φόρων!

* * *

ΓΙΑΤΙ ΕΚΛΑΙΕ!

Τὴν ὥρα ποὺ θάβανε τὸν ζάπλουτο Βόρμπερ, ἕνας ζητιάνος ἔκλαιε καὶ μοιρολογοῦσε μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ ὅλοι εἶχαν συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν θλίψι του. Ξαφνικά, ὁ Ραββῖνος πάει κοντά του καὶ τοῦ λέει:

—Ἰσαάκ, ἔχεις δίκηο νὰ κλαῖς τὸν Βόρμπερ, γιατὶ φαντάζομαι τί καλὰ θὰ σοῦ ἔχῃ κάνει. Μὰ ἡσύχασε. Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα νὰ κλαῖς. Καί, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κλαίω, κ. Ραββῖνε!...